

Ayna içinde ayna

Ayça Şen 31.08.2011

Aha da *Taraf*'ta yazarak politik bir eğim elde ettik!

Ki, bendenizi bilenler ne kadar apolitik, asosyetik, aritmik, astrolojik ve apostrof biri olduğumu iyi bilir. Buna rağmen nefes aldığın yer, sosyal ortam, iç geçirirken o sırada bakışlarının takıldığı nokta, gözün daldığı zaman gelen misafirin ayakkabılarını nerede çıkardığına kadar, ülkemizde her şey şey kendini tanıma odaklı olarak sınıflandırılıyor, dolayısıyla politize ediliyor.

Ülkemiz entel takımının da utanmadan ne kadar sınıfçı olduğunu sanırım hepimiz biliyoruz. Yani şimdi burada yazmaya başladığımı görünce "*Taraf* geyik sola mı kaymaya başladı" gibi bazı lokal sofr konuşmaları yapılacaktır. Şahsen çevreme bir yere kadar direnip şakaya alabilirim de, bir şeyleri yönetiyor olmak, dengeleri sağlıyor olmak; anam babam, bu çok zor bir iş.

Al sana, işten güçten el ayak çekip Çeşme civarlarında bir restoran açtık; gerektiğinde garson, çoğu zaman şoför ve ağlayan çocuklu ailelere su fışkırtan burnuyla paylançoluk yaptığım bu elli metrekarelik yerde bile iki mutfak elemanıla uğraşmak, onların kendi aralarında yaptıkları kulisleri dengelemeye çalışmak, bırak üçüncü şahısları, egona rağmen insanlarla ilgilenmek bile ömründen ömür yiyor.

30 Ağustos Zafer Bayramı'nın Ramazan Bayramı'na denk geldiği enteresan bir devirdeyiz. Bu senkronizasyon ortamında deliler ve onların maraza meftun güllabicileri iyi bilirler ki bazı şeyler sağlamalarını yapıyor. Dolayısıyla artık bundan sonrası çorap söküşü gibi gelir. Yani ailesi Kemalist, arkadaş çevresi demokrat, kendi arada kalmış, Atatürk konuşmaları yapılırken entel arkadaşlarının yanında içinden "Allah cezamızı verecek" diye korkup tövbe edip ulu önder Atatürk'ten af dileyen, şah damarının üzerine "K.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teoman'dan frapan veda

Ayça Şen 04.09.2011

 Teoman'ın müziği bıraktığı haberi çıktığında arkadaş ciddi ciddi "Bıraksın bu ayakları. Kâğıt imzalasın, o zaman inanalım. Ajda da kaç kez müziği bıraktığını söyleyip söyleyip tekrar başlamıştı. Bu kez yemezler; senet imzalasın aabi" dedi. (Bu argo tavrı aramızdaki konuşmayı aktarmak için yazdım, yoksa elbette gazetedeki yazıma yazmıyorum.)

Şimdi arkadaş haklı aslında. Biz de halk olarak, kesin tavırlar istiyoruz. Bizim yerimize bir şeylerden vazgeçenleri görmek, onların sanatçı ruhundan fışkıran erdemleri hissetmek, hep o en çok korktuğumuz bilinmeyen geleceğin üzerine birilerinin meydan okuyarak gittiğini görmek ve korkmadan O'nun gibi özgür olmak istiyoruz. **Müzik, beste meste, bunlar sonraki işler. Önceliğimiz bırakış ânını, vazgeçiş ânını yaşamak, oradaki coşkuyu hissetmek.** Bizim yerimize sahnede utanmadan o büyük orgazmı yaşayan kişiye bakmaktır, biz arenanın etrafındaki obur seyircilerin beklediği. **Gerisini sonra düşünürüz.**

Fakat (ki Teoman bu bırakışta en ufak bir sızı yaşamıyorsa) halk arasındaki gündelik mastürbasyonlarda yaşanan suçluluk duygusunu bu kez Teoman değil, seyircileri konserden sonra duydu. **Babylon Aya Yorgi'deki yaklaşık üç bin kişi içten içe "Acaba ne hata yaptım da bu çocuk müziği bıraktı"dan payına düşeni eser miktarda da olsa aldı.** Yani bir dinleyici olarak ona "Çok detone" ya da "Çok artizlik yapıyor, d'leri bir garip söylüyor, sesini çok çatlatıyor" dediğim olmuştur. Hatta sırf gıcıklık olsun diye ahlakçılığım tutup sarhoşluğuna bile laf etmişliğim vardır.

Oysa **şimdi üzüliyorum müziği bıraktı diye. "Keşke bırakmadan daha çok beste yapsaymış bari" diyorum, "tekrar başlar nasıl olsa" diyerek suçu üstüne atıyorum.**

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Meeeeeeee

Ayça Şen 07.09.2011

Çeşme'den canlı olarak sunduğumuz yazımıza, artık sonbaharın gelip buraların hızla tenhalaşmaya başladığını bildirerek başlayalım.

İki şekilde konuşanlar oluyor; kimi diyor ki "Terk edilmiş sahil kasabaları kadar kasvetli yerler yoktur", bir diğeri diyor ki "En güzel vakit esas şimdi başlıyor".

Bugün sanırım üzerimdeki sinirlilik bu iki seçeneğin arasında kalmış olmaktan, tek ayağımın ha gittim ha gidicem diyerek sürekli Safinaz gibi havada durmasından.

Artık bir harekete geçip eşyaları toplamak, onları arabaya yüklemek, 'montajı çok kolaydır' diyerek kazıkladıkları o aparatı zor bir denklemi çözer gibi arabaya takarak bisikletleri sabitlemek (tabii önce bisikletleri arabaya kadar taşımak, tekerin takıldığı yerlerdeki eşyaları tekmelemek, bu kez tekerin kapı eşiğinden geçmemesi, yaylanıp çenene vurması filan..) sonra onca yolu gelmek, feribot beklemek, karşıya geçmek, eve varmak, en dipte kalmış çantanın içinde anahtarları aramak, o kadar eşyayı indirmek, onları yerleştirmek, kirlileri yıkamak, şehre adapte olmaya çalışmak, okul kitaplarını defterlerini almak, her nedense onları kaplama gibi saçma sapan bir faaliyete saatlerce sinir ve emek harcamak.

Dönmek istemiyorum. Sırf bu sebepler yüzünden. Yoksa kasaba terk edilmiş, insan yokmuş, hayaletler adam gırtlaklıyormuş, bunlar umurumda bile değil.

Peki, şehirden gerçekten gına getirenler ama çocuğu şehre ve okula muhtaç insanlar nasıl yapıyor da mutsuz olmadan şehirde yaşayamaya devam edebiliyor?

Bir dönemden geçtiğimin farkındayım. Bu dönem hayat ve kariyer zortlarına göre 35 – 42 yaşları arasında çok kişide yaşanıyormuş. Hayatın şimdiye kadar sana ne getirdiği, bundan sonra ne beklediğin, hayatın ne vaat ettiği, senin o vaatlerden ne kadar tatmin olduğun, arkadaşların, ailen; her şey bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyormuş netekim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gelişimdeki oral, anal ve sanal evreler

Ayça Şen 11.09.2011

Gelişimdeki oral, anal ve sanal evreler “İyi derecede elektrosaz çalabilen, halay konusunda deneyimli, Ankara Kolbastı’ya hâkim elemanlar alınacaktır.”

“Ve Tanrı kadını yarattı. Türk halkı ise buna hâlâ alışamadı.”

“Başbakan olsam herkese veririm. Haklarını, dillerini, kültürlerini, özgürlüklerini falan.”

“Yunanlıları denize dökmek yerine değerlendirmeyi neden hiç düşünemedik, bugün bir Yunan kolay yetişmiyor.”

“Hayatta en hakiki Hurşit, yenigündür.”

Bunlar son zamanlarda twitter’da gördüğüm laflardan sadece birkaç tanesi. Bu tip twitler’in özellikle küfürlü olanlarından bolca yazan ve çok takipçisi olan alternatif fırlamalardan biri arkadaşım. Dün oturup onunla uzunca bir sohbet ettik.

Tv’ler filan onu tanımıyor ama internette deliler gibi takip ediliyor, yazdıkları okunuyor, söyledikleri aktarılıyor filan. Bu arkadaş aynı zamanda sosyoloji, politika gibi özel zevklere de sahip. Yani amacı sadece meşhur olmak, fenomene oynamak filan değil. Ama doğal olarak gördüğü ilgiye de bir yerde içinin yağları eriyor. Ki, kapitalizmin o pis oyunlarına da öyle kolay kolay pabuç bırakmayacak biri olmasına rağmen. Post-modernizme postu kaptırmayacak kadar kurnaz, sokma akıl ve ezberin insanlığı rezil ettiğinin feci şekilde farkında bir kardeşimiz.

İnternet kendine has diliyle kültür kıyakçılığı yapıyor uzun bir süredir. Kavramlar değişiyor, mizah değişiyor, estetik, sanat, her bişey; uzun uzun anlatımlar tek bir kelimedede toplanıyor, bunu da bir tek bu âlemi takip edenler anlayabiliyor, anlayamayanlarsa ciddi bir eksiklik duyuyor ve çok önemli bir şeyden, hatta hayattan mahrum kaldıklarını sanıyorlar. Bu dilin hızına yetişemezlerse fakir kalacaklarmış, şah iken şahbaz olacaklarmış gibi hissediyorlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rengârenk bir gün

Ayça Şen 14.09.2011

Bu sabah sözleri hiçbir şeye benzemeyen, hiçbir kültüre ait olmayan, garip bir türküyü gözlerimi açtım. Ses bir bant kaydı değildi. Sokaktan, tam da bizim apartmanın bahçe duvarının önünden geliyordu.

Bir süre, nerede olduğumu da anlamadan, eskiden belli ki güzel olan çatlak sesli kadının garip türküsünü dinleyerek tavanı seyrettim.

Tabii ya, dün gece geç saatte İstanbul’a gelmiş, üç aylık çooook garip yaz tatilimi sonlandırmış, on iki saat boyunca otuz senedir nasıl da garip bir yaratık olduğunu hâlâ çözemediğim manyiiaan teki arkadaşım ve iki

çocuğumuzla yolculuk yapmış, üstelik uzun yoldan onca korkmama rağmen arabayı da ben sürmüştüm. Yola çıkmadan önce arabanın takla attığı rüyasını da hesaba katarsak, ağızlarımızın kenarlarında öne uzatılmış çocuk ayaklarıyla nasıl bir yolculuk yaptığımızı belki birazcık daha anlatmış olurum.

Bir de şey, neden o eşyalar giderken bavullara sığar da dönüşte sığmaz; (belki de şişiyorlardır,) üç aylık eşyayı tam yarım saatte çöp torbalarına tıktırıp bagaja ittirdim ve çok estetik olmasa da bavulların o sert kapakları bagaj kapağını engellemediği için çöp kamyonlarındaki gibi preslenip şahane sığıldılar.

Çöp torbasını bu memlekette benden daha çok seven ve daha çok kullanan kimseyi tanımıyorum. Normal karşılansa onları kat kat yapar, üstüme sarar öyle gezerdim. Öyle seviyor ve ayrılmak istemiyorum. Hele ki açık mavi olanları var, sarı olanları var, onlar çok daha sosyetik ve şık geliyor.

Ama ben halkçı bir yapıya sahip olduğum için kalın siyah ve mavileri tercih ediyorum. (Çoğu zaman jumbo boy.)

İşte bu sabah duyduğum türkü tam da bu renklere bahsediyordu. Türkünün sözleri şöyleydi:

"Mor menekşe dağları, siyah beyaz, siyah beyaz, lacivert bağları.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ankara'nın logosu

Ayça Şen 18.09.2011

 Ankara'nın logosu Ankara'nın logosunu görmüşsünüzdür: Kedi.

(Ankaralıların Melih Gökçek'i bu durumda mahkemeye verme hakkı doğuyor mu acaba...)

Her neyse; bu güzelim pazar gününde hınzır hicivlerimizi bırakıp şöyle güzel güzel kedilerden bahsedelim. (Hoca da durur mu, yapıştırmış tutkalı.*)

Kediler... Kedilerimiz... Ana sütü kadar saf, ana sütü kadar temiz...

Kedilerle ilgili çocukluk travması olmayan insan pek azdır. "Benim yüzümden öldü" demeyeniniz bilsin ki, şanslı azınlıktan.

Altı-yedi yaşlarındaydım; eve pazarlıkla birkaç saatliğine yavru kedi almış, annemin yere serdiği şiltenin üzerinde oyuncaklarımla oynayıp, bebek elbisemi kediye giydirmeye çalışıyordum. Annem içeride yemek yapıyordu. Kedicaaz (yanlışlıkla kadıncaaz okumayın, o kedicaaz olucak) şilte sınırlarından çıkmaya çalıştıkça ben çocukların yaptığı gibi midesinden tutup kedicaazı sündürerek şiltenin üstüne getirerek obsesif kompulsif bozukluğumun ilk sinyallerini veriyor, o tekrar çıkmaya çalışıyor, ben tekrar alıyordum. Bu hastalıklı tekrar, belki bin iki yüz kez yaşandı.

Derken kedi kusmaya başladı. Dehşetle anneme seslendim. Annem zavallı kediye alıp evin önündeki bahçeye çıkardı. Bu keriz de gidip arabaların durduğu yerde, kaldırımın tam dibinde ağrısının geçmesini beklemiş, bir araba da park ederken gelip bunu cort diye ezmiş. O tatlı kediye. Daha da fenası geliyor: Birilerinin o kediye faraşla aldıklarını gördüm.

... (Yas sessizliği...)

Benim nasıl normal biri olmamı beklersiniz şimdi ki? O KEDİ BENİM YÜZÜMDEN ÖLMÜŞKEN.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk Ku Klux Klan

Ayça Şen 21.09.2011

 Türk Ku Klux Klan Bizim memleket tehlikelerle ve aynı zamanda dört yanı çeşitli tecavüzlerle dolu, üç tarafı denizlerle çevrili, cennet gibi bir vatan. Mesela geçenlerde hâkimler ve savcılar çok yoğun oldukları için tecavüze uğrayanın tecavüzcüsüyle evlenmesi durumunda davanın düşmesi gerektiğini söyledi.

Ya da bana öyle geldi.

Eğer öyleyse, bu bizim Türkiye’de ilk tecavüze uğrayışımız değil.

Deniz kenarlarına ya da SİT alanlarına beş yıldızlı otel yapıp (bir de biz, sade vatandaşları plajlara sokmayarak) haklarımıza tecavüz etmelerinden tutun, elektrik idaresindeki fatura kuyruğunda sıranızı çalmalarına ya da size ait olmayan bir cep telefonunu ödemediğiniz için hakkınızda yasal işlem başlatılmasına, elinize bile geçmeyen kredi kartları için yıllık şu kadar kart parası vermeye ve memnun kalmadığınız veya bir sebepten iptal etmek istediğiniz televizyon ya da güvenlik sistemi aboneliklerinizden bir türlü kurtulamayıp aylarca muhatap kalmak zorunda kalışınıza kadar her gün çeşitli tecavüzlere uğruyoruz. Üstelik bunların hepsinden zevk de alamıyoruz.

Aynı ülkenin vatandaşı olduğumuz, Türk’ün Türk’ten başka dostu olmadığı için evlenmişiz bir kere; bu davalar da manevi olarak baştan zaten düşüyor. Beğenmiyorsan ense tıraşını görelim:

Ya sev, ya terk et. Yerse.

Buraya nereden geldik ki...

...

Haaa, tamam ya; bizim ülkede ahlak anlayışı filan, onu konuşuyorduk arkadaşlarla da, oradan son yıllarda gelişen zahmetsiz ilişki anlayışından bahsediyorduk, böyle gelmiştik buraya.

Ya olay şu: Son yıllarda boşanan adamlar (nifak düşürmeyeyim ama bazı evliler de dâhil,) internet sitelerinden eski Sovyet Cumhuriyetleri’nden kız arkadaş çağırıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güneşli günler

Ayça Şen 25.09.2011

Üç, hatta dört jenerasyonun birarada olduğu dost toplantılarına bayılırım. Herkes tam ortadadır, hele bir de en büyük olan hayat dersleri vermiyorsa, tadına doyum olmaz. Müthiş birlikteliktir! **Gerçek Akdeniz** ateşi bu olmalı. (Ama yok yok, Akdeniz kanı savaş, kavga ve gürültü sever, bir de bu ateşli, bu yüksek duygulu haliyle gurur duyar, övünür durur. Bitmeyen kargaşayla bir türlü huzur vermezler adama. Bu gürültüde de artık kapkaççılar, tecavüzcüler, siz duymadan **bütün varlığını** alır da ruhunuz duymaz, o ateşli ruhla "Hızlı yaşa genç öl" de zaten en delikanlı yaşam şeklidir. (Mussolini'nin dediği gibi: "Bir gün aslan gibi yaşamak, yüz yıl kuzu gibi yaşamaktan iyidir" hesabı; bağrın rüzgârda üşütür, at öksürüğün mahalleyi sarar, 'komşun açken uyumayacaksın' diyerek âleme havalarını atan bu Akdeniz kanları afedersiniz hosura hosura da uyumasını iyi bilir.)

İşte o arkadaşlardan birinin kızı Finlandiya'ya gidiyordu.

Hemen ezbere gevrek gevrek "Haa, evet yea, oraları intihar oranının en yüksek olduğu yer değil mi" dedim.

"Evet. En genel kanı, güneşin tam parlamaması, ıslıl ıslıl olmaması. Bir de buraların insanları çok içe kapanık. Eğitim düzeyi çok yüksek; çok iyi eğitilmiş, zeki insanlar ama fikirlerini belirtmeyen, duygularını dışa vurmayan insanlar. Yalnızlar; bu yüzden intihar edildiği düşünülüyor. Oysa dünyanın en iyi eğitim sistemi Finlandiya'da" dedi bebeğini orada büyüten arkadaş.

Bir başka arkadaş da "Sosyal devlet o kadar tıkr tıkr işliyor ve her şey o kadar rahat ki, mücadele edecek bir şey yok. Belki de sıkılıyorlardır" diyor.

"Evet, refah düzeyi çok yüksek. 1917'de Rusya'dan özerkliklerini aldıktan sonra gaza basmışlar, şu an gayri safi milli hasıla 25 bin dolar civarında fakat vergiler çok yüksek olduğu için kimsede öyle buradaki gibi çok lüks arabalar, evler göremezsin.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allah'ım neydi günahım

Ayça Şen 28.09.2011

 Allah'ım neydi günahım Siz de durup durup kendinize söz verir misiniz: Muhakkak bu sene film festivalini, belgesel festivalini takip edeceğim, caz festivalini kaçırmayacağım, Bienal başlar başlamaz Antrepo'nun hastası olacağım, her hafta sergi salonları benden gına getirecek, sanatla dolup taşacağım...

Bunun için de mutlaka on beş günde bir sanat dergilerini alıp nerede ne var, onlara bakıp, sanatçılarla yapılmış röportajları okuyacağım, memlekette neler oluyor; kısacası, yüzü geleceğe dönük olan bu gerçek gündemden haberdar olacağım. Hem hayat anlam kazanacak, hem de **basının o varoş gündemine bulaşmamış olacağım.**

Gazetelerin o çok makyajlı manşetlerini ne zaman görsem ya da TV'lerin küflenmiş coşku anlayışıyla briyantimli haber bültenlerini izlesem, üstüme adına 'gündem' denen taze bir lağım sıçramış gibi hissediyorum. Bütün gün içimde garip bir sıkıntı, sadece resimlerine bakmak bile suç ortaklığı yapmışçasına pis bir his yaratıyor. Objektif olamıyorum. Sanki ona hizmet etmişim gibi geliyor. Eğer basını takip etmek sürekli bir hâl alırsa bu tekdüzelik, bu orta sınıf tehlikeli niteliksizlik üst üste bine bine bir sene içinde bütün iç organlarıma kadar etki edip beni ve çevremi basmakalıplaştırıyor (çünkü sen ne kadarsan her şey o kadar,) etrafımdaki insanların eşek

muhabbetleri de olmak üzere korkunç virütik bir hâl yaratıyor; evin içinde sadece hayatta kalmak için mücadele eden, şikâyetçi, kaderi birilerinin ellerinde, hayata dair maddiyatın dışında bir endişe duymayan, egoist mi egoist biri haline geliyor insan.

Bu da takdir edersiniz ki uzun vadede insanı zavallılaştırıyor, eğer maddi şansı elverirse de hıyarın tekileştiriyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir nevrotik bir pazar kalkmış kafeye gitmiş...

Ayça Şen 02.10.2011

 Bir nevrotik bir pazar kalkmış kafeye gitmiş... Her şey ne kadar şekil şemail, ne kadar slogan bir hâl aldı ve bu ne kadar da sinir bozucu.

Bir kafeye oturuyorsun; feci modern Batı anlayışla döşenmiş, niş'se niş, kiş'se kiş, yabanmersiniyse yabanmersini, dekorda kurutulmuş lavantalar, dekorasyondaki renkler elbette ne deniyor ona hani oluyor ya, bez rengi, kahvelerinin markası lezzet kumkuması, minderleri süspansiyonlu; mesela böyle bir yerdesin. Etrafında envaiçeşit dergi, gazete filan... Kafe sahibinin bir ayağı New York ya da Avrupa'da besbe.

Oluyor ya, o pazar canın şöyle özenti bir kahve tutkunu olmayı, saatlerce o kafede oturarak Türkiye'ye getirilmiş yabancı dergi formatlarındaki gibi bir tatil günü zevki yapmayı arzoediyor. Ve sonra bunca dekora, minimalist şaaşaaya rağmen dayıyorlar önüne bayat ve acımış bir kahveyi, üzerinde var mı yok mu belli olmayan, renginde meymenetin esamisi okunmayan bir köpük, kokusu yavan mı yavan, ayrıca fiyatı da evinde yapacağının on katı.

Canın sıkılıyor, asabın bozuluyor. Zaten kendine gıcık ola ola bir kahve zevki yapacaksın (etraftaki insanlar, o 'life style' dergilerindeki 'hayat standardı' tasvirleri ve kahvelerin yanında yiyeceğin kişnişli zortuyla birlikte onca fiyata rağmen). Bugün evin dışında kendine kitap okuma, dergi okuma zevki yaşatacaksın fakat hesap çarşıya uymuyor, bu çokbilmiş insanlar sana kahve diye bir bulaşık suyu getiriyor bin bir afra tavra içinde.

Bir yandan bu iğreti kahve tutkunluğun yüzünden kendine gıcık kaparken bir taraftan o kahve, inadına, çok önemli bir hâl alıyor. O kahve olmadan hiçbir şeyi dinleyecek, anlayacak, tahammül edecek durumda olmuyorsun. İstenmeyen kedi gibi de oraya yapışıyorsun, gidesin geliyor, maksat üzümlü yemek değil bağcıyı dövmek ya, kafe sahiplerine kahvenin köpüğünün rengini, lezzetini, ahengini anlatasın geliyor, lezzet meselesini hallettikten sonra fiyatıyla ilgili de bilahare bir nutuk atmalı, bu vaiz halinle hızını alamayıp etraftaki müşterilere dönerek kendine yandaşlar edinmeli, herkese bu tatil sabahı kahveyle başlayan kimbilir ne önemli şeyler söylemeli.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şimdi derin bir nefes alıyoruz...

Ayça Şen 05.10.2011

En son, on beş sene önce bu kadar sesim kısılmıştı. Fısıltı bile çıkmayacak kadar.

Kimseye çemkiremiyor, oğluma "ders çalıaaşş" diye bağırıyorum, bilmediğim adresleri tarif etmeye çabalamıyorum, sonradan yüzgöz olduğum için içimi pis bir pişmanlığın sardığı boş sohbetlere giremiyorum.

Neyse ki bunun bir fırsat olduğunu biliyorum.

Farkındalıksız konuşmak, sigara kadar beter bir alışkanlık aslında.

Farkındalıksız konuşmak, farkındalıksız dinlemekle yapışık ikiz. Bir kere bunun adı gürültücülük. Boş sesler çıkarma, enerji hırsızlığı, harf ifratı. Bundan iki bin yıl sonra mesela, farkındalıksız konuşanlar, aktif şekilde dinlemeyenler, eminim o zamanki yargıya göre tatlı bir şekilde cezalandırılacaklardır ama bunun adı 'ceza' ya da 'yargı' olmayabilir. Tabii insanlık az konuşma, öz konuşma, içe, **öze dönme**, meditasyon gibi bir alışkanlık üzerinden gelişme yoluna giderse.

Sekiz akıl dokuz fikir biri olarak, geçenlerde uzun yıllardır buluşmadığımız bir arkadaşın hayatın dikenli telleriyle mükemmel uyumunu görüp "Ne yaptın sen böyle Allaanaşkın" diye sorunca düzenli olarak meditasyon kursuna gittiğini öğrendim. Gönüllü bir grubun eğitmenliğinde haftanın birkaç günü insanlığa kıyak geçildiğini anlattı. (Tarikat, new age din, ya da bilmemne değil, sosyal sorumluluk tadında bir eğitim bu; hiçbir sorumluluğu yok, iki saat duruyor ve alıp başını gidiyorsun efeler gibi, hey.)

Bu kursun internet sitesine girince, bizim tam karşı apartmanda olduğunu görüp fazla direnmedik.

İlk ders meditasyonun ne olduğuydu. Çok ama çok makul şeylerdi anlatılanlar: "Eğer düzenli olarak konuşulanları anlamıyorsanız, konunun içine giremiyorsanız, herkesten, her yerden sıkılıyorsanız, yüzeyselleştirdiyseniz, bir adım ileri, iki adım geri gidiyorsanız, dış etkenler sizi yönetiyorsa; birilerinin size nasıl davrandığına ya da beklentilerinize göre kendinizi iyi ya da kötü hissediyorsanız, meditasyon yapmak sizi dingin bir deniz gibi duru ve huzurlu kılar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Genel odun yönetmenliği

Ayça Şen 09.10.2011

 Genel odun yönetmenliği Cuma günü iki gazetenin şapkası uçtu, keller göründü. Gerçi bizler biliyorduk ama anneler, babalar, dedeler ve hatta gofret reklâmında dediği gibi, "Ayşeler de" gördüler.

Bu, ölüye saygısızlıktı, geride kalanlarına saygısızlıktı, kişilik haklarına, haklarımıza, insanlığımıza tecavüzdü.

O sabah erkenden peynir almak için bakkala gitmiştim. Kapıcılar yuvarlak bir kalabalık oluşturmuş, insanlığın yüz yılda bir yetiştirdiği dâhilerden birinin öldüğü gün hem de; sürmanşetten gösterilen bıçaklanmış ölü kadını bütün ince detaylarıyla kuşe kâğıda basan gazeteye çullanmışlardı.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Aralarından kıdemli biri: "Ölü kadına abdest aldıracakları yerde tutmuş bize gösteriyorlar, **yazıklar olsun**" dedi.

Fakat sadece o gazete değil, **diğer 'galiteli' gazete** de zokayı yutmuştu. Hani genel yayın yönetmenleri Kerem Cem miydi, hani "Andım olsun, çocuğum olursa adını Hrant koyacceam" diye ilkokul şiiri gibi yürek bükerek okuduğu mavrayla sözünü tutamayan gazatacı. (Susun susun hiç ses etmeyin, çok fena.)

İşte o gazete de **Nobel Barış Ödülü** alan 3 Kadın haberini gazetelerinin twitter hesabından "**Nobellik Karılar**" diye verip, yetinmeyip Steve Jobs öldüğünde "Mac, Aple, iPhone, iPad, iDead" diye prenses Die'dan arakladığını tahmin ettiğim şekilde manşete vermişti. Tıpkı "Yimaa ocaa virdim" mantığıyla, ki o bile daha evlâdır; bu şekilde "Sen ne kadar cinyissın yauw, gazatacılık anlayışına yeni bir boyut kazandırdın koçum benim" diye şakşaklanan Kerem Cem bilmiyordu ki okur kendisinden çok daha hızla estetik âlemlere akıyor, omurgasında ciddi bir zedelenme yok, ya da meslek gruplarına göre omurga hassasiyet hızı daha yavaş ilerliyor; şaşıp kalmış, bir anlam verememiştir eminim tepki görünce.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Genel odun yönetmenliği

Ayça Şen 09.10.2011

 Genel odun yönetmenliği Cuma günü iki gazetenin şapkası uçtu, keller göründü. Gerçi bizler biliyorduk ama anneler, babalar, dedeler ve hatta gofret reklâmında dediği gibi, "Ayşeler de" gördüler.

Bu, ölüye saygısızlıktı, geride kalanlarına saygısızlıktı, kişilik haklarına, haklarımıza, insanlığımıza tecavüzdü.

O sabah erkenden peynir almak için bakkala gitmiştim. Kapıcılar yuvarlak bir kalabalık oluşturmuş, insanlığın yüz yılda bir yetiştirdiği dâhilerden birinin öldüğü gün hem de; sürmanşetten gösterilen bıçaklanmış ölü kadını bütün ince detaylarıyla kuşe kâğıda basan gazeteye çullanmışlardı.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Aralarından kıdemli biri: "Ölü kadına abdest aldıracakları yerde tutmuş bize gösteriyorlar, **yazıklar olsun**" dedi.

Fakat sadece o gazete değil, **diğer 'galiteli' gazete** de zokayı yutmuştu. Hani genel yayın yönetmenleri Kerem Cem miydi, hani "Andım olsun, çocuğum olursa adını Hrant koyacceam" diye ilkokul şiiri gibi yürek bükerek okuduğu mavrayla sözünü tutamayan gazatacı. (Susun susun hiç ses etmeyin, çok fena.)

İşte o gazete de **Nobel Barış Ödülü** alan 3 Kadın haberini gazetelerinin twitter hesabından "**Nobellik Karılar**" diye verip, yetinmeyip Steve Jobs öldüğünde "Mac, Aple, iPhone, iPad, iDead" diye prenses Die'dan arakladığını tahmin ettiğim şekilde manşete vermişti. Tıpkı "Yimaa ocaa virdim" mantığıyla, ki o bile daha evlâdır; bu şekilde "Sen ne kadar cinyissın yauw, gazatacılık anlayışına yeni bir boyut kazandırdın koçum benim" diye şakşaklanan Kerem Cem bilmiyordu ki okur kendisinden çok daha hızla estetik âlemlere akıyor, omurgasında ciddi bir zedelenme yok, ya da meslek gruplarına göre omurga hassasiyet hızı daha yavaş ilerliyor; şaşıp kalmış, bir anlam verememiştir eminim tepki görünce.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

ŞiddET, hiddET, ibreT ve sergi

Ayça Şen 12.10.2011

Biraz önce okula gitti!

Tam **kırk beş dakika** Türkçe defteri aradık. Elbette o kadar da sakın aramadık. Komşular evde vahşi bir kabile oturuyor sanıyorlar.

Ve Türkçe defteri masasının tam ortasında çıktı. Türkçe defteri.

Kitaplığının önünde durmuş, bit kadar boyuyla o kadar çaresizce arıyordu ki. Çok gariban geldi bir an, acıdım. Ama acımamak lazım tabii. O sana acıyor mu, hayır.

Neyse işte, defter kabak gibi ortada duruyordu. Bunu görünce çok sinirlendim ama geçti. Yani sinirlenecek onca insan varken el kadar çocuğa hiç kızılır mı. Baksana adamlar dediğinden hâlâ dönemiyor, **egoları bir bekçi gibi** tepelerinde durmuş hiçbir yere kıpırdayamıyor. Bu tıpkı, filmlerde canavarı gebertirsin ve bir türlü ölmez, tekrar canlanır ya; onun gibi. Merak etmeyin konuyu magazinleştirmek niyetinde değilim.

Fakat bu "**İbret olsun diye** şaaptım" mantığından memleketin başına çok iş gelmiştir, hatta çekmemiştir Türkiye Cumhuriyeti ibret verme merakından fazla hiçbir meraktan.

TC 1965 yılına kadar idamlarını İstanbul'da Sultanahmet Meydanı'nda, Ankara'da Saman Pazarı'nda halkın gözleri önünde gerçekleştiriyor, insanlara ibret vereceğini düşünüyormuş.

Bu idamların bu kadar yakın tarihe kadar ibretlik olsun diye şehrin göbeğinde yapıldığını duyduğumda çok şaşırdım. Ne kadar yakın bir tarih! Bense bu ibret alınası infazları bin bir gece masallarındaki kötü sultanın ya da saf çağımızda, çağının gereğini yapmak zorunda kalan iyi niyetli padişahların meşgalesi sanırdım. Oysa çok yakın bir tarihe kadar çocuğu Sultanahmet'e köfte yemeğe götürsem, sallanan adamlarla travmalara gark olacakmış yavrucak.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadın yöneticiler atakta!

Ayça Şen 16.10.2011

Perşembe günü bir basın toplantısı düzenlendi. Cem Boyner'in başkanlığında yürütülecek "Yönetim kurullarında **daha çok kadın** için şirketlerarası mentorluk programı"ydı konu. İçinde "Daha çok kadın" gibi bir tını olunca, hele ki bir de şirket mirket filan gibi, paranın döndüğü kelimeler de duyunca, bunu kadınlar için bir başka açıdan **önemli bir girişim** bulup, evde kalem aramaya başladım. Gerçi orada kesin verirlerdi ama eğer çok kalabalıksa biter diye **nemelâzım kalemimi** de çantaya attım. Üzerinde "Kastamonulular Et Pazarı Kasabı" yazıyordu. Cümle düşüklüğüne canım sıkılmıştı. Ayrıca limitet şirket ne demek, anonim şirket ne demek bilmeyecek denli sermayeye uzak yaşıyor olmak da hiç hoşuma gitmemişti.

Kafa karışıklığıyla vapura bindim. Vapurda karşılaştığım arkadaşıla geçmişten günümüze hayatlarımızdan ufak bir özet aldık ve laf arasında da gittiğim toplantının mahiyetini konuştuk. Bu arkadaşım, diyelim ki Füsün; ta o

yıllarda daha, **kapitalizmin** şaşaalı modern hayatına dair büyük umutlar besliyordu. **Hırslıydı**, güzeldi, şıktı, iyi de para kazanmaya başlamıştı ve bu yüzden okulu yarım bırakıp iş hayatına erkenden atıldı fakat bir zaman sonra önce umduğunu bulamadı, yaklaşık dokuz sene önce de pılını pırtısını toplayıp Ege'ye yerleşti.

Fusun kaşları yılan zehirsiz kalkık, içlerinde iki üç gizli plan varmış gibi müstehzî bakan çekik gözleri ve topuklu ayakkabılarıyla, okuldaki diğer kızların sürekli ağzını kırabilecek bir edadaydı. Bizler o zamanlar topuklu ayakkabıları toynak gibi gezdiren, kurnaz bakan ve libidosu yüksek tavırlar sergileyenleri, belki Türk filmlerindeki kötü ve başarılı kadın rollerinden kalma bir **ezberle** müstakbel zengin, başarılı yönetici kadınlar arasında görürdük.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En büyük nihilist bizim nihilist

Ayça Şen 19.10.2011

Başbakan başörtüsüyle ilgili teklif veren Kürtlere "Zerdüşt'sün sen, hadi len" dedi ya, o gece bir rüya gördüm: Kafama kaynak saç yaptırdım ve çok kaşındırdı, teker teker onları çıkardım. Sonra içimden "kaynak acaba peruk gibi başörtüsü yerine geçer mi" diye türban sorununa teknik bir çare aradım ve sonra uyandım.

"Başörtüsü gelecek, ulu önder yüce Atatürk'ün şapka kanunu çiğnendiği için hepimiz çarşafa bulanacağız" gibi bir korkutmaca gerçekleşmeyecekmiş, bunu artık anladık şükür. Bunlar ilkokul ezberlerimiz. Kaldı ki 'ilkokul 1. sınıf Cumhuriyetçiler'in ezeli düşmanı AKP de Kürtlere "Zerdüşt'sün sen bi kerem" diyerek bunu tasdikledi. Fakat işte maalesef 'hop hop hop değiş Tonton' olduğu için bir gün önce de Kürtlere "Eski dostum kertenkele" demişti. Biz de şaşırdık ne halt edeceğimizi. Demek ki en son denene inanacağız mecburen; öyleyse ona istinaden bir şeyler yazmaya çalışalım. (Ama eğer tam bu satırları yazarken âni bir değişiklik olursa ona bir şey diyemem.)

Mesele eğer başörtüsüyse al sana işte; herkes "Tamam baba, bizce de insanlar nası istiyorlarsa öyle takılsınlar" diyor (kii, apartman komşumuz en azılı CHP'li Ayla Teyze bile başörtüsünün serbest olmasına ikna oldu.)

Yok eğer mesele kadınların başını yemekse, başörtülü ya da başörtüsüz, zaten o yapıyor.

Başörtüsü ancak özgürlük, hak hukuk yolunda atılmış önemli bir adım olacaktır. Dolayısıyla bu aslında dinî bir mesele değil, kadın meselesidir, hatta her şeyin ötesinde bir **özgürlük**, tabiatıyla da **felsefî** boyutu olan, yani hangi dine inandığına bakılmadan **insan** olan herkesin **fikrini** söyleyebileceği, **evrensel** bir meseledir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kalbinin getirdiği yere götür

Ayça Şen 23.10.2011

 Kalbinin getirdiği yere götür Aa ne güzel, şu anda oturduğum kafede bi dolu cins var.

Burası moderin bir mahalle kafesi. Cumartesi sabah 10 gibi (size göre dün sabah olacak) buraya geldim ki hem sabah kahvemi içeyim, hem de yazımı eda edeyim. Zira pazar yazılarını hayatın içinde yazmak pek hoş oluyor.

İşbu kafenin kapısından girişte, hani pat pat pat diye katlanan kış bahçesinin içinde, gelenlere kucak açmış gibi oturan, insanlığa tüm sosyalliğini sunmuş, iletişim heveslisi şetlantı çoraplı biri "Merhaba" diye yüzüme ünledi. 'Sizi tanıyıp tanımadığımdan emin değilim ama medeniyetten anlarım' tınılı sakın ama özgüvenli bir "merhaba" deyip (bence onu utandırdıktan sonra) kafenin iç kısmına girdim.

Adam beni şaşırtacağını sandı. Oysa adım gibi biliyordum ki bu adam sigara içtiği için çok mutluydu. Onları iyi bilirim; kahvesi, ambiyansı vesairesiyle, daha iyi şart ve konumda sigara içebildiği için mutluluk patlaması yaşıyordu. Kişiler ve konular tamamen gereksizdi. Sigaranın meftunu olanlar geride kalanları teferruat görürler çünkü.

Dolayısıyla o selam bana değil, şahane şartlarda içtiği sigara dolu bu güzel sabahaydı. Anadolu çocuğu yer mi beaa!

Anadolu çocuğu dedim de; ne fena günler yaşıyoruz değil mi? Mesela yan masadaki, Kürt olduğu her halinden belli Arif Sağ fizikli heybetli adam, entelektüel konuşmalar biriktirmeye çalışıyor belli ki amel defterine; Türkist (bu mahallenin yüzde 90'ı genel geçer kavramlarla Türkçülük peşindedir, özellikle emekli devlet memurları ve eskinin askerlerinin popülasyonu oluşturduğu bu mahallede, Kürtler ve başörtüsü takanlardan hoşlanılmıyor,) bu kafede PKK ile Kürtlerin nasıl da karıştırıldığını anlatmaya çalışarak bölünmenin tehlikeli boyutlara vardığı yüzyılımız Türkiye'sinde sosyal çevresini korumaya gayret ediyordu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Clinton, blowjob ve Steve Jobs

Ayça Şen 26.10.2011

Keşke Steve Jobs ölmeden onu tanısaymışım!

Çok süper bir abimizmiş.

Ayrıca Bill Clinton'a **da** hep bir sempatim vardı, Monika meselesini açıp ona danıştığını duyunca **onu da** daha bir sevdim.

Yazımız burada bitiyor. Herkese iyi günler dilerim.

Şaka şaka burada bitmiyor. **Bilakis**, yazımız tam da burada başlıyor! (Ama bunu tahmin etmek pek de zor olmasa gerek tabii.)

Clinton başkanlığı, dünyanın Amerika'nın dünya politikasından yana rahat bir nefes aldığı insancıl, yumuşak bir dönemdi. Oral ofisler filan; neşeliydi de. Başkan egosu ciddiyetiyle kafamızı yarmıyordu. Sıradan bir kızla kaçamak yapmış, eline yüzüne bulaştırmıştı. Bizim bildiğimiz süper star bir Hollywood yıldızı metresi yoktu şaibeli bir ölüme kurban giden. Güç sahiplerine has o pis cüretkârlıktan yoktu nefes alıp verişlerinde: Yumuşak başlıydı, rahattı, şakacıydı, sıradandı, hep piyango vurmuş da başkan olmuş gibi bir hali vardı. Yüzünden kötülük ve Cumhuriyetçi şahinlere has o patolojik ruhsal durum akmıyordu. Kurnaz kurnaz bakmazdı, hatta o soğuk ve donuk karısının yanında hafif de ebleh kalan bir duruşu vardı.

Steve Jobs'un anı kitabı yayımlanıyormuş önümüzdeki pazartesi. İçindeki bombalardan biri de Clinton'un, Monica Lewinsky ile oral seksi patladığında telefon açıp "Bir iddia var, ne yapmalı" diye Jobs'a danışması.

Jobs da, Clinton da, görüldüğü kadarıyla insancıl kişiler. İkisi de çağın başarı anlayışında o hümanist halleriyle hafiften 'looser' bir havada. Bu da onları samimi kılıyor, dünyanın acımasız kelle avcılığında tatlı bir umut veriyor insana.

Steve Jobs işinde gücünde, bilgisayarlar arasında, silikonlar vadisinde süper zekâ işler bitirirken diğer ebleh şehvetine engel olamamış, olay patladığında da aklına 'gerçek başarı'ya ne yapması gerektiğini sormak gelmişti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fazla söze ihtiyacımız yok...

Ayça Şen 30.10.2011

Az önce meditasyon kursundan çıktım. Geçen haftalardan birinde bu kurstan sitayişle bahsetmiştim: Hâlâ ücretsiz ve hâlâ eğitmenler çok nazik. Bu yüzden tedirginiz.

Karşılıksız çek dışında herhangi bir karşılıksızlığa rastlanmayan günümüz Türkiye'sinde özellikle son dönemlerde yaşanan insan ve doğa yapımı terör ortamında bu kurs ilaç gibi geldi.

Tanrı tarafından verilmiş bir burs bu kurs.

Bir de yazacak konu olsun, biraz da hayattan kopuk olmayalım, ilgilenelim şu memleketle diyerek tv okuyup gazete seyrettiğim şu günlerde o kadar kirlendim ve o kadar yıprandım ki, meditasyonla çıktığım sessizlik yolculuğunun (her ne kadar şahsi bir meseleyi yazıyor gibi dursa da aslında burada yazar tamamen üçüncü elâlem şahıs refleksindedir,) nasıl ki organlar çalışmak için suya, besine, uykuya ihtiyaç duyuyorsa aynen o şekilde ruhu, zihni ve aklı beslemek, sağlıklı ve huzurlu bir eylem olarak herkesin bir şekilde içe dönmesi, muhasebesini yapması gerektiğini fark ettim.

Pardon bir saniye.

...

Deminki satırları yazarken bizim mahallenin o "Alafortanfonu" isimli kafesindeydim. Zaten bir süredir garson kadın çirkin çirkin kahveleri sanki bizzat Brezilya Kahvehane Ormanları'nda çekip de pişiriyormuş gibi birtakım havalara takınmaya başlamıştı. Ağzınızın içini leş gibi yapan bayat mı bayat o kahveyi kakalayarak papyonlu bardaklarından çekinip pislik yapamayacağımızı düşünen o kadından.

İlk başta ses etmedim. Sonra bugün meditasyon çıkışı artık dayanamayıp bütün kılığımıyla "Pardon gıcık müşteri olmak istemem ama bu kahve bayat" deyip Atilla Dorsay gibi elit bir eleştirmen anlayışıyla kadına kibarca kendisinden değil ama ısrarla altın tepside sunduğu kahvesinden nefret ettiğimi dile getirdim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ben gönlümü eğlerim, gerisi Allah kerim

Ayça Şen 02.11.2011

Artık *Taraf*'ta da ufak ufak '**geleneksel temcit pilavı günleri**'mize başlayıp çocuklu yaşantımızı anlatmaya geri dönelim. (Şaka şaka; gelişme ve sonuç bölümlerinde değil ama girişlerde bazen.)

Oğlum **Memo** uzun süredir büyüyünce fizikçi olma planları kuruyordu. Konuyla ilgili kitapların bol bol resimlerine bakıyor, belgeselleri seyrediyor, sohbet ortamlarını kaçırmıyor, bilim kulüplerinde volta atıyordu. Fakat bu aralar **nötrinolar** diye bir şeylerden bahsetmeye başladı. Bu nötrinolar elektron yüksüz müymüş bişeymiş, maddelerin içinden geçip kara deliklere takılmıyormuş ve en önemlisi de ışıktan da hızlı olup fizik kurallarını altüst etmiş ve fizikteki bu âni değişiklik kafasını karıştırıp güvenini kırmış, bu yüzden artık fizikçi değil, **keskin nişancı** olmayı istiyormuş.

Babası duyunca "Polis mi olucak bu çocuk, polis kıyafetiyle mi gezecek acaba yaw" diyerek tribe girse de üvey babası hayat boyu asker olması gerektiğini, ayrıca keskin nişancılığın masa başı işten farklı olmadığını, bütün gün elinde tüfekte izole apartman tepelerinde hareketsiz oturması gerektiğini detaylı olarak anlattı.

Memo askerliği merak edip konuyla ilgili araştırmalara başladı. Bendeniz adaletin sesi olarak ortamdaki tüm konuşmaları Anayasa'nın 318. maddesi gereği dikkatle dinliyordum. Halkı askerlikten soğutan varsa onu hemen adalete teslim edecektim.

Neyse ki o gün de 29 Ekim'di ve biz de Anadolu Yakası'nda oturuyoruz, sokaklardan Ayten Alpman'ın "Memleketim" şarkısı gürül gürül akıyordu. Coşkulu bir tsunami etkisi vardı caddelerde. Gitgide artan bir kalabalık, sel gibi sesin geldiği merkeze akın ediyordu. Aksi gibi bizim ev de sesin geldiği merkezdeydi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sultan Süleyman'a kalmadı böyle...

Ayça Şen 06.11.2011

Geçenlerde Memo antreye okul çantası, mont ve ayakkabılarını fırlatırken "Anne, bugün okulun yanındaki bankamatikten Sultan Süleyman para çekti" diye heyecanla seslendi.

"Koca padişah bankamatik köşelerine düştüyse n'icolur memleketin halı" deyip biraz güldük.

Memo'nun da ısrarlarıyla birkaç haftadır *Muhteşem Yüzyıl* dizisini seyrediyoruz. Çünkü Sultan Süleyman sanırım Memo'nun okuluna yakın bir yerde oturuyor ve ikide bir bankamatikten para çekip, karşısındaki pastaneden puaça alıyor, okulun öğrencileri de çığlık çığlığa Halit Ergenç'e "Sultan Sülümaan" diye bağıyor, aralarında diziden bahsediyor, bizim oğlan da gündeme yabancı kalmak istemiyor. Düşünsenize, tarih derslerinde okudukları padişahı okulun yanında para çekerken görmek ne büyük bir ayrıcalık. Tabii biraz da kafa karıştırıcı olsa gerek.

Fakat bu hafta, seyrettiğimiz ertesi sabahı uyandığımdaya içimde tarif edemediğim pis bir his vardı. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Evet, bu diziye seyretmek kendimi aptal gibi hissettirmişti. Hesapta tarih adı altında meselenin tamamen beyaz diziye bağlanıp Prenses Fortuna'nın o titrek sinir bozucu, Köle İzaura ağlaklığı ve patates eblehliğini seyretmek, Armen adlı kızı âşık olan, gerçek hayatta Bülent Ersoy'un "Getirin onu bana" dediği Malkoçoğlu'nun bitmek tükenmek bilmeyen ağaca tırmanıp kızı araklama çabaları, Hürrem Sultan'ın abartılı Miss Piggy canlandırması, şizoid bir ciddiyette işlenen, komiklik olsun diye mi yapmışlar, üzülelim diye mi belli olmayan, Gül Ağa ile Sümbül Ağa'nın yaptıramadığımız çürük ve gedik dişlerimizi anormal seslerle gülerken tüm siyahlığıyla ortaya çıkaran ruhsuz çekişmeleri. Ya da gerçekte Senyor Gritti'nin Beyoğlu'nda gezerken sıra sıra gördüğümüz şahane Venedik mimarisi binalarından hiç mi hiç bahsetmeyip de Malkoçoğlu'nun şamar oğlanlığını yapması, *Kurtlar Vadisi*'ndeki faşoluğun pusuya yatmış halini hissel olarak içlerimize sığdırıyor, koca padişahlığı birkaç aşk davasından ibaret ve muhakkak şanlı Türklüğe bağlayacak hale getiriyor *Muhteşem Yüzyıl*.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pop Cumhuriyeti Kraliçesi Lady Gaga

Ayça Şen 09.11.2011

 Pop Cumhuriyeti Kraliçesi Lady Gaga Fırtınalı ve kapalı havalarda, hele ki bir de yapraklar da dökülüyorsa, maziye düşünün düşünün camdan bakan ev kedileri ne güzeldir. Dışardanağrı huzur verirler insana.

Bak aynı şekilde köpekler maziye öyle derin bakmazlar. Onlar sanki eskiyi o kadar düşünmezler.

Kediler sürekli kendilerini haklı buldukları için geçmişte yaşar, eğer güzel bir ciğer verildiyse de "Bu ciğeri daha önce hak etmiştim" diye yine geçmişin gözleriyle bakarlar o âna.

Köpeklerse her an neşeli ve minnet halindedir. Dışarıyı seyrederlarsa da içeriye her an kollamaktadırlar. Sokağa bakan bir köpek, evin içinden gelen çıtırtıya karşı her an tetiktedir. Hatta çıtırtı gelme ihtimaline dahi tetikte olduğundan sık sık saçlarını savurarak içeriye göz atar. Yanına sahibi geldiğindeyse "Canım bir şey istiyordu, neydi neydi diyordum, meğer sahibimin yanıma gelmesiymiş" diye yeni uyanan huzurlu bir kuyruk sallayışları vardır.

İşte tam bunları düşünerek bir yandan bize bahşedilmiş lütuf olan kedimiz Süt'lü'nün camdan bakışını seyreder, bir yandan da MTV müzik ödülllerinde dört ödül araklayan Lady Gaga'nın yine yeni dışavurumuna bakıyordum.

Lady Gaga'yı çok geç tanıdım. Biraz da bu yüzden onu sevmemişim; ruhumun uslanmışlığıyla yüzleştirmişti beni. Kendi aşırılıklarımın, düzenin normalleriyle eşit hale geldiği korkunç gerçeğiyle aniden karşılaştırmış, bir dönem içimi epey bir sıkıştı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tenten köşe yazarı mı olsun, muhabir mi kalsın

Ayça Şen 13.11.2011

 Tenten köşe yazarı mı olsun, muhabir mi kalsın Dün *Tenten*'e gittik. Senelerdir magazin basınında "gay'miş" denip duran Tenten'e. Oysa bize ne Tenten'in cinsel seçiminden, di mi ama?

Esas tartışılması gereken, cinsiyetçiliği ve ırkçılığıdır.

Fakat Steven Spielberg'in *Tenten*'i, görsel olarak kelimenin tam manasıyla bir sanat eseri. Her bir sahnesi sanki elle taranmış, elle boyanmış gibi bir lezzette ve hani o çok çalışılan, provası çok yapılan ve ortaya çıktığındaki kusursuzluğu hep tanıyormuş hissi veren, iz bırakan, yağ gibi akan kıvamdaki eserlerdendi. Gerçi Tenten'in çapaklı gibi duran çipil gözleri ve yüzündeki animasyon durağanlığı hafif bir donmuş yağ dokusu veriyorduysa da, şu âna kadar gösterilen animasyonlarda bu kadar iyi insan taklidi yapılmadı, denebilir. Üstelik gazeteci olmasına rağmen! Sanki gerçek bir insanmış gibiydi. **Hoh hoh hoo...**

Filmde büyük olayları manşetlerden yansıyan Tenten'i (çok geyik biri Tenten; her yaptığı haberi çerçeveletip duvarına asmıştı), birazdan bahsedeceğim sebeplerden ötürü gazeteci olarak görmek, **günümüz** 'büyük gazetecilik' anlayışına oldukça uygun geldi. (Fakat filmde tek bir kadın karakter olmamasından dolayı çelimsiz bir tellak olarak filan da görebilirdik netekim.)

Şimdi bizim **böyyük** gazataların **böyyük** köşe yazarları bu kez de Tenten münasebetiyle yine muhabirliği övmeye kalkmasalar gayrı. Buna harbi çok gıcığım. Ya pahalı ve son derece fanfatal kıyafetlerinle seks muhabirliği yaparak böyyük gazatalarının köşe yazım takım taklavatları dünyasına renk katabilir, ancak ve ancak bu şart ve zevkle onların hesapta sosyetik 'entel' dünyasında yer alabilir, ya da işinde gücünde, gayret ve emeğinle, fikrinle, hayatı başka bir açıdan yaşıyorsan da **şanlı muhabir** gazıyla güneyde gümüşçü açma tadı ve ekonomik sınırında yer alabilirsin.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vicdani ret, solo test ve Deniz Yıldızı Patrick

Ayça Şen 16.11.2011

 Vicdani ret, solo test ve Deniz Yıldızı Patrick 'Devran döndü galiba' dediğim üç milat vardır:

- 1) Kablosuz internet olduğunu öğrendiğim gün.
- 2) Telefonu tutup da şarkıyı dinlettiğimde şarkının ismini telefonun yazdığını gördüğüm gün.
- 3) Adalet Bakanı Sadullah Ergin'in "Çok kısa süre içinde **vicdani ret** ile ilgili bir karar vereceğiz" dediği gün olan **dün**.

Özellikle de üçüncü maddeyi duyduğumda 'acaba başka bir sabaha mı uyandım, boyut mu atladım acaba' diye düşünmekten kendimi alamadım. Zira 'vicdani ret' sözünü kullanmak bile bırakın **işkencesini**, hani o tipik geyik vardır ya: "PKK, faşizm, vicdani ret gibi kelimelerde telefonlarımız istihbarat servisi tarafından otomatik kayda alınıyormuş" diye, daha oralardaydık çok yakın bir geçmişe kadar. Dolayısıyla Adalet Bakanı'nın Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi'nin çağrısına istinaden: "Vicdani ret için Milli Savunma Bakanlığı bir çalışma hazırlamıştır, en geç haftaya bir karar aşamasına gelinecektir" sözlerine kulaklarım ve gözlerim bir süre inanamadı.

Papazlar Avrupa'da matbaanın bulunmasıyla birlikte İncil'i okumaya başlayan halkı ne zaman ki kerizleyemediler, her alanda şahane bir Rönesans başladı. Dolayısıyla internet olarak şekil değiştiren 'sevgili

tonton dedemiz matbaa', kapıları harbiden süngülü tüfenkleriyle dimdik durarak çok sıkı tutan güçlü Türk ordusundan kablosuz matbaa aracılığıyla geçerek payımıza düşen rönesansı, 'yeniden doğuş'u daha anca alabiliyoruz.

Fakat ister istemez insan şunları da düşünüyor:

Acaba vicdani ret hakkı tanınınca askere gitmek ne oranda düşer. Peki, buna mukabil, okullarda milliyetçilik ve sindirme politikası daha da gazlanmaya başlar mı ve o 'mahalle baskısı' geyiği acaba vicdani ret yapacak olanlara uygulanır mı?

Peki, ya vicdani ret varken bedelli askerlik de olacak mı?

Vicdani ret için para verilecek mi, bu şekilde sadece zenginlerin çocukları mı vicdan sahibi olacaklar, peki askere gitmek isteyen kesimi daha da çok askere yollayabilmek için iyice garibanlaştırmak ve cahilleştirmek gerekmez mi, ya da, askerlikle bu kadar özdeşleşmiş, japonla yapışmış toplumsal şuuraltımdan bunun yerine seçilecek, özdeşleşilecek kimlik ne olacaktır?

Piyon eksiğinin doldurulması için ne gibi çalışmalar başlatılacak ve PKK savaşı sona ermeden bütün bunlar nasıl yapılacaktır?

Ve vicdani ret çıktığında, çağdışı şekilde 'eşcinselliğini bilimum şekillerde ispatla askere gitmeme' ar damarımız baypas mı olacak?

Peki, ya bütün bunlarla ilgili kültürel ve sosyal çalışmalar nelerdir?

Fakat dikkat ettiniz mi, bakanların ağızına 'Vicdani ret' gibi kelimeler ne kadar yakışıyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evladım ben sana Time'a kapak olamazsın demedim

Ayça Şen 20.11.2011

Ecinnilerle dolu bir yazımıza daha hoş geldiniz değerli *Taraf* okurları.

Biraz şaman büyücülerinin, biraz Nostradamus'un, biraz da 2012'de biten Maya takviminin de etkisiyle (elimini çabuk tutarak) bugünkü yazımızda bazı efsunlu oluşumlara yer vereceğiz. Yani bu yazıyı okurken gündem ve konu bahane; kendinizi yazının sonlarına doğru çok daha sağlıklı ve huzurlu hissedeceksiniz. Hatta yazının tam sonunda büyük bir servete bile konmuş olabilirsiniz. Eğer bunların hiçbiri olmadıysa çok ayıp edersiniz zira yazıyı temin bir arkadaşşıma okuttuğumda çok şaşırdı ve "Aa, dedi, daha yazıyı yazmadan nasıl okutabildin ki, ayrıca bu cebimdeki paralar da neyin nesi" diye çok şaşırdı.

Ne o, bakıyorum paranın kokusunu alır almaz okumayı hızlandırdınız...

Evet, onu sizi denemek için yazmıştım; bakalım para için okumaya devam edecek misiniz diye, fakat görüyorum ki insanoğlunda binlerce yıldır değişen bir şey olmamış. Hep çıkar hep çıkar. Zaten bu yazının sonunda böyle bir şey yapma gücüm olsa bile sizden saklardım. Yok yaa, sonra beni cadı diye yakın di mi...

Neyse, gelelim mevzuya:

Dün *Time*'ın kapağını görünce önce bunu komiklik olsun diye yapılmış bir espri sanıp dikkatle küçük yazıları okumaya çalıştım. Sonra baktım ki işler ciddi.

Vay anasını oldum. En son kim ne olmuştu da olmuştu oldum.

Atatürk olmuştu, başka kim olmuştu diye şooldum. Sonra da hemen unuttum. Ta ki yazı yazmak için konu araştırmasına giriştiğimde yine hatırladım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güneş'e selam ve aleyküm selam

Ayça Şen 23.11.2011

 Güneş'e selam ve aleyküm selam Gün gelecek bilmeden Reha Muhtar ile aynı gündemi takip edeceğim aklıma gelmezdi. Zira "Saracoğlu ismi kaldırılın" diye köşesinde yazdığı gün tam da Fenerbahçe Şükrü Saracoğlu Stadi'nin önünden geçerken bizim oğlan "Şükrü Saracoğlu kimdir anne" diye sordu. Hönk diye kaldım. Yani ben en fazla Sabiha Gökçen'e kadar gelebilmişim; o da korsan taksiyle. (Şaka şaka elbette Tarzan'a aman Tarzan demişim, korsana hayır.)

Oğlan bunu sorunca E.T.T.A. (Evimizin Tarih Mümessili Tomris Abi) sizlerin tahmin bile edemeyeceği detaylı araştırma ve anlatma aşkıyla Şükrü Saracoğlu hakkında feci bilgiler sıraladı. (Tomris Abi'nin verdiği bilgilere ben bile direnemiyorum; hayatımda ilkokulda okuma yazma öğrenmekten sonraki ilk öğrenme eylemim bu. O kadar ısrarcı ki, tuvalete kadar takip edebiliyor bir konuyu öğretmeye karar verdiğinde.)

Almanya'ya kadar gidip Nazilerle anlaşma imzalayan, Nazi ekolünden öğrendiği o kampların bir benzerini varlık vergisiyle sadece gayrimüslim azınlıklardan oluşan bir taş kırma ordusu ile Erzurum Aşkale'de kuran (Lefter'i de Allah korumuş), döneminde Yahudileri yakmak için dev fırınlar yaptırdığı söylentileri çıkan ve senelerce başbakanken aynı zamanda Fenerbahçe kulüp başkanlığı da yapan Şükrü Saracoğlu ile ilgili Facebook'ta "Fenerbahçe Stadi'nin ismi değiştirilsin" diye bir sayfa var, belki oradan konuyu destekleyebilirsiniz.

Derken Memo "Anne, dedi, harf devrimi olmasaydı bizler nasıl yazı yazacaktık, bu bilgileri nasıl ol-kuyacaktık?"

"Oğlum, dedim, zaten bütün diller Türkçeden geliyor bu yüzden ne olursa olsun zaten Türkçe yazmış olacaktın.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özgür olmak için nelere dikkat etmeliyiz

Ayça Şen 27.11.2011

 Özgür olmak için nelere dikkat etmeliyiz Geçenlerde fazla hatırlayamadığım bir ortaokul arkadaşımın markette karşılaştım, ayaküstü konuşurken konu nereden vardı oraya bilmiyorum, "Ne geldiyse başıma iyi niyetimden geldi, öyle iyi bir insanım ki, herkesten kazık yiyorum" dedi.

Kültürel sınıfımdaki zamansız bu âni düşüşten sonra kızın ağzına iki tane çakmak istedim; yani tam "Süper bir insan olmak üzereyim; acaip sınıf atladım, baksana bana, hiç kendimi kandırmıyorum, yalansız bir hayat" derken bir anda marketin cayır cayır "Bilmem ne ürünü bilmem ne kürekleriyle sadece bedava" anonslarının arasında 'iyi niyetimden gazuk yedim' klişesiyle baş başa buldum. İçimdeki pek de sevmediğim ama her nedense yıllardır kendisine yaranmaya çalıştığım o özentisi ses "Tarihi atsan atamazsın, satsan satamaz, ortaokuldan ne aldın ki ne bekliyorsun kuzum?" demez mi. Ona da küfürler sallayarak marketten ayrıldım. Telefonumu filan isteyen kıza "Yeni bir çevre istemiyorum, Allah selamet versin bilader" deyip yüzümü rüzgâra verdim.

Bu kızla karşılaştığıma göre, yalan hakkında yüzleşmem gereken daha çok şey vardı. İçim sıkıldı. Kendini tanımak ne zor bir şeymiş bilader. Klişelerden, şartlanmalardan, koşullanmalardan sıyrılmak, fikre, erdeme, ilkelere sığınmadan, sadece kendine ve hayata dışarıdan bir gözle bakmak; ne zormuş. Özgür olmak ne kadar sıkıntılı, olması nasıl da zor bir işmiş!

Sakin dalga geçmeyin ama evin arka odasını Memo için oyun, bizim içinse meditasyon odası haline getirdik. Sabah ve akşamları girip on- on beş dakika meditasyon yapıyoruz. (Derlerdi de inanmazdım; salondaki vazoda Çingene satıcıların en sevdiği Kazablanka çiçeklerinin tekini alıp burada bir vazoya koyduk, diğerleri pörsüyle bir hafta oldu, bu oda güneş görmediği halde çiçek dipdiri ve şahane kokuyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir mübalağa pardon, mübadele filmi

Ayça Şen 30.11.2011

 Bir mübalağa pardon, mübadele filmi Memo Yunanca müzik dinlememizden hiç hoşlanmıyor. Bizi çok fena hakir görüyor. Yunanistan'daki ekonomik krizden midir bilemiyorum ama diyelim ki Dallarar'ın "Ah Helidoni Mou" şarkısını dinlemeye başlıyoruz huşu içinde, car car car, başımızın etini yiyor "bu müzikleri sevmiyorum" diye. Elbette o dedi diye müziği kapatmıyoruz ama burnumuzdan da fitil fitil geliyor. (Tabii ki fitillerimizi ona göstermiyoruz.)

Oysa baba tarafı Giritli. Koyu Giritli. Babaannesesi Rumca biliyor filan, o şekil.

"Ey ahali, Çağan Irmak'ın son filmi, mübadele sırasında Türkiye'ye gelen Giritlileri anlatmış" diye medyamızda pompalanma başlayınca dün akşam okul çıkışı Memo'yu kaptığımız gibi Kadıköy'deki nostaljik Rekis sinemasına gittik. Ki, belki geçmişle ilgili film seyrederse duygulanır da bize zehir etmez Yunan müziğini, deniz mahsullerini, diyerek.

Dedemin İnsanları filmine Memo bayıldı. Zaten hikâyenin kahramanı on yaşındaki çocuk 2000'den sonra doğan 'bizim gibilerin' çocuklarına o kadar benziyordu ki, direkt filme daldı. Ve film 1980'de geçmesine rağmen o kadar bu günlerde geçiyor gibiydi ki (belki de bu bir başarıdır,) bir tek PlayStation eksikti. 1980 yılında yaşayan sadece duvardaki takvimdi ve o kadar eskiydi ki sanki eskiciden alınmış gibiydi netekim.

Filmde sürekli ön planda olan ve tiyatrolara has, duygulandığında her cümle başında alınan o nefesli konuşmalarıyla Dede'miz neredeyse hiç susmadı. Misafirlerin de geldiği on kişilik bir akşam yemeğinde başköşeye oturup car car car anılarını anlatıp durdu (gerçi bu anıları da filmin maddi olarak en pahalı, duygusal olarak en ucuz sahneleriydi.) torununa aşırı bir pedagojik hassasiyet gösterdi ve o pedagojik hassasiyeti gösteren iki bin motor çeneli bir dedeyle hiç de bağdaşmayacak şekilde biten filmimizdeki o dayanılmaz absürd sahnelerle, gelişmekte olan Türk sinemasına acımasızca etiket izi bıraktı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir meteor gördüm hayatım değişti

Ayça Şen 04.12.2011

 Bir meteor gördüm hayatım değişti Bir arkadaşın babasının çok sevdiğim sözü, tam da o zamanlardaki delikanlılık çağlarımızı anlatırdı: "Âlemin çocuklarının gözü açık, bizimkilerin ağzı açık" diye. Dün bu sözün hakkını verircesine gökyüzüne bir an baktığımda aniden kayıp giden bir meteor gördüm. Kışında kırmızı alevler yanıyordu, oldukça büyüktü ve rüzgâr gibi geçti gitti. Arkasına bile bakmadan.

Önce kızkaçıran olduğunu düşündüm fakat kızkaçıran atmosferin daha sosyal bir tabakasında patlar; ses çıkarır, etrafında laga luga yapan bir kalabalık vardır. Bu ise belli ki epey yukarıdan geçiyordu, bir başka görgü tanığına da rastlamadım.

Yılların geçmesi buna yarıyor sanırım; artık hayatı başkalarının şahitliğiyle tasdiklemek zorunda kalmıyorsun. Eskiden olsa benden başka gören olmadı diye içim sıkılırdı. (Aslında belki de yaşlandıkça bencilleştiklerimizdendir. Zira bir tek ben gördüm diye kendimi özel filan hissetmişim galiba.)

Bu ânımı unutmamak için bütün gece bu bilimkurgu filmi geri sarıp durdum. **Ezber bozan** sahneler her zaman olmuyor zira.

Mesela dünkü *Taraf*'ta Fatih Camii önünde yürüyen ve elinde hem Mustafa Kemal'li Cumhuriyet bayrağı, hem de üzeri Arapça yazılı bir dinî bayrağı sırtlayıp yürüyen bir hacının fotoğrafı vardı: "Hacının aklı epey karışmış" yazıyordu yanında. Bunu modern görünüşlü beyaz Türklere görmeye alışkınız; hem dindardır, hem Atatürk ilke ve inkılâplarına sıkı sıkıya bağlı. Fakat cübbeli, takkeli, şalvarımtrak bol pantolonlu bir hacıda oldukça **ezber bozucuydu** bu manzara. Özellikle de şu zamanlarda.

Çocukken hatırlıyorum, kütüphanemizde Lord Kinross'un *Atatürk* kitabı dururdu. Bununla iftihar ederdim; yani bir ecnebî bizim Ata'mızla ilgili kafam kadar bir kitap yazıyor: Bundan daha gurur verici ne olabilirdi ki.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadıköy'den Ruhban Okulu'na bir iki, bir iki

Ayça Şen 07.12.2011

 Kadıköy'den Ruhban Okulu'na bir iki, bir iki Efenim yine geçen gün Kadıköy Çarşı'da dolaşıyorum, balıkçının karşısındaki şarküteriden kültür mantarı olan fakat sanki doğadan toplanmış hissi veren kayın mantarından istedim yarım kilo. O sırada yanıma beyaz kısacık saçlı, entel kıyafetli, güler yüzlü ancak insanlara sanki onlarmışçasına samimi davranırken aynı zamanda da içe kapanık bir sanatçıymış gibi çok hafif marazlı bir merakla yanıma yaklaşan yaşlıca kadın "Bunlar nasıl pişiriliyordur ki acaba" dedi.

Şarküterici kızartarak çok iyi gittiğini anlatmaya başladı fakat yaşlı hanım cevabı benden ister gibi bana bakıyordu. Bu sorumluluğu üstlenmeye hazırdım zira tarifi çok netti: Kendisine rejimde olduğumuz için sadece light kaşarı üzerine rendeleyerek fırında pişirince hiç fena olmadığını söyledim.

Büyük bir sır verir fakat inanmazsam çok da umurunda olmayacağı, her koyunun kendi bacağından asılacağı ve bundan da büyük bir mutluluk duyacağı pişmanlığın endişesiyle "Yalnız size bir şey söyleyeceğim; etrafta çok zararlı rejimler varmış" dedi ve kısa entel saçlarına yakıştıramadığım o sıradan sözleri dizi dizi sıraladı:

"Babamın bir sözü vardır; her şeyden yiyeceksin, az yiyeceksin."

Kendisine Türkiye'de yaşayan sadece otuz beş milyon babanın değil, aynı zamanda otuz beş milyon da annenin aynı şeyi söylediğini hatırlatıp bazen o kural çalışmadığı için bu diyet çılgınlığının yaşandığını söylemek zorunda kaldım. Zira yaşlı hanım oldukça zayıftı.

Bu sohbeti yaparken şarküterici adam ikimize de sinir olmuştu. Dükkânın önünü gereksiz bir polemikle kapıyor ve sadece yarım kilo kayın mantarı alıyordum. Bu muhabbetin sonunda yaşlı hanıma kayın mantarı aldırılmazsam şarkütericinin ağır psikolojik baskısı olacaktı; sohbetimizin gülünmesi gereken yerlerinde şarkütericiyi de aramıza almak için riyakârca ona baktığımda karşılaştığım mahkeme duvarı gibi yüzünden de artık emindim ki, yaşlı hanıma kayın mantarı aldırma zorundaydım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Temmuz ağustos eylül, her mevsimde durma gül

Ayça Şen 14.12.2011

 Temmuz ağustos eylül, her mevsimde durma gül Amanın sayın okur; yazı yazma ve elbette okuma eylemindeki şevk ne kadar hoş oluyor, öyle değil mi? (Sırtarak)

Yazıyı yazanın da, okuyanın da birbirinden beslenen müşterek şevkten aldığı hazdır belki de sürekli kılan, bu eylemi.

Sizi de sıkmak istemem ya da fazlaca kişisel bir yazıyla ne kendimi ne de sizi rencide etmek niyetindeyim ama...

Bir tarafınız emekli olduğu için gider huzurevinize yerleştirirsiniz. İçinizde bir yeri. Önemli bir yeri.

Sonra bir anda canınız vitamin dahi almak istemez kahvaltıdan sonra. O kadar ki şevke ihtiyacınız ya da hevesiniz yoktur. Dolayısıyla bir anda yazı da mazılaştır.

Aslında ununuzu elemişsinizdir ancak elek duvara asılmayacak kadar değirmende buğday dönmelidir. Bu da kardeşim, ne şey bi duygudur... Neyse...

Neyse işte, zaman zaman Zaman ıkınır sen sıkılırsın ya, onun gibi bir hâl diyelim.

Bu sabah bütün bunların üstüne bir de ne duyayım; kullandığımız o takvim var ya o takvim, aslında ilk önce Jül Sezar tarafından yapılmış. En güzel ayın adının Julay (temmuz) olmasının sebebi de kendi adını, en beğendiği aya koyması. Ya da annesi "İbikler öter ötmez sen doğdun yavruum" dedi.

Sezar'dan sonra gelen imparator Augustus da bir sonra gelen diğer çok güzel aya kendi adını veriyor. Hatta bununla da kalmayıp "Jül'ün ayı 31 çekiyor, benim ondan ne eksikim var ki, ağustos da 31 çeksın bi kerem" diyor ve bu yüzden iki ay üst üste 31 çekiyor. (Olan şubata oluyor ve garibim maksimum 29 çekebiliyor, o da dört senede bir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Red Kit'in şansı, size de çıkabilir

Ayça Şen 18.12.2011

 Red Kit'in şansı, size de çıkabilir Geçenlerde bir arkadaş seyretmemiz için kısacık, belgeselimsi bir şey yolladı. Bu arkadaş kendinden çok zevk alır. Ama dikkat: Öyle şişik egoyla sürekli alkış ve pohpohlanmayla, kendi hakkında konuşulmasıyla alınan yüzeysel, eksik ahlâklı zevkten bahsetmiyorum. Kendini ve hayatı okuma gibi, şimdilerde adına "kişisel gelişim" denerek ticari ve sığ mihrakların eline geçmiş (belki de halka indirgendiği için iyi bile olmuş) meselelerle kendiyile uğraşmaktan bahsediyorum. (Kendini seven bencil değildir. Bencil, kendinden rahatsız olup, sürekli "ben iyi miyim" kavgası içinde, doyumsuzca beyhude ispat peşinde koşandır.)

Bu linkte bir video vardı: Kadının biri bir bilirkişiyeye "Egomuz mu düşüncelerimizin kaynağı yoksa düşüncelerimiz başka bir yerden mi egomuza aksediyor" diye soruyordu. Salondaki herkes soruyu beğendiği için "Vaoov vaoov" sesleri çıkarırken, konuşmacı guru amca 'süper soru' anlamına gelen bir jest yaparak, derin bir nefes aldı.

Bütün bunlar olurken bendeniz yaklaşık dört-beş kez videoyu başa alıp soruyu, hatta soruyu oluşturan kelimeleri tek tek anlamaya çalıştım. Fakat anlamadım. Bazen kafamın içinde zeytin ağacından kalın bir odun varmış gibi hissediyorum.

Guru amca şu şekilde devam ediyordu: "Düşüncelerden kopuk bir ego yoktur. Ancak zihninizden geçen düşünceler tabii ki içinde yaşadığınız toplum ve insanlığın kolektif zihnine bağlıdır. Dolayısıyla 'Senin' diye adlandırdığınız düşüncelerin çoğunu kolektif zihinden edinmekteesindir. Ve sen düşünce ile özdeşleşirsin ve bu düşüncenin seni temsil ettiğine inanırsın; işte bunun adı, egodur. Yani ego sen değil, kendin hakkında oluşturduğun imajdır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kedi bizi 7

Ayça Şen 21.12.2011

 Kedi bizi 7 İlkokullarda çocuklarımızın muhakkak alması gereken bir ders var: **Diplomasi**. Öyle ki, kanımca diplomadan çok daha önemli. Zira diploma olmadan ama iyi bir diplomasiyle iyi yerlere gelinebilir, kariyer planlaması yapılabilir, altın bilezikler çok daha değer kazanabilir.

Uygun yerlerde konuşmayı, konuşmadan ve **hatta** yazmadan önce **düşünmeyi**, duygusallığın 'diğerleri' tarafından zaaf olarak değerlendirildiğini, bu yüzden evet duygularına göre davranma hakkına **elbette ki** hakkın olduğunu ama hareket ve kararlarının sonunu görebilmeyi, yaptıklarının sorumluluğunu alman gerektiğini bilmek, öğretilmeli çocuklara. Özellikle "bizim çocuklarımız oldukları için" hayatın merkezi haline getirilmiş egosantrik terbiyede yetişmiş çocuklar için bunları öğrenmek, **onların mutluluğu için şart**.

(Dikkat dikkat: Bu yazıda 'diplomasi' derken devletlerarası manasındaki diplomasiden ve 'onu yapanlara diplomat denir' ansiklopedik bilgisinden bahsetmiyorum. Seviye ve mesafeden, evet ve hayır'ları doğru yerlerde kullanabilmekten, insan ilişkilerinde kullanılacak stratejiden, düşünerek konuşmaktan, dengeli ve düşünerek hareket etmeyi samimi sınırlar içinde başarabilmekten bahsediyorum; rica ederim politika yaparak çarpıtmayalım.)

Bunun için çocuklarımızın üniversiteye gidip uluslararası ilişkiler okumalarını beklememeli. Ya da aile terbiyesi alıp mesafeli bir insan olacakları günler ipe çekilmemeli. Zira diplomasiden hiç çakozlamayan ailelerle doludur bu coğrafya. Zaten bu coğrafyanın başına ne geldiyse bu eksiğinden gelmiştir. Sağlıklı bir mesafe olan bu seviyeli ilişkileri "politik olmak" ile karıştırıp kafasında şapkasıyla 'batıya has' duygusuz bir "yapmacıklık" addetmiş, dalağı dışarıda "kahramanca" yaşamayı erdemlerin de erdemi kabul etmiştir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kahrolsun bonfile ve profiteroller!

Ayça Şen 25.12.2011

 Kahrolsun bonfile ve profiteroller! Bir haftadır büyük bir şamata var memlekette. Adına "gündem" denen ve sistemli olarak doğan, gelişen ama çözüm bulamadan, sıkıldığımız için eriyip giden, ya da üstüne o sırada daha "önemli olan" yerleştiği için sönüp giden bir gürültü. (Bunun sık sık ve az az yendiği, bir rejim öğünü olarak tüketildiği twitter iyi bir takip platformu aslında...)

Son şamatamız Fransa ile yaşandı. Büyük Türk düşünürü Burak Kut'un dediği gibi: Yaşandı bitti saygısızca. Keza 2001'de de bir ambargo durumu olmuş, hatırlarsanız Fransızca kelimeler kaldırılmış, epey iletişim sıkıntısı çekmiştik. (Anneannemin tansiyonu çıkmış, tansiyon diyemediğimiz için uzun süre sessiz sinema oynamak zorunda kalmıştık hastanede. E tabii doktorlar da tıp eğitiminden kafayı kaldıramadığı için oldukça başarısızlardı bu sosyal oyunda. Dilimize yerleşmiş Fransızca kelimelerden kurtulmamız ne kadar zamanımızı almıştı Tanrım! Ancak Fransa bize küsüp Türkçe olan "yoğurt" ve "hamak" kelimelerini çıkarmadı, çıkaramadı lügatinden. Zira bizim tansiyon binde bir çıkarken onlar neredeyse her gün yoğurt tüketiyor ve yaz aylarında sık sık hamakta sallanıyorlar.)

Şimdi de yaşıyor ve bitecek saygısızca. Tıpkı 1998’de İtalya’nın Abdullah Öcalan’ı vermediğinde İtalya’yı protesto ettiğimiz gibi: TV’de şıp şıp diye beyaz makarnaya kan damlatan bir “milli mücadele” başlamıştı “İtalya, makarnanı kana bulama” diye. Allahaan çokluk çocuk ketçap sanmıştı da bu fütursuz tepkisellik şiddetinden fazla etkilenmemişlerdi. (O dönem de bu ambargodan Türkiye büyük fayda sağlamış ve bütün obezler epey kilo vermişti. Manti ve lahmacuna yönelen Türkiye bir çırpıda silivermişti makarnayı hayatından. İtalya’yı hatırlıyorum, makarna yememiz için büyükelçileri gelip yalvarmıştı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muutlu yıllaar siiizeeee

Ayça Şen 28.12.2011

“Yeni yıl geliyor, herkes sevinçten ölüyor. Bir yıl daha geçecek, yeni bir yıl gelecek. Olmasın kimse mutsuz, eskidendi o kuduz. Pastör geldi kurtulduk, yılbaşını kutladık.”

1980 yılbaşı yaklaşıırken aynı zamanda bizim mahallede kuduz salgını başlamıştı, yeni yıl şiiri yazmamız istenen Türkçe ödevi için ben de ortaya karışık bu şiiri yazmıştım. Evet, belki “terör ve yeni yıl” üzerine yazmalıydım ama terör büyükleri, kuduz küçükleri ilgilendiriyordu o dönemler.

Her gördüğümüz köpekte hem sevgiyi, hem de kendimizi korumak için onu öldürebileceğimiz gerçeğinin, sıradanlaştığı için içimizi için için nasırlaştıran tekdüze suçluluğunu da yaşırdık yavan yavan. Zira annemiz belediyeye şaak diye bir telefon açtığında, sorgusuz sualsiz gelir daan diye de devirirlerdi koskoca köpeği.

İtiraf a: Çok sevdiğim, ellerimle büyüttüğüm, solar iken dirilttiğim bir köpekti. Belediye tarafından kuduz olabilir tehlikesi taşıdığı için vurulan ve yaralı halde yavrularına ulaşip onları emzirirken ölen bir annenin 12 yavrusundan biriydi. Ağabeyim tarafından bulunduklarında açlıktan ölmek üzereymişler. Bir el arabasıyla bizlere geldiklerinde her birimizin elinde bir kola şişesi, uçlarında emzik, süt vererek yaşatmıştık onları. Bana düşenin adını İzci koymuştum. İki aylık yaz tatilimden döndüğümde boyuma ulaştığını gördüğüm İzci beni tanıyıp yanıma seğırtip, o boyuyla üstüme atlayıp sevincini bu kadar net ve saf belli ettiğinde hem nasıl unutmadığına, hem de nasıl da o kadar büyüdüğüne şaşırıp ağlamaya başlamıştım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kıssadan hisseli kumpanyalar kampanyası

Ayça Şen 01.01.2012

Yılbaşını geçirmek üzere Sakız Adası’ndayız.

Her ne kadar siz bu satırları okurken yeni yıla girilmişse de, yazı yazmak biraz da geleceğe mesaj işlevi gördüğünden, hiç değilse oradan hakkını vereceğiz yazının.

Yazarlar editörümüz dünya iyisi, İstanbul beyefendisi, nedense ses tonundan Babiâli tınısı aldığım, henüz yüz yüze tanışma fırsatı bulamadığım ama telefonda konuştuğum Tamer Kayaş bugünkü yazılarımızı öğlene kadar acil yollamamızı meyletti (mail etmek.) Dolayısıyla bulunduğum ortaçağ kasabası Messa'da (Amerika keşfedilmeden önce bu köy kurulmuş) bir yandan "Tiro pita" yiyor (muhakkak yemelisiniz, manyak bir börek) bir yandan da "Sen aslında Dukan rejimine ihanet etmedin, o senin aslına rücu edişin" adlı şarkıyı seslendiriyorum.

Yunanistan orman sahası krizinde buraya gelinebilecek en iyi ekiple birlikteyiz. Sırtımıza motor takan tur rehberimiz Tomris Ağabey buraların gediklisi; dakikada on altı yer görmemiz için Çarli Çaplin moduna getirdi bizi. Aynı zamanda o hızda da otel değiştiriyoruz. Sempatik bir ördek belgeseli gibi, peş peşe.

Kıssadan hisse kumpanyası kültürümüzde herhangi bir mesaj vermezsek okur vaktini boşa harcamış sayabilir; hemen sizlere şurdan yaklaşıyım:

Dün gece geç vakitte (Yunanlılar çoluk çocuk, gecenin 10-11'i gibi sofraya oturuyor ve hâlâ kapalı alanlarda fosur fosur sigara içiyor) muhteşem kalenin içindeki lokantada yemeğimizi yiyip çıkacakken küçücük lokantanın sahibi huylu ve tatlı kadın yanımıza gelip elimize bir kutu tutuşturdu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bütün sinemalarda

Ayça Şen 04.01.2012

Bütün sinemalarda Sportmenler "Ya hiç spor yapmayacaksın, ya düzenli yapacaksın yoksa kasların sarkar" derler. Akşamcılarsa ya her akşam içeceksin ya hiç içmeyeceksin yoksa içki sana küser derler. Politika ile ilgilenmek de bunun gibi: Ya hiç ilgilenmeyeceksin, ya sürekli merak duyacaksın, her görüşü okuyacak, son dakika haberlerinin hastası olacaksın. Yoksa, özellikle Türkiye'de saflar sürekli yer değiştirdiği için, o oraya sarkar, öbürü öbür ideolojiye, aradakileri kaçırınca (on gün önceki gidişatla da birbirini tutmadığı için) mantığın şaşıyor, beynin pörtlekleşiyor, bolarıyor, hangisi neredeydi, karıştırıveriyorsun. Öyle haftada bir, iki haftada bir aşka gelip ilgi duymakla olmuyor yani.

Geçenlerde politika kumkuması, siyaset müptelası arkadaşlarla (bendeniz espri ve absürd dalında aralarında bulunuyorum) dört günlük yılbaşı tatilindeydik. Ben daha ordunun hayatımızdaki Erol Taş'lığına, basının Suzan Avcı'lığına, ekonominin Kıvanç Tatlıtuğ'luğuna ve demokrasinin Diabolik'liğine yeni yeni uyanırken, aralarındaki konuşmalardan yine her şeyin şekil değiştirdiğini duyuyor, yavaş yavaş dikkatimi kaybedip kuşa böceğe bakmaya başlıyordum: Kemalizm, PKK ve dahi AKP ile aralarında yeni başlayan içtihat ve haraçki, sonracığıma İhtiyat ve Pekosbill, Gülüver Derin Devlet Ülkesinde maceraları ve daha pek çok, bana masalsı gelen karmakarışık bir tür. En nihayetinde sıkılıp fasıl şarkılarına bağlıyorum: "Biz Heybeli'de her gece halka inerdik."

Peki ama işler bu kadar karışırken, bir görüşten çıkan doğrular yirmi beşe ayrılmışken, **dank** diye net bir açığı tutunmak isteyen halkın sağlıklı bir politik görüşünün olması nasıl beklenebilir, dolayısıyla bu bölünme nasıl engellenebilir?

Geçenlerde yarım jenerasyon küçük bir arkadaşım "çok zor zamanlardan geçiyoruz, birbirimize sıkı sıkıya bağlı olmamız gerekiyor" gibi feci basmakalıp şeyler söyledi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Süreyya Berfe, üvez ve Krosa

Ayça Şen 08.01.2012

 Süreyya Berfe, üvez ve Krosa Bir şans eseri, ortak tanıdıklar vesilesiyle, yaşayan büyük şairlerimizden Süreyya Berfe ile tanışma fırsatımız oldu. Aksi olduğu kadar da makaracı Süreyya Berfe ağabeyimizi, sık sık Çeşme'ye gittiğimiz için Urla'da ziyaret ediyoruz.

Hani yüzyılda bir peygamber ruhunu almış kimseler için "Kutb" derler ya; şiir dîni gibi, Seferis'in ruhunu doksan dokuz yıllığına manevî hazineden –hem de torpilsiz– kiralayan Süreyya Berfe, buradaki münzevi hayatını insanlardan kurtulmanın hem hafifliği, hem de pişmanlığı olmayan ağırlığı ile şahane götürüp duru. (Ege ruhu)

Urla İskelesi'ne güya dinlenmeye gitmiş (zira mütemadiyen hummalı bir çalışma halinde) Süreyya Berfe'yi bu sene Alaçatı'ya götürebilmek için ne kadar uğraştığımızı anlatamam; katiyen gelmedi. Belki bizi zıpcıktı buldu, bilemiyorum.

Gazeteleri, dergileri, sanat haberlerini, entel radyolardaki dünya müziği konserlerini, caz saatlerini; kısacası politik ve aktüel bütün gündemi noktası noktasına takip ediyor ve en güzel tarafı da bilmediğiniz zaman bunu bir eksiklik değil, zenginlik olarak görüyor. Bu da ancak bir şairin yaşatabileceği konfordur. Ve aynı konforu, oturduğumuz Deniz Altı'ndan Karantina Adası'na bakarken manzarayla işbirliği yapmışlar gibi havası, suyu, takası, martısı ve Urla İskele'yi şehirden ve popüler tsunamilerden koruyan yemyeşil adaları da yaşıyor size. Bir gün çekip geleceğinizin garantisinin sere serpe güzelliğiyle. (Süreyya Berfe'nin yanında bu manzaraya bakarken sanki sözsüz bir ruh sınavına alınmışsınız gibi tribe giriyorsunuz. O manzaradan her zamankinden daha büyük anlamlar çıkarmalıymışsınız gibi bir sıkıntı oluşuyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kemçük vampir papatyalar ve sırtı cılız çocuklar

Ayça Şen 11.01.2012

 Kemçük vampir papatyalar ve sırtı cılız çocuklar Türkiye'nin her yerinde muntazam kar yağışı, akşamları ana haber bültenlerinde bu kar yağışında manuel kızaklı vatandaşların neşe dolu görüntüleri ve **acar anchorman** Mehmet Ali Birand'ın bu görüntülere hınzır gülücükleri yer alırken, sabahları rutin sahil yolu yürüyüşlerimizde havanın bu depresif hali sanki kafama laylon torba geçirmiş de nefes alamıyordum gibi hem insan yapımı, hem mukadderat. Kıyasıya puslu, sisli, isli ve de hisli. (Sakız gibi sivaşık kapalı bir ruh hali verince, içinden sakız tekerlemesi çıkması da kaçınılmazdı.)

Bir arkadaş "Havalar daha da kötü olacaktı" deyince "Bundan daha kötü ne olabilir ki, taş mı yağacaktı" diye sordu.

Benim, açık söyleyeyim, **iç göçe** niyetim var. Doğaya, gönüllü sürgün olmuş, başına buyruk ezber kaçkınlarına imrenmek de dâhil olmak üzere, sosyo-meteorolojik sebeplere de dayalı bu iç göç arzum, son bir ayda tavan yaptı. Eskiden terk edilmiş sahil kasabalarının bir nevi tabuta girmek olacağını düşünürken, astarı yüzünden pahalıya gelen trafiği ve yaygaracılığının korkusundan dolayı hiçbir faaliyetinden yararlanmadığım büyük şehrimiz İstanbul, hırsları, insan ilişkileri, öncelikleri, değerleri ve kesif deprem korkusu ile tabutta uyuyan ve onkolojik bozukluğundan dolayı **(kemçük ağızlı)** beslenemeyen cılız bir **vampire** çevirdi.

E çenesi öne çıkık bir vampir ne yapar? Elbette sürekli kendi dudağını ısırır.

Tek frenim (ABS) oğlanın okulu ve sosyal çevresi.

Gerçi pek çoğumuzun çocuğu, artık boşanması farz olmuş öz saygısız kimselerin elektronik aletlere gark edilmiş zavallı laboratuvar çocukları. Bir nevî pitbull gibi hem saldırgan, hem aşırı benciller.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstanbul'da bir kış masalı

Ayça Şen 15.01.2012

İstanbul'da bir kış masalı Bizim buralarda yeni moda elektrik kesintileriyle birlikte, kış karanlığında icra ettiğimiz romantik bir yazımızın daha başına geldik kıymetli okur. Şarza takılmamış fakat artık şarz müptezeli olmuş bilgisayarımın afedersiniz osuruğu kesilmiş ekran ışığının sağ alt köşede 1 saat 33 dakika ömrü kaldı demesine fazla da güvenmeden, elimizi çabuk tutalım.

Biz çocukken bu küçük burjuva alışkanlık bilhassa da Olivetti daktilo ile yürürdü. Fakat sanırım daha alengirli şeyler yazanlar da vardı ki, Olivetti gibi çıktırıldım değil, sanayi tipi, çok daha büyük koyu yeşil çelik daktiloları satır başı yaparken "gacıııırrt" diye çekerlerdi, o hayal meyal hatırladığım insanlar. Onlar sanki büyük bir kıta hakkında yazılar yazıyormuşçasına kâğıtları bir uçtan bir uca alır, memleketleri, coğrafyası, ülkeleri, ekonomisi, bitki örtüsü, mörtüsü ve sanki konuşulması yasakmış gibi olan siyasi durumunu, büyük bir iştah ve hırsla yazar gibiydiler. (O yıllarda yazı yazmak, sadece eylem olarak bile sakıncalı bir iş gibiydi ve nedense kadınlara o sanayi tipi daktilolar erkeksi bir hava katardı. Önlerinde çok büyük görünürdü. Kolları Arnold Şvarzeneger gibi dururdu. Bu orantısız görüntü bazen komiğime de giderdi. Yüzlerindeki ifade, müzik aletini çalarken aşırı konsantre olmuş bir müzisyenin korkunç bakışları gibiydi. Erkeklerden daha sert ve ciddi olurdu kadınlar o sanayi tipi büyük yeşil çelik daktilolarla yazarken, neden bilmiyorum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öyle de deliyiz, böyle de

Ayça Şen 18.01.2012

Sahil yolunda yürümek, duygusal açıdan oldukça yıpratıcı. Oysa spor ile ruh çok iyi bir ikili. Ruh ile de akıl paralel çalışan organlar. (Ruh da bir nevi görünmez organ olmalı.)

Bir kere, köpek sahipleri var. Onların çoğu, köpeklerini tasmaşız gezdirmeyi ideal edinmiş kimseler. Köpekleri tasmaşız gezdiği zaman sanıyorlar ki onlara karşı en büyük sorumluluklarını yerine getirdiler. Hatta tüm hayvanlar âlemine yapılmış bir kıyak oluyor bu; köpekte konsantre olmuş hayvan hakları, özgürlükleri, olası düşünsel ve fikrîsel ifade özgürlükleri de dâhil olmak üzere pek çok etik hareketi boyunduruksuzlukla hallettiler, artık bütün gün evde yalnız bırakabilirler.

Özgürlük timsali bu tasmaşız köpekler belki hiçbir zaman ısırmayacaklar fakat dost canlısı ve hatta bir tarafları insanlaştığından ya da bizlerin bir yanımızı hayvanlaştırdıklarından, yürürken size doğru gelebiliyorlar, koklamaya, moklamaya. Sizse çok korkabiliyorsunuz. Hatta bazen köpek de oldukça ulu bir kurt olabiliyor, bacakları suçluların kokusunu süre süre hem kaslanmış hem kısalmış ve hiç şakası yok gibi; üstünüze yürüyünce son duanızı etmenin korkusuyla ecel terleri döküyorsunuz ve köpek sizi boğmadan geçiyor diyelim, sinirlenip sahibine ses de çıkaramıyorsunuz. Ne malum, ya “kiss kiss kiss” der de sizi hedef gösterirse? Neticede burası hedef göstermekten imtina etmeyenlerin ülkesi. Ben de canımı sokakta bulmadım yani.

Bu bir.

İkinci ve lirik olarak tadımı kaçıran bir diğer sahil yolu yürüyüşü bezdiricilerinden martılar var.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mutluluk ve sahip olma (1)

Ayça Şen 22.01.2012

 Mutluluk ve sahip olma (1) Yıllar sonra, çocuk filmlerinde görmeye aşına olduğumuz, hani o eski konakların içinde büyü yaptığı dilden dile dolaşan, içine giren çocukları yediği ve kimseciklerle konuşmayıp insanların gözüne baktığında taşla çevirdiği rivayet edilen ihtiyarlar gibi olmamak için kendimi zor tutuyorum.

Zira her geçen gün insanların ne kadar fütursuzca istenç hastalığına tutulduğunu ve en ufak bir güler yüz gösterip “cankuş” olduğunuzda tepenizin en rahat köşesine çalı çırpıyla yuva kurmaya başladığını görüp duvar gibi bir mesafe kurmak zorunluluğunu, üzülen ve yıpranarak görüyorum. Çünkü yine üzülen ve söylüyorum, büyük bir genellemeyle, güler yüz ve iyi niyet gösteren biri “keriz” olarak görülüyor.

Çocuğunuz da dâhil olmak üzere pek çok, pek çok kişi bunu zayıflık, dolayısıyla kullanışlı bir durum olarak ele alıyor. Bir “marketing” hatası olarak değerlendiriyor.

İsteklerini yaptırmak için en uygun ortam, karşındakinin gülen yüzü. Yaşamak demek istemek demek, edinmek demek; kendini değerli kılmak demek daha fazlasına sahip olmak demek, sözünü geçirmek demek çünkü.

Değer yargıları bu şekilde oturdu artık.

Fakat insanlardan korunmanın bir yöntemi var!

Kesinlikle **sinirlenmeden** sadece gözlemci kalmak.

Mesela bir dolmuşla bindiniz. Tesadüf bu ya, araba boştu, oturdunuz, şoförle de yol boyu sohbet ettiniz, cebinizdeki krakerlerden ikram ettiniz. Ona bütün gün trafikte oturduğu için üzöldünüz, derdini dinlediniz, Allah yardımcın olsun dediniz. Onunla bu topraklara has, her zaman o folklorik hislerinden ötürü gurur

duyduğu telden çaldınız.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eşitlik hakları erkeğin midesinden geçer

Ayça Şen 29.01.2012

 Eşitlik hakları erkeğin midesinden geçer Dün akşam “Made in Dagenham” diye bir film seyretmeye çalışırken Memo aylardır biriktirdiğı parasını ikinci el sitelerinden birinden aldığı gameboy’a yatırmanın ne kadar kârlı bir yatırım olduğunu anlatıyordu, nefes almadan.

Ve anladığım kadarıyla, bu Made in Dagenham, İngiltere’de “Equal pay”ın mücadelesini konu alıyordu. Yani kadınlarla erkeklerin eşit ücret almasının mücadelesini.

İngiltere’de **kadınların, erkeklerle aynı işi yaptığı halde 1970 yılına kadar erkeklerin yarısı kadar para aldığını** öğrendiğimde kafamda büyük bir şimşek çaktı.

Elbette!

Bunu erkek arkadaşlara söylediğimde (nedense kadınlar hak verirken erkekler çok feci karşı çıkıyor bu görüşe,) kompleks sahibi olduğum için böyle konuştuğumu, böyle düşünmenin saldırgan feminizmden kaynaklandığını ve hatta bu tavrın demode olduğunu bile söyleyen çıktı!

Söylediğim de atla deve değildi: Kadın radyocuların, kadın habercilerinin, kadın gazetecilerin, kadın spikerlerin, kadın programcılarının, kısacası içinde bulunduğum ve tanımlayamadığım bu sektörün, hep de **erkekler tarafından yönetildiği** ve ne hikmetse kadınların ipinin çekilmesinin çok daha kolay olduğu, erkeklerin dibine kadar devam zorunluluğu olmasına rağmen kadınların gençlik suyuyla birlikte çekilmesi gerekliliği gizli antlaşmasının (botoxlu mücadeleye sıcak bakılıyor) saygısızlığın ve mobbingin daniskasını gördüklerini söylüyordum sık sık. Mesela U. Dündar, M.A. Birand, A. Kırca, R. Muhtar, A. Hakan, efendime söyleyeyim, onların genç nesillerinden C. Özdemir, gerçi şimdilerde kızığa çekildi ama geçer, M.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ay herkes çok artizz

Ayça Şen 01.02.2012

 Ay herkes çok artizz Ne kadar artiz bir memleket olduk değerli okur, fark ettiniz mi?

Hele ki bu twitter’lar çıktı, popülerlik ekmek, gazete gibi günlük, hatta anlık bir hâl aldı, herkeste bir sağduyu, hayvan hakları, insan hakları, bilemedin kan anonsları, evsizleri koruma şeyleri ve elbette Hrant Dink duyarlılığı.

Normal şartlar altında Kürtler ve Kürtçülüğe şevkle öfkelenen modern görünümlü aşırı milliyetçiler, önlerinden kırmızı yıldızlarıyla siyah bir araba geçse gözyaşlarıyla “Sas Duruş”ta bekleyenler, twitter’ın en moda sağduyu

hareketi olarak Hrant Dink davasını an be an takip etti, kararlara sinirlendi filan.

Yapsınlar elbette. Karşı çıksınlar elbette. Değil mi ki burası önce asıp sonra kahraman ilan edenlerin memleketidir, bu alışkanlıkla kendi yağımızda kavrulmaya devam ederiz vesselam.

Dün bir dolmuşa bindim; şoförün yanındaki koltuğa bir genç oturdu. Çok esmer, çekingen ve acemi görünüşlüydü. Yaşı da taş çatlasın on yedi idi.

Sağ yanağından süzülen gözyaşı ilerlerken siyahlaşıp katılaşmış ve böyle nohut büyüklüğünde tam üst çenesine toslamış şoför (nedense bu tip bene sahip insanlara karşı içimde ilkokuldan kalma bir şüphe vardır) herkes inip de üçümüz arabada yalnız kalınca (ben arkalara doğru oturuyorum) yanındaki gence "Sen nerelisin" diye sordu. Oğlan anlayamayışını bile anlatamayınca haso Kürt olduğunu düşündüm. Şoför de "Neredensin" diye bağırarak anlaşılır olmaya çalıştı (her Türkçe bilmeyen sağır doğar).

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tin ve tiner işleri

Ayça Şen 08.02.2012

 Tin ve tiner işleri Tiner benim uzmanlık alanlarımdan biridir; üzerine yapılmamış espri ve söylenmedik söz bırakmayan ben ve arkadaşlarım dün Başbakan'ın ağzından "tiner" lafını duyunca çok sevindik.

Tinerle ilk tanışmamız televizyondan olmuştu. Seksenlerin bir yerleriydi. Böyle adım başı yoktu; o zamanlar tinercileri parmakla gösterirlerdi.

İşte o dönem seyrettik o programı: Uğur Dündar Beyoğlu'nda yürüyor ve halkımız için tiner ve tinerciliğin nasıl bir şey olduğunu araştırıyordu. Beyoğlu'nda bir bankamatik odasında, yaşları on iki ila on beş olan bir grup gencin yanına gitti. Çocuklar soğuk kış gecesinde ısınmak için bir iki sokak köpeğini de aralarına almışlardı.

Uğur Dündar'ı görünce fazla umursamadılar ama ille bir his gerekiyorsa, biraz sevindiler diyebilirim. (Hatta umursamazlıkları ve boş vermişliklerinin yanında Uğur Dündar'ın o hay haşemi biraz komik duruyordu.)

Onlara gevrek sesiyle "Bu tiner nasıl içiliyor çocuklar" diye sordu. Çocuklar da ellerindeki torbaları göstererek "böyle abii" dediler. Dündar temkinliydi. Zart diye bacağına ya da boğazına bir bıçak da yiyebilirdi ama o zamanlar henüz tinercilere daha masum bakılıyordu. Ne de olsa o çocuklar Beyoğlu'na inmiş ilk popüler tinerci nesildi; henüz o zamana kadar sokakta kalmak ve Kürt çocuğu olmaktan başka sabıkları yoktu.

Dündar çok netti. Ne olursa olsun tiner kafasının nasıl olduğunu seyircilerine gösterecekti. Ve senelerce aklımızdan çıkmayacak o meşhur soruyu sordu:

"Çocuklar şu anda beni nasıl görüyorsunuz?!"

Çocuklar bir süre buna orijinal bir cevap düşünmüş olmalı ki, ufak bir es verildi bu saçma soru karşısında ve aralarından en büyük ve fırlama olanı beklenen cevabı çizgi filmlerin en dehşetli sahnelerinden birinden bularak çekti çıkardı:

"Uğur Abi, şu an seni iskelet gibi görüyoruz!"

O günden beridir Uğur Dündar'ı ben de iskelet gibi görürüm.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beş dakkada değişir bütün işler

Ayça Şen 12.02.2012

 Beş dakkada değişir bütün işler Maceralarla dolu Sahil Yolu Yürüyüşü dizimize devam ediyoruz. (Sportif komedi)

Bugün sizlere metofolklorik asit düzenleyicilerin insan folkloruna olan katkısından bahsetmezden evvel, iki genç âşğın sahil yolunda martılara ekmek atmadan önce ve sonraki inanılmaz değişimini anlatacağım.

Bu sahil yolu pek çok olaya gebe değerli okur. ('Değerli *Taraf* Okuru' demeyişimin sebebi, *Taraf* okuru olduklarını anlayan okurların bir süre sonra başına bir iş gelir korkusundan okuduğuna değil, neyi okuduğuna odaklanıp bir türlü yazıya konsantre olamaması. Kaldı ki her okurun peşinde bir MİT ajanı olsaydı, bu ülkede katma değer vergisi çok daha yüksek olurdu. Bu yüzden şu anki KDV'den anladığımız kadarıyla en fazla on yazardan dördünün peşinde bir ajan olmalı; gerisi de zaten geyik kontenjanından varlığını idame ettiriyor; benim gibi. Okurlarsa şimdilik rahat edebilirler bence ama yine de emin olmayalım. Belki de okurlar için de gizli bir fon ayrılıyordur, kimbilir.)

Bu sabah aynı yol üzerinde gencecik bir çift durmuş, yeni başlamış ilişkilerinin pembe yanaklı çekingenlikleriyle martılara ekmek atıyorlardı. Hayata atılışlarındaki acemilik son derece sempatik ve taa siyah-beyazdı.

Oğlan havaya doğru gülümseyerek ufak parçaları yumuşakça fırlatıyor, sanki martıları sevgiyle eğitir gibi her bir parçayı büyük bir farkındalıkla aynı büyüklükte koparıyordu. Ancak aşk başı görülebilecek mükemmellikte bir ahenk vardı doğayla uyumunda.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geçmiş sevgililer

Ayça Şen 15.02.2012

 Geçmiş sevgililer Siz bu satırları okurken sevgililer günü çoktan kutlanmış olacak. Gün doğumunda sokaklar hediye paketi cesetleriyle dolacak, yollara saçılmış rafyalar akşama doğru sokaklardaki delilerin kafalarını süsleyecek. Ve kimbilir kaç sevgili umduğunu bulamadığı hediyeler yüzünden birbirinden içten içe tiskiniyor olacak.

Sanırım kapitalizm böyle bir şey. O hediye verene kadarki hevesini en iyi değerlendiren ve o hediye alana ve açana kadarki birimin adını "zaman" koyan, kapitalizmin ve sanayinin ta kendisi. Ondan sonrası tufan.

(Ayrılıklarda ya da tutkulu aşk kavgalarında bile kazanan hep telekomünikasyon şirketleri olduğundan gülmem gelir. İnsanoğlu kendini ancak bu kadar eşşek yerine koydurabilir çünkü.)

Bu yüzdendir ki vermeler beş dakikalığına. Hediyeı açtıktan sonraki beş dakika içinde o hediyeın de, o hevesin de hükmü kalmıyor. İçi doldurulamayan o paketler, maddi değeri ne olursa olsun ruhunu tatmin edemeyeceğı için insanın içinde büyük bir boşluk duygusu, hayal kırıklığı yaratıyor. (Sırf "sevgililer günü" diye adına hörmeten, kabalık olmasın diye hafifçe, efendi gibi kutlayanları tenzih ederim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baharı beklerken

Ayça Şen 22.02.2012

Baharı beklerken Bahar gelene yüz tutunca, sabaha karşı o şehrin curcunasının içinde dahi şakır şakır öten (bübülmüş meğır) kuşçağız, üzerinde karate ve yoga salonu reklam afişı bulunan ağacın üzerine tünır, öter de öter. Sonra öğlene doğru bir başka çeşide (serçegillerden biri herhalde) yerini devreder ve bu kez de o akşama dek, öter de öter.

O zaman anlarım ki, bahar veya ona benzer bir şey geldi. (Ki, iki gün önce ilk cemre düştü.)

Zaten sayın kedimiz Sütlü'yü dün sokakta gördüğümüzde anlamıştık baharın geldiğini. (Sabah kahvaltılarından sonra sokak kapımızın önünde durur ve bir bize, bir kapıya bakarak ağzına yakışmayan o kart miyav sesini çıkarır ve kapıyı açmamızla sokağa seğırtip, iki üç saat sonra eve döner.)

Dün sabah sokakta dolaşırken bizi gördü ve aniden büyük bir artislikle apartmanın önündeki ağaca zıplayıp eser miktarda tırmanıp, bizim "o totoyı daha fazla kaldıramaz" iddialarına girmemize aldırış etmeden yan gözle kendisini görüp görmediğimize bakıp, gördüğümüzden emin olunca geri düştü. Bunu gören Memo "bahar geldiğı için çiftleşme enerjisi var ve bize hava atıyor" diyerek kedi psikanalizi yaptı. (Fakat kulaklarını iki yanına kısıtırıp geri geri onu gördük mü acaba diye bakmaya çalışması hakikaten görülmeye değirdi.)

Aşağı düştükten sonra sanki büyük bir tırmanışı gerçekleştirmiş de tırmanışlara doyamamış gibi bir de diğır ağaca bakıp tırmanma hazırlıkları için poposunu iki yana oynatmaz mı! Gülmemiz geldi ama belli etmedik.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aptallar illakide aptal mıdır? ('kide'yi doğru yazdım mı acaba)

Ayça Şen 26.02.2012

Epik Örnek 1: Bir köylü bütün köyü kıyıya bir balinanın vurduğuna inandırıyor. Herkes kıyıya doğru koşarken o da kendi hikâyesine inanarak onlarla beraber heyecan içinde kıyıya koşuyor.

Epik Örnek 2: Adamın biri bir horoz ve dört tavuğunu, yoldan geçen birine satıyor. Yoldan geçen adamın parası olmadığı için köylü horozu rehin olarak tutuyor.

Geç olsun da güç olmasın, yaklaşık sekiz sene önce ilk basımı yapılmış **Aptallık Ansiklopedisi**'ni okuyorum ancak rica ederim bunu bir kitap tanıtım yazısıyla karıştırmayınız. Herhalde bu dünyada kitap tavsiye edecek son kişiyimdir. Ama çok isterseniz *Kramer Kramere Karşı*'yı önerebilirim, –ki o da filmdi zaten.

Matthijs Van Boxsel denen ve bizde **Sevan Nişanyan**'a tekabül ettiğini tahmin ettiğim araştırmacı yazar, yaklaşık on yıl boyunca memleketi Hollanda başta olmak üzere çeşitli ülkelerde hummalı araştırmalar yapıp aptallığın köküne inmeyi başarmış. Ona göre "Aptalca bir harekete karşı en iyi çare, onu derhal tekrarlamaktır. Tekrar, aptallığın zehrini akıtır ve onu şakaya dönüştürür. Böylece aptallık bilinçli hale gelmiştir; herkes bizi komik bulur. Kültürümüzde aptallık böyle biçimlenir."

Kitabın kargaşası zaman zaman curcuna haline gelse de, bunu toplu taşımada okuyor olmamın dikkat dağıtıcılığına, mesela vapurdaki Burhan Pazarlama'nın limon sıkma zimbirtısına olan yoğun ilgisine veriyorum. (Senelerdir bu ülke doymadı o vidalı limon sıkma şeylerine.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Meme bazen sadece meme değildir

Ayça Şen 29.02.2012

 Meme bazen sadece meme değildir Bu aktivist FEMEN grubunu sevmeye başladım. Onları ilk kez Ukrayna parlamentosunun önünde memelerini açtıkları halleriyle tanıyıp (kimileri çınlıçplak dese de, sadece yarı çıplak, memeli resimlerine tanık oldum) "Ukraynalı kadınlar fahişe, Ukrayna genelev değildir" sloganlarıyla görüp "ters köşe bir et ve turizm reklamı" diye düşünüp, uluslararası platformda dikkat çekip ünlü olmaya çalışan bir grup gacı olarak yargılamıştım, mahkeme duvarı beyin çeperlerimde. Bunun içinde allah bilir şuursuz bir kıskançlık bile vardı ki, kadınlar arası husumetin baş müsebbibidir kıskançlık müessesesi. Onu bir alt ettin mi bütün zulüm hallolacaktır kadından kadına yapılan. Bu şekilde kadın erkek meselesi de hallolacaktır galiba.

Seks turizmini, seksin satılık olmadığını protesto ediyor gibi durup aslında teşvik ettiklerini düşünürken, azimle soyunanın yargı duvarını deleceği aklımın ucundan geçmezdi. Kızlar o kadar sebatla dünyayı gezip gösteriler yapıyorlar ki, yavaş yavaş "yahu samimi olabilirler mi acaba" demeye başladım (sürekliliğin önemi).

Dün de gidip Milano moda haftasında Versace'nin defilesini basıp "anoreksiya'ya hayır, moda = ırkçılık" yazılı pankartlar açıp, çıplak vücutlarını boyadılar. Modellerin hayat kadını gibi gösterilmesine, anoreksiya'nın moda tarafından yüceltilmesine öfke püskürdüler. Üstelik yüzlerinde en ufak bir "333 ya da peynir" gibi bir hafiflik olmadan, tamamen at binenin, kılıç kuşananın ifadesiyle.

İşte şimdi bütün işler değişmişti; güzel fizikleriyle sanki erkeğe hizmet ettiklerini düşünmek tamamen bilinçaltı erkek egemen mesajlarımızın bir ürünüydü (bana kaderimin bir oyunu mu bu, aldı sevdiğimi verdi zulümü) fakat zayıflığı protesto ederek kesinlikle kadının yanında yer aldıklarının altını çiziyorlardı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pazar günü yanlışlıkla uyananlara açık mektubumdur

Ayça Şen 04.03.2012

Pazar günü yanlışıyla uyananlara açık mektubumdur Pazar sabahı yanlışıyla erken kalkıp umduğu saate kadar uyuyamadığı için yattığı yerde sinir olan ya da çok sevdiği kedisi tarafından hiç hesapta yokken miyav da miyav, odanın önünde (bir arkadaşımızın kedisi evi haraca bağlamış, açık açık "mama verin laağn" diye nara atıyor) cayır cayır öterek uyandırılan, SEN emekçi okur! Bilemezdin hesapta olmayan uyanışların hafta sonlarını böyle zehir edeceğini. Oysa aynı uyanışı hafta içlerinde de yaşasaydın, bu sistem bambaşka olacaktı.

Artık kaçan uykunu geri çağırmak için nafile uyuma taklitleriyle dön dur, çarşafın bir parçası olmak için kaynamaya çalış o yarı açık tabuta. Yastığa anne memesi gibi yanağını yapıştırıp kulağının yüzeyini kaşı ama uyuyamayacaksın. Tatlı bir uyanış olacak ama geri uyuyamayacaksın. Bu zevk içinde uykulara dalmak, sorumluluklardan sıyrılmak, ahenkte kaybolmak isteyeceksin: Bir nevi yerçekimsizlikte uçuşmak, bedensizleşmek, çocuksulaşmak. Her bulduğunda çok sevindiğin ama biteceğini bildiğin bu, sadece sana ait olan zamanı geri aldığı için ruhun ve mazin karıncalanacak ama o hep orada kalacak. Kalktığında yanına alıp hayata katamayacaksın. Ne acı. Ölüm kadar bu arayış, yan yattığın rahim sıcaklığında seni bekleyecek ve o sıcaklık senin ayaktayken hiçbir zaman değemeyeceğin vücut ısında olacak.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Harem'e bir iki, bir iki...

Ayça Şen 07.03.2012

Harem'e bir iki, bir iki... Zamanaşımından dolayı utanma sınırını da geçtiğim için yüzümü gere gere bu yaşa kadar hiç Topkapı Sarayı'nı gezmediğimi söyleyebilirim.

Aslında bu durum, bendeniz, hayat ve müzeler müdürlüğü ile üçümüzün paylaştığı bir ayıptır, zira üç dört kez gitmeye teşebbüs ettim fakat ya o her ayın bilmem kaçınıcı salı ya da pazartesi günkü temizliğine, ya da tadilat, restorasyon filanına denk geldiğim için bir türlü kısmet olmadı.

Ta ki geçen pazara kadar... Artık içim rahat, mezara kadar.

Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, o her zaman Anadolu Yakası'nda, mesela bir Moda çay bahçesinden şöyle hafifçe kafayı kaldırıp da ufka bakmaya yeltendiğin anda karşına çıkan Topkapı Sarayı'ndan, bilmiyorum neden, Anadolu tarafı daha bir yakın görünüyor. Sanki elini uzatsan Çengelköy hıyarını kapacakmışsın gibi fallik bir durumu var. Bilemiyorum, belki de Harem'in etkisiyledir. (Kadıköy'ün berisindeki Harem'in, adını, ilk başta Harem'i kesen adamlar ve Harem'den mendil sallayan manitalardan aldıklarına filan bağlamıştım ancak Üsküdar'daki yazlık saraya gelen kadınların o iskelede gemiden indirildiklerini hazreti google'dan öğrenince işler değişti. O kadar da başıboş değilmiş demek ki saray; hani Saray'dan Kız Kaçırma'lar filan denince ben daha rahat bir ortamdır diye düşünmüştüm.)

Sultanahmet'e varıp da tramvaydan indiğimizde Topkapı Sarayı'na şuradan mı gitsek, buradan mı diye tereddüde düşmüşken (Sultanahmet Köftçisi'ni elimizle koymuş gibi bulduğumuz halde) yerli esnafın, ebesine küfredmişsiniz gibi muamelesi de görülmeye değerdi. Hatta Eminönü'nden itibaren pek çok dükkan vitrinine "Lütfen adres sormayınız" diye tabela bile asmış.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müzik gutusu

Ayça Şen 11.03.2012

 Müzik gutusu Radyo DJ'i oluşum ve artık **Taraf**'ın da yeni müzik kutusu duruşuyla birlikte üzerime daha fazla iş yükü düştüğü kanaatindeyim. Bundan böyle playlist'lerimizi oluşturmak için sadece **hit'lere** değil, klasikleşmiş şarkılarımıza da yer vermeliyiz; malumunuz **Taraf** halka arz olmakla kalmadı, hükümete de pelesenk oldu.

Hisselerin satılmasıyla birlikte lobideki müzik kutumuz da çalışmaya başladı, yaşasın 45'likler!

İlk şarkımız güzel insan **Kayahan**'dan gelsin. Fakat az evvel yazı işlerinde ufak bir arbede yaşandı; kimileri "Gözlerinin Hapsindeyim"i çalalım diye ısrar ederken bir grup yazım emekçisi "Bir Aslan Miyav Dedi" çalınsın diye pankart açıp "Hepimiz aslanız" diye slogan attı. Neyse ki husumet uzun sürmedi, iki şarkıyı da gün içerisinde muhtelif saatlerde çalma kararı alındı.

Dilerseniz şimdi şarkılarımızın sözlerini hatırlayalım:

*"Bir aslan miyav dedi
Minik fare kükredi
Fareden korktu kedi
Kedi pırr uçuverdi..."*

Gerek şarkımızdaki kafa karışıklığı, gerekse hayvanlar âleminin sempatikliği ve elbette sözlerinin manidarlığı, coğrafyamıza bir ışık yakar nitelikte: Şarkımız bütün sevenlere ve Türk basınına gelsin.

İkinci sırada senelerdir hakkının yendiğini düşündüğümüz ve yasaklar Türkiye'sinde nasıl oluyor da gözlerini kırpmadan orgazmdan bahsediyorlar diye meraklara savrulduğumuz **Semiha Yankı**'nın "Seninle Bir Dakika" şarkısı yer alıyor. Aynı zamanda bu şarkımız demokrasiye olan özlemimizi de dile getiriyor.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bilgilerinizin değerini ölçün

Ayça Şen 14.03.2012

 Bilgilerinizin değerini ölçün Ciao! Çağımız bilgi çağı, çağımız belge çağı. Bilgi gerçi her zaman çok kıymetliydi ama artık internetin sanal ve de sınırları aşan muğlâklığıyla birlikte sadece bilgi sahibi olmanın bile başlı başına sermaye sahibi olmak olduğuna uyananlar, vahşi kapitalizm gerçekliğine, aidiyet duygularını da akordu bozuk vicdan enstrümanlarıyla karıştırmayınca, yani bir nevi, duygusal hayatını "Alman Hesabı"

rasyonalitesinde yaşayanlar başka bir boyuta geçtiler. (İnsanoğlu ne garip bir yaratık; dünya yuvarlaktır diye bilgiyi verdi diye Galileo kellesinden oluyordu adamcağız. Demek ki hâkim düzenin işine gelmeyen bilgi tehlikeli bir şey.)

Fakat artık mihenk taşlarının yapıları değişti. Eskiden diyelim iki mihenk taşı çeşidi varken, artık düşünsel durumuna göre muhakkak kendine yargısına güvendiğin, hayranlık duyduğun bir "taraf" buluyorsun. Bu bağlamda insanoğlunun işleri kolaylaştı. Bütün yük Ahlâk'ın omuzlarına düştü.

Şimdi düşündüm de, bilginin en kıymetli olduğu çağımız dünyasında yerimi acilen sağlamlaştırmam gerek. Bir tek benim değil, hepimizin yükselen bilgi çağında yerini sağlamlaştırması gerekiyor. Artık karar verdim, bilgilerimi kara günlerde para karşılığı satmam gerekirse daha fazla araştırma yapmalı ve bilgi sahibi olmalıyım. (Elbette çevremi de genişletmeliyim, zira malumat sahibi olmakta çevre genişliği çok önemli.)

Bugün bir fizibilite şaapacağım. Yeni çağda neyi ne kadar biliyorum, bunların ederi ne kadardır, kabaca görmek için. Bence herkesin bunu yapması gerekiyor:

1) Türkiye'de trafik çok yoğun olduğu için kendiliğinden oluşmuş seyyar satıcılık sektörü var. Ve ürünlerinin sayısı gün geçtikçe artıyor: Eskiden sadece kâğıt mendil, çiçek, plastik şişede su satılırken bugün dondurma, şarj cihazları, org ve son olarak ok ve yay satılmaya başlandı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rintlerin şeysi

Ayça Şen 18.03.2012

 Rintlerin şeysi Kaloriferli son aya giriyoruz. ("Sobalı ay"ı eklemiyorum zira bu sene çadır yangınları, soba zehirlenmeleri o kadar fazla ve bu tip ölümler için takvim o kadar ileri ki, "soba" kelimesi **bile** politik bir atıf olacağından ve buna atıfla matıfla yaklaşmayıp direkt küfre bağlamak gerektiğine inandığımdan, kullanmadım. Bazı şeylerde terbiye bile sinirimi bozuyor çünkü.

Neyse işte, içleri kurumuş evlerimizde, bilmiyorum bilinçaltı sebeplerden mi ama hiç değilse yüzeysel bir tesbitle burun içi kurumalardan, tısır tısır, nefes alamama sonucu gece uyanmaları bitecek, kurumuş tatakalar bir sonraki kış uyandırmak üzere pıtır pıtır dökülecekler. Yoksa ıslak havlu buharlaşması da kâr etmiyor.

Bu sabah bizi uyandıran şahika kuş şakımasıyla ayağa fırlayıp sevinç içinde camı açtık. Heidi de böyle yapardı. Her sabah neşe içinde yataktan fırlar, önce çiçekli pazenden perdeleri açar, sonra da camdan yarı beline kadar çıkıp burnunu Alp Dağları'na uzatırdı gözleri kapalı. (Sevinç içinde yataktan fırlayanları hiç anlamıyorum; köpekler ve çocuklar ve bir de deliler bu kadar neşeli kalkabilir. Ya da senede bir ya da iki kez insanın başına gelir, o da mevsim dönüşlerindeki hormonal dengesizliklerde.)

"Ya şevk içinde harap ol, ya aşk içinde gönül" konseptinden vazgeçemeyen günümüz tüketim toplumunda insanlarımız ev – iş, iş – ev döngüsünde hayata anlam katmak için tutunacak bazı kulplar arıyorlar (zira manasız hayatta kazanmanın vedahi kaybetmenin de bir anlamı olmuyor; öyleyse neyleyim kapitalist âlemlerin yaradıcı olan egomu, ki süperego fıskırarak toprağı sıksan süperego.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Salı Pazarı

Ayça Şen 21.03.2012

Kadıköy yakasının önemli merkezlerinden biri de hepimizin bildiği gibi, şehirlerarası bir üne sahip olan Salı Pazarı'dır.

Diğer tüm şehirlerimizde kurulan semt pazarlarının tezgâhlarındaki satıcıların "Salı Pazarı halt etmiş" diye bağırdıklarına çok zaman şahit olmuşumdur. Bu bağlamda Kadıköy'ün yerli turizm için önemli bir potansiyel olduğunu düşünürdüm hep. Ta ki Salı Pazarı Hasanpaşa'ya taşınana dek. Bakınız kaç sene oldu ilk kez bugün gidebildim yeni yerindeki şanlı Salı Pazarı'na.

Amacımız radika, şevket-i bostan, turp otu, ebegümece, arapsaçı, ısırgan gibi vahşi otlardan bulabilmek, kendimize şehrin ortasında otantik bir dünya yaratabilmek.

Salı Pazarı'na gittiğimde her Türk kadını gibi gözüm dönüp, pazar tekstillerine hipnotize oldum. Kaynım Tomris, market ve pazar tekstiline olan tutkuma gıcık oluyor. Oysa benimkisi sadece tekstille de sınırlı değil; banyo halısı, sabunluk, tepsi, incik boncuk, Luyi Viton ve bunun gibi daha nice nice insanlık sınırını aşan "olgulara" ilgiyle bakıyorum. Dükkânlardaki gibi üstünüze hörelenip "ille de buyurun" yapmadıkları ya da ellediğinizde size tüm mimiklerini seferber ederek gıcık kapmadıkları için, açgözlü kadınlara alışkın pazarcılar sizi bütün bu yalnızlığınızla başbaşa bırakıp, sizi olduğunuz halinizle "kadın" paketinin içinde genelleyip muhterisliğinizi kişiselleştirtmiyorlar.

Tekstillerin püfür püfür sallanarak Akdeniz havası estirdiği ya da sebze ve meyvelerin rengârenk bir ilkokul dönem ödevi görüntüsü verdiği muhakkak fakat pazarların da eşref saatleri ya da günleri var sanırım; çocukluğumdaki o boğazlarını yırtıp yırtıp espi yapıp kafalarına ikizlere takke takıp tezgâhlarda performans sergileyenler yoktu; kaldı ki bu panayırdaki renkleri seyrederken tadına baktığın yiyeceklerin (mesela taş kırma yeşil zeytin, ceviz, badem, pazarcının elleriyle dilimlediği sert elma) yanına bir de esas performans sanatçısı pazarcıların şakalarını da ekleyince (medeni cesareti ben onlardan öğrendim) anca orası bir pazar, bir cümbüş hatta panayır olurdu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dövüş kursu

Ayça Şen 25.03.2012

 Dövüş kursu Dün psikolojik olarak kaldırması güç bir gün geçirdim. Türk kadını da Türk şoförü gibi en asil duygunun insanıdır gerçi ama sanırım ne de olsa bir yerlerde iki çizik atılmış genlerimin etkisiyle hiç de asil olmayan duygulara gark oldum zaman zaman dün.

Kurduğum bu buruşuk cümleyi derhal ütölüyerek açalım:

Önce kırk beş dakikalık trafik, ardından vapur kaçırma hezeyanlarıyla on dakika kadar umutla umutsuzluk arasındaki o ince çizgide yüksek tempo koşarak vapura zıplayıp, ucsuz bucaksız denizin üzerinde günlerce uçan bir albatrosun can havliyle şilebin üzerine konuğu gibi gırtlığın dışarıda, etrafa boş boş bakarak bir aşağı bir yukarı canhıraş nefes alış verişleriyle hayatta kalma mücadelen ve ardından yine bir o kadar daha trafik çekip eve vasil olup daha kapıdan girer girmez çocuğun “Bugün okulda iri yarı çocuklar benim gibi çelimsizleri marızledi, bak dizim ne biçim kanadı” karın ağrısı.

Yemek masasında o okuldan istifa etmek istediğinin ince hastalıklı beyanı.

Geçenlerde elli yaşlarında bir arkadaşım son derece enerjik, gelecek planları yapıyor, sekiz kilo vermiş, sabahları da coşku dolu dağ bayır yürüyüşlerine çıkıyordu. Şevkle sohbet ediyor, anlatıyor da anlatıyordu. Ona gıpta ile baktım. On yaş kadar genç olmama rağmen o genç kız enerjisi beni etkilemişti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uzaylılar aramızda!

Ayça Şen 28.03.2012

Uzaylılar aramızda! Demin internette dolaşırken süper bir siteye rastladım: Burada bizim zamanın annelerine benzeyen tarzda kruvaze döpiyesli, etek boyu diz hizasında, baldırları kilolu, No: 57 ten rengi çoraplı, Zeki Müren fönlü bir kadın, iki tarafında Atatürk resmi (dev ebatta ve teki harf devrimindeki Ülkü'lü resmi) ve arkasında her şeyden büyük Türk bayrağı. Öyle ki bu görüntü uzaylıların da aslında Türk olduklarının ispatı niteliğindedir. Belki bir gün dünya patlar ama muhakkak Türkler o vakte kadar çoktan tohumlarını uzaya yollamıştır bile. (Bir torpil vasıtasıyla.)

Uzaylılarla irtibat yapan bir hanımın Atatürk ilke ve inkılâplarından ayrılmadan kurduğu bir dernek. Resimlerdeki hanım da “göksel otoritelerin sözcüsü” olarak anlatılmış. Bana çok sempatik geldi. (En son bu lezzeti Güneş dil teorisinden almıştım.)

Ülkemizdeki tehlikeli mecralardansa (Özgür Gündem gibi) bu tip sınırlarımızı uzaya açan ve herkesi (uzayda yaşayan tüm canlıları) aynı tehlikesiz **kardeşlikte** birleştiren bir uzay derneğimizin olması içimi rahatlattı. Oh be! Sonunda yane.

Şimdi bütün mesele dev bir uzay gemisi yapıp, nükleer bir savaş çıkarsa insanlığı (Türklüğü) başka bir gezegene taşıyacak bir araç inşa etmek. Fakat yine de sınırlı kapasitede yer olacağından gemiye alınacaklara bir iyice dikkat etmek gerekiyor. Eğer anarşist fikirleri filan varsa onu o gemiye sokmak tehlikeli olacaktır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Para harcama hastalığı

Ayça Şen 01.04.2012

 Para harcama hastalığı Her yerde Erbakan'ın kızına "alışveriş hastalığı tedavisi sırasında şantaj yapıldığı" haberi vardı. Haberin ilginç kısmı sanki şantaj bölümüymüş, üç aylık halvet ilişkisiymiş gibi gösteriliyordu. Tamam, onlar da haberin güzel kısımlarıydı gerçi ama burada pek çoğumuzun dikkatini yanı başımızdaki tehlike, "aşırı para harcama ve alışveriş hastalığı" bölümü çekti.

Ben mesela; alışveriş yapmanın abartıla abartıla hastanelik edeceğini bilmiyordum.

Alışveriş hastalığı için ille büyük meblağlarda para sahibi olmak gerekmiyor. Plastik bir kova, laylon bir terlik, polyester bir masa yaygısı alarak da bu ihtiyacını karşılayabilir insan. (Bu tip kimselere halk arasında "çapulcu" dense de, aslında bunun sosyetik karşılığı "alışveriş hastalığı"dır.) Yani illaki kozmetik, kıyafet, elektronik eşya gibi pahalı mallara gerek yok. Gidersin pazara, sentetik ne varsa tanesini bir liradan toplarsın aç köpek gibi, eve gelir bir daha yüzüne bakmazsın ta ki ertesi gün tekrar gidene kadar.

Buradaki dürtü yalnız kalmamak, kafanın yüzleşeceklerinle karşılaşmaması; eşya alırken yeni dükkânlar görmek, sosyalliğini "satın alan" dolayısıyla "sözü geçen, güçlü kişi" olarak gerçekleştirmek, sosyal fobini bu şekilde yenmek, böylelikle vaktini geçirirken en garantili (hata yapma ve eleştirilme durumunun en az olduğu) ve satın aldığın için "istenilen" kişi olduğun kapitalizm dünyasında dolaşmak. Big bradır is vaçing yu ve bu büyük ağabey senden oldukça memnun.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Porno haberler

Ayça Şen 04.04.2012

 Porno haberler 2004 yılıydı sanırım, TIR şoförlerini Irak sınırında kaçırıp kafalarını kesiyorlar, kameraya çekiyorlar, bizim televizyonlar da bunu haber ediyordu. O zamanlar Memo küçük, gece uyanmaları sık, sinirler laçka, bu görüntüler de tuz biberdi.

Sebepsiz zırlamalar şeklinde tezahür eden hayatın tek coşkusu "Aaa bugün ne kadar çabuk geçti" idi. Günün ve haftaların hızlı geçmesiymiş beni tek heyecanlandırıp mutlu eden.

Bir tek bendenizin değil, pek çok arkadaşın da yaşamak için motivasyonu buydu: Günlerin ne de çabuk geçtiği.

Bir an önce uykunun derinliklerine gömülerek her şeyi unutacağımız, hiç olmamış gibi olacağımız o bilinmez in içi, anne rahminin bir simülasyonu. Zaten bütün gün gündemden korunma odaklı yarı kapalı, yarı dalgın rüyada geçirdiğimiz "yaşantımız" uykuya çarçabuk ve alelacele geçiyor, geriye 24 saatin 18 saati kalıyordu. Erken yatmalarla, toplu taşımada cama kafa dayayıp uyuklamalarla "yaşanan" saat sayısı 15'e de indirilebiliyordu.

Hafta içlerimiz psikopat haberlere bakarken aniden zırlayarak, bakmamaya çalışsak bile bir şekilde kulak, burun ve sohbet ortamlarına maruz kalma yollarıyla gözümüze sokularak geçiyordu. Ne kadar mücadele etsek de bu şiddet hayatımızın merkezindeydi.

Komedi filmlerinde bile hüznü tema buluşmalarım artınca dayanamadım doktora gittim, antidepresan yazdı, 15 kilo aldım, şişmiş bir nasır gibi hissiyatsız, yaklaşık bir buçuk sene geçirdim. Ama hıyarlık benimdi; insan film festivallerine filan gider, yorgun olsa da kendini zorlar, konserler monserler, arkadaş partilerini kovalar, iş-ev-

gündem bermuda şeytan üçgeninin seni yutmasına izin vermez.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Paskalya'nın ardından

Ayça Şen 11.04.2012

Paskalya'nın ardından Baharı muştulayan kumrular gibi sen de beni muştula, sakın unutma, diyerek bugünkü yazımıza başlamak isterim Sayın Taraf'tar.

Yüce dağ başında gerçekleştirdiğimiz bu şiirsel yazımızda zaman zaman bazı duygusal dekadanslar yaşayacak olsak da, önemli olan bir an sonra yaşayacağımız ani asansiyonlardır.

(Elbette İsa'nın Paskalya'da göğe yükselişini ve baharla birlikte bastıran çift kutuplu bozukluklarımızı da hesaba katarak.)

Paskalya sonrası gerçekleştirdiğimiz bu Arapça- Fransızca karışık yazımızda sizlere geçtiğimiz pazar günü nasıl da bir kilise bahçesindeki paskalya yemeğine katıldığımı anlatacağım.

Efendim, Hristiyan bir arkadaş sağolsun Memo ile bendenizi de bu paskalya yemeğine davet etti. Çünkü bendeniz Hristiyanlığı sadece filmlerden bildiğim için mesela Beyoğlu'ndaki tarihî kiliselere gittiğimde azıcık heyecan yapıyordum. İçeri girerken mum yakmalı mıyım, eğer yakmalıysam girerken mi yakmalıyım yoksa girdikten sonra mı, haç çıkaranların yanında çıkarmadan durursam onlara ayıp olur mu, eğer ayıp olmasın diye haç çıkarırsam cehennemde yanar mıyım diye de bazı korkulara galebe çalıyordum.

Hem filmlerin, hem de Batılılaşma- modernleşme pompalarının etkisiyle bu ayinlere hayranlık duyar, altın yaldızlı papaz kıyafetlerine, kadın erkek birarada yapılan dualara bir yanımda öykünür, inanç gibi mahrem konumuza hanel getirdiği için bir anda kendi dinimiz ve o gazla yanında bonus olarak verilen milliyetçiliğimiz büyük bir heybetle içimizden kabarır, başkalaşma yaratırdı, ötekileştirirdi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlahi komedya

Ayça Şen 15.04.2012

İlahi komedya Bu fotoğrafı ilk gördüğümde fotoşopar bir iş sandım. Fakat dikkatle bakınca hiçbir zibidinin dalga geçme amaçlı oturup da bulutların geçişini bir dairenin iç açıları toplamıyla ölçüp biçip de bu kadar düzgün bir hile yapmayacağını düşündüm.

Bunun gerçek olabileceği fikri gecenin köründe içimi sevinçle doldurdu. Başkaları bu kadar sevindiğimi görmesin ve uyuyanlar uyanmasın diye sessizce, fotoğrafı şu kısacık hayatımda görebildiğim için tebrik amaçlı kendi elimle tokalaştım, başparmağımı "süpersin" babında kendime gösterip fısıltıyla sırttım.

Bazı mutluluklar paylaşıldığı zaman karşıdakinde aynı coşkuyu yaratmazsa bir burukluk ya da en azından kendini azıcık gerizekâli hissetme gibi olumsuz duygular yaşatabiliyor. Hele ki sizin coşkunuzun ardından karşıdaki sinirleniyorsa, size gıcık kapıyorsa, ya da ne bileyim, daha masumane, gösterdiğiniz şeye ilgi göstermeye, sizinle uğraşmaya üşeniyorsa.

Sessizlikte mutluluk ve coşku daha güzel yaşanıyor. "Mutluluk paylaştıkça çoğalır" dedikleri de büyük palavra; şimdiye kadar paylaştığım mutluluklara sevdiklerimin "ben de benimle ilgili bir müjde vereceksin sanmıştım" dediğine kimbilir kaç kez şahit oldum.

İnsanlar nasıl ki kaybeden, etraflarında onlara kendi başarısızlıklarını ve elbette korkularını hatırlatan insanlar görmekten hoşlanmıyorlarsa, aynı şekilde onlara yetişkinlikleriyle tezat çocukluk ülkülerini hatırlatan ya da tatsız tuzsuz diyabetik hayatlarını ve diğerlerinin ezberlerine göre yaşamaktan kaynaklanan renksizliği ve mutsuzluğu yüzlerine vuran sevinçli insanları da görmek istemiyorlar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ragıp Paşa Yalısı

Ayça Şen 18.04.2012

 Ragıp Paşa Yalısı Sevdığım bir arkadaş yeni çıkan "**dinlenemeyen cep telefonları**"ndan almak istediğini beyan ettiğinde Şaşkınbakkal'daki telefon satıcısına sahil yolundan yürüyerek gitmeyi teklif ettim.

Yunus mevsimi açıldı açılacak; bir yandan gözüm denizde, yürürken şüpheli pımpirikliğiyle telefonundan öksürükler ve ince belli çay bardağında dönen çay kaşığı sesleri geldiğini söyleyen arkadaşlara artık dinleme işlerinin bu şekilde manuel cereyan ettiğini sanmadığımı, dinleniyorsa herhalde otomatik olarak kayda geçtiğini, sonradan bilgisayardan dinlendiğini tahmin ettiğimi söyledim. Ama o eski geleneklerden vazgeçemeyen bir yapıya sahip olduğu için söylediklerimi kale bile almadı.

Aslına bakarsanız onu neden dinleyeceklerini, herhangi bir politik bilgiye sahip olmadığını, uyuşturucu da kullanmadığını, hiçbir şekilde tehlike arz etmediğini de söyledim ama duymadı bile. Bir şekilde kendini önemli hissetmek istedi sanıyorum.

Caddebostan'a geldiğim her sefer, önünden geçerken yüz yıl önce bu köşkün giriş kapısında durmuş at arabalarını gözümde canlandırır ve balkonundan kimliği belirsiz hayaletlerin o zamanlara göre de hayalet olan bu yeni yapıları ve bizleri akıllarına bile getirmeyerek güzel kahvaltılar yaptıklarını düşünürüm.

Çünkü onlar ne kadar bize hayaletse, biz de onlara hayaletiz aslında.

Bu köşkün önünden ne zaman geçsem (bu sırada birkaç tane köşk var, benim bahsettiğim en afili, en heybetli olanı) yüz yıl kadar önce Caddebostan semtinin henüz sayfiye bile değil, deniz kenarında kuş uçmaz kervan geçmez, son derece vahşi yerler olduğunu, böyle bir köşkü yapayalnız te buralara kurmanın nasıl bir kafa olabileceğini düşünür fakat eve döndüğümde o kimliği belirsiz hayaletlerin kim olduğunu google'dan aramayı unutturdum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sanat hep böyleydiküne...

Ayça Şen 22.04.2012

 Sanat hep böyleydiküne... Bir süredir AKP hükümeti sanata ve sanatçıya el attı.

Şehir tiyatroları belediyelere damardan bağlandı, Kültür ve Turizm Bakanı "Sanatçı halkın değerlerini gözönünde bulundurmalıdır" gibi sanatın derinliklerinden gelen nefis bir söz söyledi. (Aslına bakarsanız sanatçıyı uzamış general kaşlı, ciddi başlı, halka mütemadiyen ders veren ilim irfan başörtmenleri olduğu mantığını ortaya atanlar şimdi kafalarını duvarlara vuruyor gerçi ya, hadi neyse... Ben tiyatrocunun da zeki çevik icabında, vs. hesabı...)

Sanatımız her zaman "altın" çağındaydı ama ille de şimdi ileriye yönelik reformlar ve dalgalarıyla malgalarıyla, bizi kimbilir kaç nesillik bir süreç bekliyor. Yani anlaşıldı ki, bu ülkenin totosu bir yer görmeyecek. Tam da yeni yeni tiyatroyu sevmişken, hay Allah!

Aslında şehir tiyatrolarının belediyelerdeki son durumuyla Nasreddin Hoca oyunlarına ağırlık verilecek olması bendenizi çok sevindiriyor. (Hoca oyunları için seri kavuk üretimi başlamıştır; şimdilerde kavuk işine giren kazanıyor.)

Bunun dışında ilk Türk yoğurdunun nasıl bulunduğu, ya da Anadolu isminin nereden geldiğine dair oyunlar, ilkokul kafasının tekrar yaşanacak olması, naylondan siyah önlük yanığımızı başa saracak, nostaljik bir hâl yaratacak. Çünkü hatırlıyorum, Türkiye'de kültür, hele ki Anadolu'da, çocukluğumdan beri peynir belgeselinden, yoğurt yapımı ya da "sakıncalı mı, sakıncasız mı" tartışmasından öteye hiç gidemedi. Yani bu yeni bir durum değil; sadece adı, çerçevesi net şekilde çizildi belki. Hastalığın adı belli olunca tedavisi de daha kolay olur belki.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

The Endişe

Ayça Şen 25.04.2012

 The Endişe Endişe, sinir bozucu bir duygu. Ya da sinir bozukluğu sonucu oluşan bir duygu durumu.

Geceleri aniden uyanıp, hayatın kısa çöpünü çekme risklerine kafayı takıyorum son zamanlarda. Araştırmalarım göre bunu bir ben değil, birbirini tanıyan tanımayan neredeyse bütün arkadaş çevrem, komple yapıyormuşuz. Hatta geçenlerde on dört yaşlarında kızı olan bir arkadaş antidepresan aldirmek üzere çocuğu nöbetçi eczane bulmaya yolladı.

Ertesi gün görüştüğüm bir başka arkadaş çok sinirli olduğumu görünce hayat koşturmacasının hepimizi çok yordüğünü, hiçbirimizde sinir kalmadığını, onun gibi bilmem ne ilacı alırsam bu sinirlilik hâlinin geçeceğini söyledi.

Aynı şekilde yaşayan yakın akrabalarımın aspirin içmemesiyle ilgili yıllardır bizlere ahkâm kesen teyzem, öküzl deviren malum ilacın çok iyi geldiğini, neden şimdiye kadar kullanmayıp da hayatı kendine zehir ettiğine yandığını, isterse bu yeşil reçeteli ilaçtan bir miktar ödünç verebileceğini söyledi. Bu teklifi sadece sevdiklerine yapıyormuş son zamanlarda, kıymetimizi bilmeliymişiz.

Dikkat ediyorum, antidepresan kullananların ortak özelliği, kullandıkları ilacı muhakkak size de salık veriyor, hatta ilaç kısa sürede etki yapıyorsa çıkarıp ikram bile edebiliyorlar. Bu da sanırım, kendini haklı hissetme, tek başına olmama refleksi. Böylelikle yüzleşmemelerine suç ortağı bularak vicdan rahatlatma, olumlanma derdindeler belki.

Belki de bütün bunlara gerek yok, hâletiruhiyemiz sadece bir B vitamini ya da demir eksikliğinden kaynaklanıyor da olabilir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye'nin üzerindeki güve

Ayça Şen 29.04.2012

 Türkiye'nin üzerindeki güve Entel takımı, sanıyorum iç yaşantısının uluorta deşifre olmasını hafif meşrepçe bulduğundan, rüyasını anlatanlara pek prim vermiyor öyle.

Oysa topraktan gelip toprağa gideceğine inanan ve şaman etkilerini hâlâ taşıyan insanlar için önemli bir "gaipden haber alma, muhtıra yeme" yöntemi rüya. Rüyalar, halk arasında çok ciddi bir entelektüel eylem olarak "bilen" bir kişiye (muhakkak iyi birine ve ilk ve sadece ona) anlatılır, yorumu çok dikkatli dinlenir ve okuma yazma bilmiyor dahi olsa rüyadaki soyutlamalar bir sanatçı titizliğinde değerlendirilir, somutlaştırılır: El yordamıyla dünyanın ne şekilde olduğunu ortaya çıkarmak isteyen bir ortaçağ âliminin inancı ve saygısıyla. Ama düz, ama bombeli.

Bendeniz çok rüya görürüm. Aslında eskiden daha fazla görürdüm. Ne zaman ki halledilemeyen meselelerin rüya yarattığını öğrenip bir iki Froyd ile Lakan kitaplarının arka kapağına baktım, uykularıma daha bir çekidüzen verir oldum.

Özellikle ilk gençlik yaşlarımda zırt pırt rüya görür, hem de bunlar epey de iddialı rüyalar olur, ağzım beş karış açık onların öbür dünyadan gelen mesajlarına dikkat eder, genellikle egomu okşayan ve bendenizi farklı ve önemli kılan bu rüyalar ile diyelim ki iki hafta hayatıma renk katar, kafayı bulurdum.

Konunun uzmanı ise anneannemdi, rahmetli.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önce oksijen, önce özgürlük...

Ayça Şen 02.05.2012

 Önce oksijen, önce özgürlük... Türkiye'nin kültürel gidişatını net bir şekilde ortaya koyan tiyatro skandalı, eğer mutabakat yoluna gidilmezse, bir ülkenin başına gelebilecek deprem, sel, kıtlık gibi afetlerle aynı derecede yıkıcıdır.

Hatta daha da beteridir, zira doğal afette çağırırsın bir inşaat şirketi, cebine de birkaç milyar dolar sıkıştırırsın, sana cillop gibi şehirler oluşturur şöyle konstrüksiyonlu monstürüksiyonlu, köprülü möprülü, metrolu, metrobüslü.

Ama sanat elden gitti mi artık bütün varoluş sebebinin sorularını arayan özgür iradede; düşünmekten ümit kesilmiştir: Nükleer savaş sonrası DNA'sı değişmiş tarım ürünlerini tırtıklayarak çocuklarını –tek ki hayatta kalsınlar diye– besleyerek mutantlara dönüştüren anne babaların travma sonrası şuuruzluğunda bir toplum kalır geriye; artık çöplükten beslenmeye başlayan martıların uçmayı unutması, peşlerinden simit için koştukları ve denizleri bir anda buharlaşmış ve terk edilmiş paslı vapurlarını vebalı farelerin bastığı, ambarlarında kudurmuş kurtçuklardan başka erzakın kalmadığı günbatımlarının güzel oyuncularını, simitle yetinmeyi bile unutan, kel martılardır artık sanattan geriye kalan.

İşte böylesi abartılı, böylesi gotik bir korku, anlatımı utanmadan bu denli rüküş bir endişe bu tiyatro "festivalinden" artan.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kibele'nin laneti

Ayça Şen 06.05.2012

 Kibele'nin laneti Aman tanrım Sayın Okur, biraz önce telefonda yanlışlıkla bir tuşa elim çarptı ve birden bire ekranda bir grafik belirip DOV CONZ, AAPL, GOOG gibi kıssadan hisseler önüme çıktı.

Hayatımda sermayeye hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Fakat bir süredir ciddi kapital sahibi olacakmışım gibi bazı duru görümlere galebe çalıyorum. Örnek mi, çok basit: Geçenlerde (geçenlerde dediğim de dün) yolda yürürken DAAN diye tam tepeme biri gelip eliyle vurdu. Gayrı ihtiyari millî hâsıladan payıma düşen küfür refleksimi evrene yolladıktan sonra halkımızın bendenize baktığını görünce aniden hanfendi fazına geçerek sinirlenme değil de şaşırma taklidi yaptım. (Nedense şaşırmak kadınsı bir hareket olarak nötr, yani zararsız algılanıyor yurdumuzda.)

Kafamın kenarından süzülmemekte olan kargayı görünce sinirim gülmeye dönüştü ama halkımıza belli etmedim. Zira halkımız ciddi ve soğuk duran kimseleri daha saygın buluyor. Dolayısıyla eğer vaktinden önce sinirim bozulup gülersem ve kafama vuran da bir insansa, güldüğüm için o yumruğu hak ediyor olacaktım. Sonuna kadar soğuk ve ciddi durursam etraftakiler de bu ciddi ve saygın kimseye nasıl bu şekilde davranılır diyerek –ve sanırım biraz da nüfuzumdan faydalanmak amacıyla– kafama vuran kimseye linç girişiminde bulunacaklar, diye kurnazca bir düşünceyle mahkeme duvarı gibi şaaptım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu kaçınıcı tekil şahıs

Ayça Şen 09.05.2012

 Bu kaçınıcı tekil şahıs Bir iki gündür uçak sallanırken herkesin can derdinde olduğu fakat çocukların heyecanlı bir macera olarak tatlı bir lezzet duyduğu türbülanslardaki gibi Başbakan'ın "tek din, tek millet, tek bişey bişey"lerine aynı lunapark heyecanını duyuyorum.

Etrafımdaki herkes çok endişeli. Bendeniz de endişeliyim fakat en nihayetinde çocukluğumdan beri alıştığım ülkemizin bu "harikalar kumpanyasının" da hastasıyım. Memleket acaba daha ne kadar türbülans yaşayabilir, acaba uçak düşer mi, düşerse inişte kimbilir nasıl roller coaster adrenalini yaşanır, gibi son derece dejenere heyecanlar içindeyim.

Geçenlerde okuma yazmayı unutmamak adına pratik yapmak için, kütüphanede bulduğum çok eski bir kitaba başladım. **Bertrand Russel**'in konuşmalarından derlenen **Dünyamızın Sorunları** isimli bu kitap, insanlığın ne kadar zaman geçse de değişmediğini gösteriyor. Zaten adam söylüyor; "insanın genel sorunudur bunlar" diyor.

Mesela bir kitabında "Dünyada bir tek millet var, bütün yüksek değerler ondadır. Başkalarının bu değerlere sahip çıkmaya hakları yoktur. Bu tek milletse okuyucum hangi millettense, o millettir" yazmış, derken bir okurundan mektup almış. Mektupta "Polonyalıların üstünlüğünü kabul etmenize çok sevindim" yazmaktaymış.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Baba beni inşaata gönder

Ayça Şen 13.05.2012

 Baba beni inşaata gönder Jül Sezar "Olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu" derken yanılıyordu.

Aslında o söz yüce atamızın da dediği gibi "Anne olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu" olacaktı.

Zira anne olmak demek, hayatındaki her şeyi komple hurçlara doldurup daha eskidiğini tam idrak edemeden eskiciye (hurçlarıyla birlikte) hibe etmek demek.

Bu yeni başlangıç hiçbir şeye benzemez; kavramlar, umutlar, çağrışımlar, arkadaşlık, aile; her meseleyi en baştan önce tasvir etmek, sonra hazmetmek ve en nihayetinde yeni evine yerleştirmek (bazen de önce yerleştirip sonra hazmetmek) ki bu da nereden baksan elli sene, belki fazlası.

Yavaş yavaş yeni baştan kurduğün bu evin yeni eşyalarını düzerken duvarlarını da birlikte ördüğün evinin çocuk odasını bir mabet gibi Allah'ın gücüne de gitmeyecek bir kutsal alana inşa etmek, kendi odanın kolonlarının harcını çocuğa olan eksiklerin, yetersizliklerin, vicdan azapların ve hızlandırılmış yetişkin olma telaşından karıp, çocuk odasının dibine dikmek ve bu arada ilk on yıl hem kendi annen üzerinden yansıttığın ölüm korkundan kendi çocuksuluğunu canlı tutmaya çalışarak annenle yaptığın gizli anlaşma, bu anlaşmanın tek pabuçla zıplaya zıplaya elinden tuttuğun çocuğunla yürümeye çalışırken hem komik duruma düşmen hem de bırak komik durumu, sürekli kapaklanıp (içindeki konserve kahkahalarla) kafayı sivri köşelere gömmen, bunlara uyandığında üstüne devrilen büyük yorgunluk ve oyunu durdurduğunda bir anda iki katı birden

büyümüş kalmak.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güneş balçıkla sıvandı

Ayça Şen 16.05.2012

 Güneş balçıkla sıvandı Doğrulara göre değil, durumlara göre davranış uydurulan günümüz Türkiye'sinden tekrar merhabalar.

Sayın medya meczuplarının (aman meczup demişim, mensuplarının) da bildiği üzere artık Türkiye bambaşka bir ülke olma yolunda hızlı ve emin adımlarla ilerliyor kıymetli okur.

Bu düşüncede bol miktarda kulaktan dolma bilgiler ve ezbere dayalı ahkâmlar bulunmakla birlikte, son üç senedir içine zorla sığışmaya çalıştığım medya mahallesi (ki artık çok da darlanmış durumdayım bu büyük başlar dışındakilere dar gelen tıkkış tıkkış metrobüs âleminden) her zaman farklı dönemeçlerden geçiyordu fakat artık sanıyorum kalabalığın da etkisiyle virajlarda kolumuz, ayağımız eziliyor, nasırlarımıza basılıyor, ani frenlerde iskambil kâğıtları gibi herkes birbirinin üzerine yığılıyor.

Bu metrobüs metaforu çok hoşuma gitti fakat sanırım ne demek istediğimi tam olarak anlatamadı. Gerçi bir tiyatrocunun arkadaşımın dediği gibi "Bana iyi oyuncular getir, sana telefon rehberinden 10 perdelik oyun yapayım" yani anlayan hiçbir şey anlatan olmasa dahi her şeyi anlıyordur. İşte o anlayanlar yüzü suyu hürmetine dönüyor dünya. (Artık bu tasavvuf laflarına da gıcık oluyorum. Herkesin ağzında cık cık böyle şeyler, paso yok satanlar, inanan inanmayan gözleri yaşararak, içi coşarak bu tip laflar ediyor, metrobüs şöförlerinin hiç mi hiç umurlarında olmamasına rağmen onlar umursuyor sanarak "mübarek bir yerde inecek vaaar" diyerek şöföre yalakalık yapıyor (eleştirilerinde dahi inanç dünyasından acındırmalı laflar ediyorlar) o hatta çalışan şöförlere.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kuramsal aktivist olarak sol kolum

Ayça Şen 30.05.2012

 Kuramsal aktivist olarak sol kolum Sevgili okur, siz fark etmemiş olabilirsiniz fakat ben fark ettim, bir süredir yazı yazamıyorum. Bendenizi tanımayan bazı ciddi insanlar 1 Mayıs tartışmasında *Taraf*'tan ayrılanlardan olduğumu düşündü, ki sanırım yazarlar editörümüz Sayın Tamer Kayaş beyefendi de bu tip bir protesto yapmış olacağımdan kıllanmış olacaklar, "Ayça'cım, sen kolunun kırıldığından emin misin" diye sordu. Ona "Evet, hatta ameliyat bilem oldum" diyene kadarki o beş saniye zarfında **bir tavır olarak birilerinin yanında olmak** kontenjanından havam oldu. Yoksa sizler de takdir edersiniz ki bulunduğum model 80 darbesi sonrası özellikle moronlaştırılmışlardan olduğundan hayatımda daha hiç ideolojik bir fikrin, zümrenin, izm'lerin peşinden

gidemedim. İşte sağılsun bu tartışmalar sırasında kolum kırıldı da, bir süre sanki düşüncelerimden dolayı tavır almışım gibi bir iki kişiye havam oldu. (Kırılan kol da sol kol ha; böyle de manidar bir insanım.)

Bundan yüz sene önce yaşasaydım ya da sağlık sigortam olmasaydı çolak kalacak olduğum Günümüz Türkiye'sinde icra ettiğim bugünkü yazımızda biraz da narkozun da etkisiyle sizlere saçların en güzel formunu uzun süre yıkanmayınca aldığını keşfettiğimi söyleyerek umarım ekonomik olarak açlık sınırında yaşayan rasta saçlı kesimi hedef kitle almıyordumdur, ki alıyorum, o zaman bana yine esmer günler düştü.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İçimdeki çocuk

Ayça Şen 03.06.2012

 İçimdeki çocuk "Ne güzel yaz geldi, ne hoş, hava pudra kokuyor" diyeceğimiz yerde bir kürtajdır başımıza musallat oldu.

O kadar beklemediğimiz yerden, bir anda özgürlüklerimizin üzerine **lönks** diye geldi ki, öfkeden başımız döndü.

Başından sonuna tüm memleket, ilkokul öğrencileri dahi, bir anda politize olduk. Hatta anaokuluna başlamamışların bile bakışlarında, aynı gündemi, aynı meseleyi paylaştığınız insanlardan tanıdığınız o suyun yansıması vardı.

Bu kadar düzenli olarak uzun süre (mesela on gün) politize olmaya, kendimi haklı hissetmeye alışkın değilim, sinirlerim bozuldu. Arkadaşlarıma dikkat ettim, onların da dengeleri bozuldu, dejenere olduk.

Hele dün akşam üç çocukluk arkadaşı (teki TKP'ye oy vererek komünist olduğunu düşünen gizli bir Kemalist, diğeri global olarak apolitik olan ve aralıksız bacağını sallayarak "Atatürk yüz yıl daha yaşasaydı ya" kafasında bir başka hedonist, biri de bendeniz olmak üzere,) neredeyse yirmi dakika AKP politikası ve kürtaj üzerine konuştuk. Konu yirmi dakika sonra eriyerek kendiliğinden karpuzun henüz tam olarak tatlanmadığına geçip, oradan şeker çağrışımlıyla mısır şurubuna, oradan da Mısır çağrışımlıyla uygun taksitli yurtdışı turlarına geçti.

"Aslında Başbakan" (duydum ki "aslında başbakan" diye başlayan yazılar yazanlar zengin oluyormuş) da serbest çağrışım kurbanı oldu. Çocuktuktan kalma bir kafayla da dediğinden dönemedi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milli nasırımız vicdan sömürümüz

Ayça Şen 06.06.2012

 Milli nasırımız vicdan sömürümüz Bazen, mesela ellerimi yıkarken aynada kendimi görüyorum, pek bir gariban görünüyorum gözüme (üstelik acındırarak da bakmadığım halde) "vah yavrum, yaşamaya çalışıyor naapsın" diyorum. O vakit gaza geliyorum, gözlerim yaşarır gibi oluyor, düşünsel dünyam yüzünden su

rezervlerinin hızla tükendiği, suyun üzerlerinden hafiften köpürerek akışını gözlerim dalarak seyrettiğim gariban ellerime bakıyorum, iyi ki çiftçi olmamışım hiç değilse, diye şükrediyorum. ("Türkiye’de çiftçinin durumu” konusuna ilerleyen haftalarda değineceğim. Bugün, meselemiz farklı.)

Bu menfi - nevrotik hezeyanlar içinde dahi birinci vazifem kendi refahımı, kendimi gerçekleştirmemi tehlike altına atacak her duruma "bi dur" demek olduğu için, bir süredir yoga yapmayı düşünüyordum. Zira bendeniz gibiler olanı anca seyreyler, ya da haklı olsa dahi o kadar **car car car** yapar ki, neticede kendini haksız duruma düşürür. Bu yüzden sakın olmak, hayatın akıntısına direnmeden yeşil vadilere ulaşabilmek için yoga biçilmiş ancak henüz dikilmemiş kaftandır.

Bizim apartmanın karşısındaki apartmanın ikinci katında bir süredir uğrayıp tanışmayı düşündüğüm fakat entel ses tonlaması, anlamlı bakış ve hassasiyet üçlemesine maruz kalmaya üşendiğim için bir türlü cesaret edemediğim yoga salonunda kavga çıktı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pazar kahvesi ve çıplak deliden kaçan insanlar

Ayça Şen 10.06.2012

Pazar kahvesi ve çıplak deliden kaçan insanlar Kendimi kahve içeceğim zamanlarda çok önemli hissediyorum. (Ritüelin önemi.)

Mutbaktan gidip kahvemi alıp salona gelirkenki uzun ince koridorda, sanki rahat bir koltuğa oturmuş gibi belden üstümü arkama yaslayarak yürüyorum elimde yılların emeğiyle karar verilmiş seramik kalınlığı, ebatları, tutuş rahatlığı ve en nihayetinde içime sinen efendi desenli kahve fincanıyla.

Hayatımın bildiğim en **ciks** hareketi, işte bu. Elimde kahve, geriye kaykılarak yürüme ve yürürken kısa bir süre kahvenin renginin istediğim sertlikten acaba biraz fazla ya da az mı olduğu mini şüphesi, ki bu şüphe bile keyfin bir parçası. ("Keyif eşekte olur" demeyiniz rica ederim; her akşam iki saat on dakika opus 40, taramalı tüfek konçertosu dizel bir servis minibüsünün içinde trafikte oturduğumu hesaba katarsak hayatın bu küçük kıyağını sonuna kadar hak ettiğim kanaatindeyim.)

Yine de sanırım bu keyif çatma işini anneannemden öğrendim. Eskinin insanları için kahve muhabbet demekti, sahip olmak demekti (tiryakilik, galiba her şeyin karneyle verildiği dönemlerden kalma bu sahip olma güdüsünden kaynaklanıyordu ya da yeni yeni kurulmuş olan cumhuriyet rejiminin uzun kılıklı kaşlarının istenen pozisyonunu en iyi, çeşidi ne olursa olsun, prensipleriyle saygınlamış insanlarda alıyor olması imajından.)

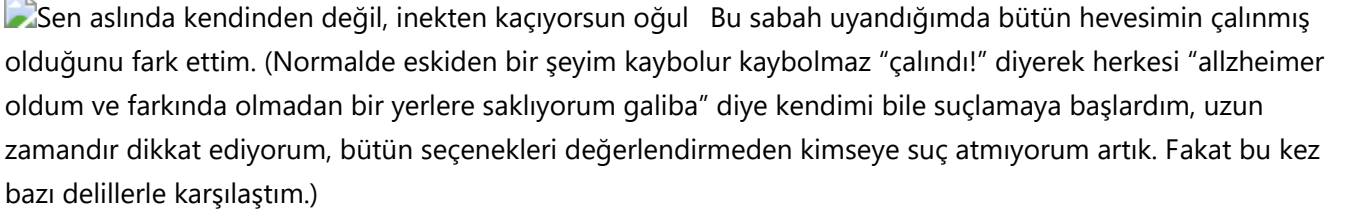
Tam kahvemi almış (Fahri Korutürk dikliğinde) ve sanki kaşlarımı takmış gibi büyük bir ciddiyetle evin en loş koltuğuna oturmuş fakat bu istikrarlı ciddiyetin devamında ne yapılacağını bilmediğimden elimde kahve ile tam tavana bakmaya başlayacakken Memo içeriden aklına komik bir şey geldiğinde yaptığı gibi gözleri dalmış, kakhahalar atarak yavaş adımlarla yanıma gelip anlatacağı hikâyeyi ya yazmamı, ya radyoda anlatmamı, bir şekilde sizlerle paylaşmamı istedi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sen aslında kendinden değil, inekten kaçırıyorsun oğul

Ayça Şen 13.06.2012

 Bu sabah uyandığında bütün hevesimin çalınmış olduğunu fark ettim. (Normalde eskiden bir şeyim kaybolur kaybolmaz “çalındı!” diyerek herkesi “allzheimer oldum ve farkında olmadan bir yerlere saklıyorum galiba” diye kendimi bile suçlamaya başladım, uzun zamandır dikkat ediyorum, bütün seçenekleri değerlendirmeden kimseye suç atmıyorum artık. Fakat bu kez bazı delillerle karşılaştım.)

Bir kere yazmak için içimde hiçbir kıpırtının olmayışından anladım bunu. Hem de sabaha karşı gelen hırsızların ben uyurken eter koklattıklarında aralarında konuşurlarken seslerinin buzlu camın ardından hafızama yapışmış boğukluğundan.

Bir iki çekmece de kurcalanmıştı. Fakat değerli bir şey olmadığı için sadece dağıtıp gitmişler. Hayal kırıklığına uğradıkları için de hafifçe sinirlenmişler, yoksa çekmece dışı doğru bu kadar fazla açılmazdı. Geri oturtmak için biraz çaba harcadım, ki, çaba harcamayı hiç sevmem. Ne çekmece oturtmak için, ne yazı yazmak, ne insan ilişkilerinde, ne de yaşamak için motivasyon bulacağım diye. Hiç sevmem. Çaba harcamak insanı yıpratıyor. Dolayısıyla çaba seni harcamış oluyor.

Duyduğuma göre üst kattaki komşunun da geçen ay hayvan sevgisini çalmışlar. O kedilere her gün yemek veren kadın gitmiş, yerini kuş seslerinden sabah uyuyamadığı için çatılara fare zehri koyan korkunç cadı almış.

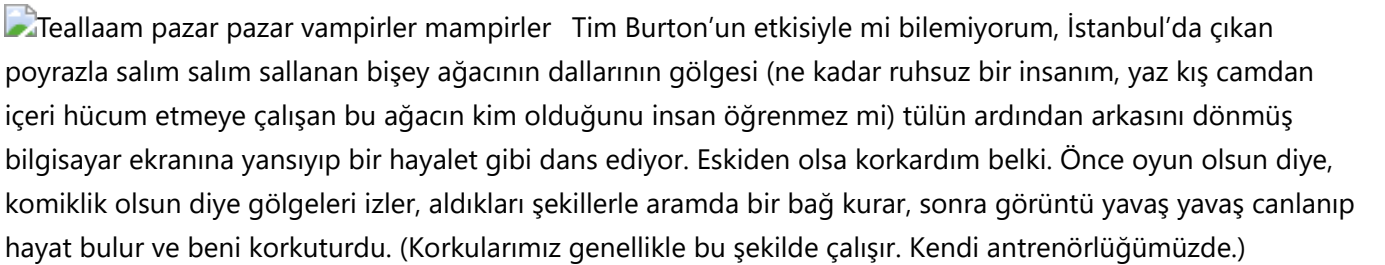
Karşı apartmanda sabrı çalınan bir başkası, kapıcı hâlâ gazetesini getirmede diye bas bas bağıırıyordu sabahın köründe mi desem, elinin köründe mi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teallaam pazar pazar vampirler mampirler

Ayça Şen 17.06.2012

 Tim Burton’un etkisiyle mi bilemiyorum, İstanbul’da çıkan poyrazla salım salım sallanan bişey ağacının dallarının gölgesi (ne kadar ruhsuz bir insanım, yaz kış camdan içeri hücum etmeye çalışan bu ağacın kim olduğunu insan öğrenmez mi) tülün ardından arkasını dönmüş bilgisayar ekranına yansıyıp bir hayalet gibi dans ediyor. Eskiden olsa korkardım belki. Önce oyun olsun diye, komiklik olsun diye gölgeleri izler, aldıkları şekillerle aramda bir bağ kurar, sonra görüntü yavaş yavaş canlanıp hayat bulur ve beni korkuturdu. (Korkularımız genellikle bu şekilde çalışır. Kendi antrenörlüğümüzde.)

Bütün bunların ölüm korkusundan kaynaklanıyor olduğuna inanırım gelmiyor. İnsan sahiden de bütün hayatını ölüm korkusu üzerine mi kuruyor?

Doğum ile ölüm arasındaki o anlamsız ilişkiden meydana gelmiş ve bu sevgisiz birliktelikten kendine bir anlam çıkaramayan istenmeyen mutsuz çocuklar, kimbilir hangi çağrışımın gölgelerini hayaletleştirip durup dururken korkuyoruz. Ya da hangi çağrışımların hayaletlerini canlandırıp yansıtıyoruz...

Dolayısıyla vampirler de, kendi kanını içen ve doydukça biraz daha kan kaybeden hesapsız yaratıklar.

Ölümsüzlüğün bir lanet biçimi olduğunu söyleyen **Tim Burton**'un yeni vampirli filmi **Karanlık Gölgeler**'e gittiğimi anlamak zor olmasa gerek. Yönetmenin artık filmcilik âleminde gına getirip film çekmek, kapitalizm, romantizm, aşk, ihtiras ve kendisiyle dalga geçtiği gibi bir hisse kapıldım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sado mazo gelin ayağına takar hal hal

Ayça Şen 20.06.2012

 Sado mazo gelin ayağına takar hal hal İstanbul'da yaşayıp bu sıcakta trafikte üç dört saat oturmayı, önceden işlenmiş büyük bir günahın kefaretiyle adamakla açıklamaktan başka mantıklı bir yol yok.

Indiana Conz tadında, Güneş'in imparatorluğunun masalsı zorluklarından geçip vatanına ayak basacağın büyük bir kurtuluş göçünden söz etmiyoruz, altı üstü işten çıkıp evine gideceksin. Ki bendeniz zaman zaman bu hamasetle yaşıyorum. Zira trafiğe yüklediğim anlamlar oldukça fazla; bunu bir emek çeşidi olarak yoruyorum. Kapitalizm imparatorluklarının zengin fakir herkesi aynı yol üzerinde buluşturup, aynı esaret ve çaresizlikle test ediyor oluşu, ne de olsa herkesin emekçi olduğunun bir güzel ifadesi.

Fakat insan bu ya, bazen sabırsız oluyor, bazen hemencecik eve gitmek istiyorsun; varoluşun doğasının bir parçası acelecilik, zamanından öncelik. Her zaman değil ama zamanı gelince acelecilik. İşte bu zamanlar geldiğinde trafikte oturuyor olmakla kavga etmek ile bunu kabullenmek savaşından kafamın içi çürükleri alındıktan sonra yumuşak ve sararmış iç çeperleriyle kanal tedavisinin yarısı yapılmış ve dörtte biri kalmış bir azıdışının kocaman kovuğu gibi oluyor. Ya da terk edilmiş (sanırım sabırlı iyi insanların terk ettiği) bir evin taşındıktan sonraki temizliği yapılmamış boşluğu gibi mesela. Yerlerde gereksiz kâğıtlar, büyük ama kirsiz toz yumakları, taşınırken yanlarında götürmedikleri ama atmaya da kıyamayıp görmezden geldikleri birkaç kullanılmayan oyuncak imgesi, tek bacağı aksak eski ve hafif bir telefon sehпасı, az kullanılan odalarda asılı ucuz kâğıt ve cam abajurlar (hahhah arka fonda da Emre Aydın'dan "Soğuk Odalar" şarkısı) ve en nihayetinde penceresinden bakmayı akıl edemediğim zamanlarda karşıma çıkan yemyeşil ağaçları, apaçık ve masmavi gökyüzünde bir iki haylaz bulutu işaret eder gibi neşeyle parlak göğe yükselen, yaprakları güneş ışınlarını bir balıkçık köyüne girerken denizin üzerinden şıkır şıkır yansıtan şey ağacı (ay kurusa bakmayın içimdeki sıkıntı geçti bu adını bilmediğim ağacın betimlemesinde, bu yüzden suyunu çıkardım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üşüdüm üstüme peçvörk örtsene anne

Ayça Şen 24.06.2012

 Üşüdüm üstüme peçvörk örtsene anne Şu anda müthiş bir zevkle TRT Ankara Çocuk Korosu'nun konserini dinliyorum. (Çocukları birbirine kırdırmak istemem ama bana kalırsa Ankara Çocuk Korosu, İstanbul Çocuk

Korusu'na on basar.)

Bu sabah şizoid bir sabaha uyanacağımı tahmin etmeliydim. Zira akşamdan nasıl bir ruh hâlinde yatarsanız sabah da ona uygun kalkıyorsunuz.

Dün gece yatmadan uzun uzun tavanı seyre dalmış, siva çatlaklarında duru görümlere gark olmuş, geleceğin aslında şimdinin ta kendisinde hâlihazırda apaçık görünmekte olduğunu, bunun da kafayı tamamen sıyırmış şekilde şimdiye anlamlar yükleyip sabırla bekleyerek kanıtlanabileceğini, ama eğer kanıtlama gibi gereksiz hırslar peşinde değilsek de yaşadıklarımıza bir göz gezdirip günlük hayatın içine gizlenmiş sıradan kanıtların biraraya gelerek oluşturduğu kompozisyonu paranormal değil de düz normal bir metinmiş gibi okuyup "ha, demek ki onlar şunu yaşayacağım için o şekildeymiş, nasıl da göremedim, hay allah" diyerek hafifçe gülüp geçmekle anlaşılabileceğini (en trajik hikâyelerde bile,) düşünüyordum. Bu da takdir edersiniz ki çocukluğa değin uzanan, dikkate çarpan parçaları birleştirme gibi zorlu ve uykusuz bırakan bir işlem.

En basitinden; dirseğimdeki ufak ben ile kolumu kırmama sebep olan o kokoş (tövbe tövbe) Bağdat Caddesi kızının yanağının en sinsi, en hesapçı bölümündeki benin oluşturduğu açının benim radyus kemiğime olan izdüşümü, gibi bir dizi inceleme gerektiriyor.

Beynimizdeki istemsiz matematikçi, duyu organlarında bulunan karmaşık ölçölçerlerle çeşitli hesaplar yapıp daha sonra bu açıları dev denklemlerle anlamlandırarak olacakları hesaplıyor sanki.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sistemin casusları

Ayça Şen 28.06.2012

 Sistemin casusları Bu aralar o vapur benim bu otobüs senin koşturup durduğumdan kitaba kitap demiyorum. Fakat bünyem bu kadar okumaya alışık olmadığı için, tıp öğrencilerinin öğrendiği bütün hastalıkları kendilerinde teşhis etmeleri gibi, okuduğum her romanın bir anda içine düşüyorum. Onunla yatıp onunla kalkıyorum ve bu da takdir edersiniz ki sanal bir dünya yaratıyor. Dolayısıyla roman gibi kitapların, sistemin adamları tarafından yazdırılıp, insanları gerçeklerden koparmak için "okur" diye bir kitle yaratıldığını düşünüyorum.

Şu aralar içinde bulunduğum romanın da George Orwell'in 1984'ü olduğunu şıp diye anlamış olacaksınız. Dolayısıyla şimdi bu yazıyı okuyan sizler ve sokakta yanımdan geçen herkes benim için birer casus.

Bu da elbette kitabın ilerleyen bölümlerinde içinizde şiddetli bir toplum düşmanlığı yapıyor olsa da, bunun suçunu kitaba yüklemeye gerek yok. Roman size sadece bir çıkış noktası şansı yakalatıyor. Yoksa ülkemizde kuyruğa girdiğimizde yapılan kavgaların boş yere yaşandığına inanmıyorum.

Bendeniz henüz toplumla arasında istikrarlı bir ilişki kuramamış biriyim.

Toplumsal ilişkilerde süreklilik çok önemli. Eşref saatine göre; eğer iyi ve inançlı bir dönemimdeysem herkese yer veren, gülümseyip ölçülü şakalar yapan ama mesela girdiği kuyruklarda o asil sakın şakayı yaptığım kadın (genellikle maalesef kadın oluyorlar) sanki onlara asılmışım gibi kafalarını hafifçe yukarı kaldırıp zaten gülmeyen o mendebur suratlarını nasıl daha da gülmez hâle getirebiliyor aklım ermezken içimden hiç hoş

olmayan hislerle “ıyyy” diyerek Ayşen Gruda’ya bağlıyorum. O asaletimle, bir anda.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: [taraf.com.tr](#), [web.archive.org](#) (arşiv bağlantısı)

Hürkuş uzaya fırlatıldı

Ayça Şen 01.07.2012

 Hürkuş uzaya fırlatıldı Çok sevdiğim aile dostumuz Tomris ağabey geçenlerde “Hayat hep kaleye hücumla geçmez, zaman zaman orta sahada top döndürerek vakit kazanır, olanları seyreder, düşünür, plan yapar ya da gidişatın biraz daha gelişmesini bekler, ona göre hareket edersin” dedi.

Tomris abi bu örnekle biraz holigan gibi görünmüş olabilir fakat verdiği örnekler ve insan analizleri çok gerçekçi ve riyâdan uzaktır. Gözünü kırpmadan maddi ve manevi eleştiriler yapabilir, siz “acaba ayıp olur mu, acaba mı, kem küm mü” diyerek lafı (ve tabii ilişkileri) yazın kapalı arabada kalmış bir sakız gibi her yana bulaştırırken.

Oysa seksen darbesinden sonra bize, hayatın bir hücumdan ibaret, doksan dakikalık (ve genelde kaybedilen) bir zaman dilimi, dolayısıyla kör gözüme hareketlerle bodoslama topa dalarak kaleye koşturmaktan ibaret olduğu fakat bunu yaparken de köhnemiş rutubetli örf ve âdetlerle yoğurarak, topal ve bir türlü topa vurmaya cesaret edemeyen sidikli futbolcular olmak öğretildi okullarımızda, hayatımızda.

Dijital skorbord gözlerimizi o kadar alıyor, tepede o ısl ısl muhteşemliğiyle öyle güzel parlıyordu ki, heybetine bakmaktan ne maça konsantre olabildik ne de rakamların farkına varıp kendimizi tartabildik.

Arkadaşın babasının dediği gibi; âlemin çocuklarının gözü açtı, bizimse ağzımız.

İktidar bunu istedi yıllarca. Susturulmuş, öldürülmüş insanlardan referans alan orta sınıf ailelerimiz de ses etmediler; “varsın evlatlarımız ezbere beyin yıkamayla büyüsünler, tek ki bir sonuca ulaşamayan kavgalarda ölmesinler” diye.

Zeki ve akıllıca analizlerle sabırlı planlar yaparak değil, memelerimizin ya da spor salonlarında şişirilmiş triseps kaslarımızın üzerinde, kimin verdiğini sorgulamadan bomba taşıyarak, gerektiğinde açlıktan ölmek için cephede deri ayakkabı ya da kemerlerimizi kemirerek hayatta kalmak ve sonunda adı duyulmayan bir kahraman olarak ölmek yüceltildi, bir dava varmış gibi gösterildi, bu davanın kahraman savunucularıymışız hissi hep de damarlarımızdan verildi.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: [taraf.com.tr](#), [web.archive.org](#) (arşiv bağlantısı)

Bir dilemma ammaa

Ayça Şen 04.07.2012

 Bir dilemma ammaa Sabahtan beri korsan şarkı indirmekten imanım gevrediyim sayın okur. Ne zor işmiş kaçak iş yapmak. Zaten çocukluğumdan beri kaçak işlere harcadığım enerjiyi (özellikle kopya çekmek) hayırlı işlere

harcasaydım şu anda New York Times’da yazıyor olurdum (İngilizcem de ileri düzeyde olurdu çünkü kopya ile geçirdiğim onca vakti kelime ezberiyle değerlendirirdim.)

Bir loser atasözü “Hayatlarımızın öyküsü ‘keşke’lerimizin uzunluğu kadardır” der. Bendeniz de sert etkisi olan bazı dolunaylarda (hepsi değil) çeşitli karamsarlıklar yaşıyorum eblehte. Pardon, elbette.

İşten kaçmak için hayatı zorlaştırmak bir tek bendenize değil, genelde bu topraklarda yaşayan (hadi Akdeniz ikliminde yaşayan diyelim) insanlara özgü bir davranış bozukluğu çeşidi.

Her çeşit meslekte bu davranış bozukluğunun ceremelerini çekebilirsiniz: Mesela dansta; senkronize olmayan hareketlerde ve az çalıştığı için zıpladığı noktaya düşemeyen ya da yalpalayarak yamsuk düşen dansçılardan fenalık geldi Türk dans tarihimizde. Mesela müzik; kalabalık korolar var, sanıyorsun ki beş ses çıkaracaklar, cızır cızır mono bir radyo gibi tek sesli şarkılar. Ya da ne bileyim, evine boyacı çağırırsın, gelmez, armatürcü çağırırsın, marangoz çağırırsın, gelmez ya da yarım bırakır, son cilasına kadar yapmaz, illa ki bir yerleri eksik kalır, bin türlü dert açarlar başına.

Bunca işsizliğin olduğu bir memlekette tembellik büyük bir lüks.

Değerli okur; tam bu satırları yazdığım sırada bir telefon geldi ve acilen bir toplantıya gitmemi istediler (hukuksal süreçte olan bir mesele) ve yazarlar editörümüz süper insan, haza beyefendi Tamer Kayaş’a mail atıp durumu bildirip özür dileyerek bugünlük beni mazur görmesini rica ettim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kırlangıç antrenmanları ve eblehler

Ayça Şen 08.07.2012

 Kırlangıç antrenmanları ve eblehler Sevgili okur; bu anayasaya kesinlikle kuyruk lazım eyvallah ama o kuyruğu takarken de gözümüzü bağlayıp insanlar hakkındaki gerçekleri görmezden gelemeyiz.

Aslına bakarsanız ben geçen sene biraz kuyruk takmıştım.

Nasıl mı? İsterseniz baştan başlayalım:

Sevgili okur; bu anayasaya kesinlikle kuyruk lazım eyvallah ama o kuyruğu takarken de gözümüzü bağlayıp insanlar hakkındaki gerçekleri görmezden gelemeyiz.

Aslına bakarsanız ben geçen sene biraz kuyruk takmıştım.

Nasıl mı? İsteniz baştan başlayalım:

Şaka şaka.

Bu sempatik ‘Sisifotik’ şakamızı yaparken öncelik verdiğim bazı ana fikirler oldu. Bunlardan bana göre en manidar olanı, hep başladığımız noktaya geri dönüyor ve bir arpa boyu yol kat edemiyor oluşumuzdur. Bu açıdan süper nüktedan oldu teminki benzetme.

Bunun dışında, anlatacağım hikâyenin önemine dikkatinizi celp etmek için o tatlı şakayı yaptım biraz da.

Nasıl mı? İsterseniz baştan başlayalım:

Efenim geçen sene bendeniz, çocukluğumdan beri ilk kez neredeyse üç ay yaz tatili yapabildim. Bunu yazarken kendime acıyıp biraz ağlayasım geldiye de, toparlanmam kolay oluyor.

İnsan "kurum, ofis, mayış, prim, vergi, yergi, kedi, pardon kedi değil, zaten olamaz, servis, trafik, efendime söyleyeyim sizi odamda bekliyorum" gibi dünya sanayi devriminden sonra insan doğası haline gelmiş ancak bence hâlâ insan doğasına aykırı olduğunu düşündüğüm bu kelimeler olmadan yaşayınca aşırı mutlu oluyor. En çok elbiseyi de bu dönemde giydiğimi rahatlıkla ifade edebilirim. Çiçekli, pastel tonlarda, askılı ve göğüs bölümleri lastikli, aşağı doğru ifil ifil. Çok romantik. (Hatta şu anda da biraz gözlerim yaşardı.)

Şehirde kendini korumaya çalışan ve dolayısıyla hızlı koşması gereken vahşi bir çakal, sırtlan; çirkin bir hayvan gibi hissediyor insan kendini.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Babamın pazar arabası

Ayça Şen 11.07.2012

 Babamın pazar arabası Twitter'da "Lütfen bizi gerisin geri tivitleyin, şöyle bir dergi çıkarıyoruz" diye mesaj yazmışlar: Haftalık Kitap Postası. Haftalık ve 3.5 lira.

Genç arkadaşlar bağımsız, fanzin tadında ama kuşe kâğıda bir kitap tanıtım ve eleştiri dergisi hazırlamış. Bu genç arkadaşlar sanıyorum girişken ve konuşkan da kimseler; dergi yazarlarının aralarında epey ünlü tiyatrocular var, onları bağlamışlar.

Gerçi bu kuşe kâğıt değirmeninin suyu nereden geliyor, arkalarında para babası bir yatırımcı mı var gibi sakar bir Pembe Panter şüphesine düşsem de bunun sadece istemsiz bir paranoyak refleks olduğunun farkındayım. Para babası da yemeyip içmeyip kitap dergisi çıkarsam diye bekliyordu. Ya da orta yaş bunalımında naifleşmiş ve yakında bütün servetini batıracak olan bir para babası da olabilir. Hiç böyle bir örnek görmedik ama neden olmasın. (Yeri gelmişken, para analarına da ihtiyacı var bu memleketin. Vatanım için göreve hazırım!)

O değil de, neden şimdiye kadar kitap okumanın bu kadar güzel bir şey olduğu bana hiç söylenmedi? Bu yaşa kadar boş vakitlerimde sadece havaya bakan bendeniz, yıllarımın heba olup gittiğine dev yanıyorum. Çok büyük bir zaman kaybı.

Kitap okumak o kadar zor gelirdi ki, her okuduğum kitabı sayfa sayfa sıkıştırır, okuduğum sayfa sayısı ile çektiğim işkencenin et kalınlığına bakar, konuya yoğunlaşamaz, okur okumaz da bırakın etkilenmeyi, hemencecik unutturdum ne hakkında olduğunu ya da kimin yazdığını. Benim için yazarlar "adını hatırlamıyorum ama hani kitabın kapağında sakallı, şişmanca, gözlüklü bir adam var ya, o, ya da hani zayıf bir kadın var, hani var ya yaa şey..." den ibaretti.

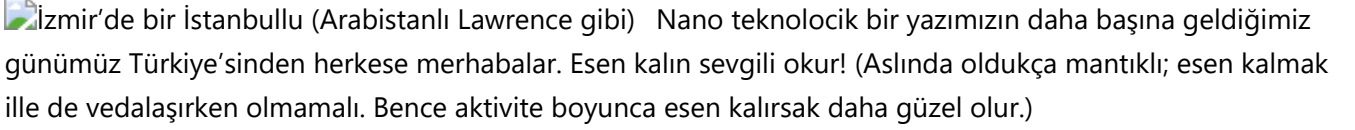
Okumamı salık veren feci entel tanıdıklarımın üzerimdeki sert etkisini hissettikçe mesela Karamazov Kardeşler'i de okumuşluğum vardır ama sanki okurken üstten ağrı, çatık kaşla, dizlerine kadar deri çizme ve ellerinde zopayla ara ara avuçlarına şak şak vurarak yanımdan geçerek kontrol ediliyormuş gibi bir baskı hissederdim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İzmir’de bir İstanbullu (Arabistanlı Lawrence gibi)

Ayça Şen 15.07.2012

Bu hafta sonu zavallı komşumuz Yunanistan’ın Sakız Adası’na (Chios) gidip krizden sonra her yere laylon tabelalara yazılmış “Köfte piyaz bulunur, tost yapılır” yazılarını ve dükkânlardan Türkçe “Büyron” diyerek askıntı olan elemanları yara yara adanın, içerleyerek içerlerine ilerleyeceğiz (krize ilk girdiklerinde panikten bunu yapmışlardı, sonra belediye kaldırmış). Bu kez Yunan’ı değil, Türk’ü denize dökmek için.

Bizim sahiller o kadar kalabalık oluyor ki, sığdan derinlere giden o yolda, insan yapımı atıklardan geçerken mutasyona uğruyor, derine gidemeden sudan yılıyor, sığda boğuluyorsunuz. Bendeniz her hafta sonu bu çileyi yaşıyorum. Sığdan bir türlü kurtulamıyorum. (Direkt derine atlama gibi bir fırsat yakalayabilmek için ‘Z planı’na kadar hepsi düşünüldü. Fakat sanırım C’de yoruludum.)

Her hafta sonu ailevi bir şekilden dolayı yazlık beldelerimizden birine, Çeşme’ye gittiğimi üzülererek belirtmek istiyorum. Neden üzülererek belirttiğimi sevinerek belirteyim; zira yazın bu sıcakta kalkıp kaçırma korkusuyla uçağa İstanbul trafiğinde yetişmek ve sonra İzmir’de inip Çeşme’ye KGS kartı olmayıp onca yolcuyla her benzincide durup ana yollarda koca otobüsü geri geri sürüp ikide bir zifiri karanlıkta karşıdan karşıya geçerek KGS kartı arayan şoförlerin kullandığı servislerle gitmek, feci yorucu!

Fakat sabit fikirli ve hedefe odaklanıp hiç mimik yapmadan sinirlerini serin tutup bildiğini okuyan insanların nasıl olup da katil olduğunu aklım almıyor çünkü o tipler katil olmaya fırsat bulamadan Allah korusun, insanı katil eder.

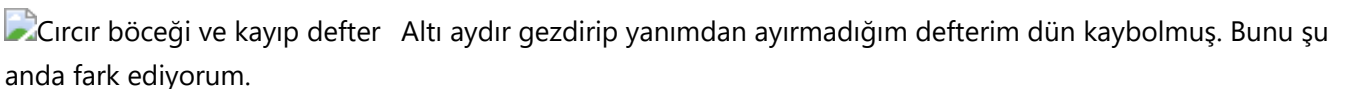
İş bu otobüsün şoförü, suratında en ufak bir mimik değiştirmeden, elli dakikalık yolu bir buçuk saat geçtiği halde hâlâ İzmir gişelerden çıkamayınca yolcular dev sancılar çekmeye başladı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cırcır böceği ve kayıp defter

Ayça Şen 18.07.2012

 Altı aydır gezdirip yanımdan ayırmadığım defterim dün kaybolmuş. Bunu şu anda fark ediyorum.

İnsan eğer deftere not alıyorsa, aklında tutmaya gerek görmüyor bir daha. Detayları, abartıları (ki abartılar da neşenin bir parçası) unutupyorsun gidiyor. Ben şair de değilim ki aklımda bir ufacık, değerli mi değerli söz

kalsın.

Şu an kendime o kadar kızgınım ki o defteri kaybettiğim için, elimi kapının kenarına koyup yanlışlıkla kapıyı kapatasım, sonra o acıyla yetinmeyip, uğunacağım yerde, acıdan sırtarak kendimi sinir edesim var. Kaldı ki henüz defteri kaybettiğim ortaya dökülmeden önce, sabah mutfak dolabını kapatırken kafamı dolapla kapağın arasında unutmuş, taak diye kafama örtmüştüm dolap kapağını.

Bir insan kafasını dolapta unuttur mu?

O deftere kendimce ne numaralar yazmıştım. Altı ayımı özetlemiştim. Her yere benimle gelmişti. Üşenmemiş, yollarda durup notlar almıştım, afedersiniz hıyar gibi.

İyi ki günlük değildi. Bana günlük tutmak hep biraz hafif meşrep gelmiştir ama gördüklerinden notlar çıkarmak da çok hoş değil. Hele ki rızan olmadan kaybedersen. Hele ki bir başkasının, sen hazır olmadan okuma olasılığı varsa, kim olduğunu bilmiyor olsa bile, bu çok sinir bozucu bir durum. Telefonunun dinlenmesi gibi bir tecavüz hissi. Haneye tecavüz. Hatta daha beteri; filmlerde gördüğümüz bir Amerikalı çocuğun ağaç evine çıkıp eşyalarını karıştıran bir büyüğün taciz hissi.

O defterden, hafta sonu circır böceğine işkence eden çocuğun adına bakacaktım.

Bill Clinton'ın Türkiye'yi ziyaretinden sonra bir çocuk kucağına aldı da 'Bilmem Kim Bebek' demek moda oldu ya, ya da böyle garip hitaplar kendiliğinden türer de milletler müşterek olarak bunları havalı bulurlar, "Avşar Kızı" gibi, işte o tonlamayla "Çocuk X" diyelim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

3D

Ayça Şen 22.07.2012

 3D Prensipli ve ne istediğini bilen, tek kaşı kalkık "peşin satan esnaf" gibi durup sizi de mahcup duruma düşürmek istemem ama yaz günü muhakkak bir kez soğuk algınlığı geçirmek, olmazsa olmaz rutinlerimden biridir. Bu disiplin benim yapımda var, yapacak bir şey yok. Rutine binmiş serencamımız; miras da değil, alın terimiz.

Ben her temmuz artık doğum günlerine has muammalardan mıdır, yoksa klimalardan mı yatak döşek şöyle sıkı bir ateşlenirim.

Ateşliyen insan çocukluğuna döner, garibanlaşır, köpekleyerek evin içinde dolaşır sarhoş gibi, gözleri içeri kaçar, halkalanır, kararır, ağzındaki o tatsızlık, hevesizlik, iştahsızlık, garip bir tat, hoş bir lezzet verir.

Deniz dibi akıntısı gibi belli etmeden sürekli kalbini saçından sürükleyen (pek romantik değil ama, acaba kalpte kıl var mıdır, ahah belki de aşk acısı sadece bir kıl dönmesidir, tövbe tövbe) o dünyevi hedeflerin ve heveslerinle, içten içe günahkâr hissetmeye mecalin kalmaz. Bu benim için artık bir folklor gibidir; sürekliliği vardır, tanıdıklığı, içsellliği. Hastalığın homosapiens folklorü.

Kışın soğuk algınlığı gibi değil yazın soğuk algınlığı. Dünya tersine doğru dönüyor sanki. Dışarıda hayat ısı ısı devam ederken, bir geç kalmışlık, bir kaybetmişlik yaşıyor. İhtiyarlık da böyle bir şey herhalde. Mecalin hiçbir

mevsimde yoktur ya hani; bana hep, senelerin anlamsızlığı üzerine hücum ediyor, çocukların, torunların bir anlamsızlaşıyor, anlamsızlaşmıyor da, senin dışında olduklarını görüyorsun "bu mudur," diyorsun. "Bu muydu..." Hiçbir şeyin hükmü kalmıyor, çeperleri gerçeklikten yapılma, büyük bir anlamsızlık ve çaresizlik girdabıymış gibi geliyor ihtiyarlık.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özür

Ayça Şen 25.07.2012

Yazarımız yıllık iznini kullandığından bugünkü yazısı gazetede yayımlanmamıştır.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşkenceci İstanbul'da şort şart!

Ayça Şen 12.08.2012

İşkenceci İstanbul'da şort şart! Bir romandaki en mühim iş, anladığım kadarıyla, yazarın sesini okura aktarabilmesi. Okura sesini kulağından değil ama üslubu üzerinden duyumsatabilmesi; okurun kendi sesini, anlatımın sesine dönüştürebilip, yazarın kendi sesiymiş gibi hissettirebilmesi. Bir yazarın bence en zor işi bu. Öyle olmayan yazılar, ne olursa, kim olursa olsun, kabak çıkmış bir karpuzu yazık olmasın diye zorla yedirmeğe benziyor, Tomris ağabeyin deyimiyle.

Gazete yazılarındaki en zor mesele bu belki de: Ne de olsa oluşturduğun kurmaca ve günlük bir karakter ile her seferinde ufacak da olsa, mesela bir şarkılık ses duyurmak. Bu açıdan politik yazılar yazanlara hayret ediyorum. Hele ki *Taraf*'ta:

Taraf'ın, anneannemin deyimiyle "Uylama" diye bir durumu var.

Sabit ve despot fikrin ta kendisine bir sopa alıp dürtüyor, dürtüyor, dürtüyor...

Uyluyor: Her gün, her gün, her gün; aynı konu üzerine yazıyor, yazıyor, yazıyor.

Peşini bırakmıyor. Yapışıyor.

Cevap vermeyenlerin, çözüm üretmeyenlerin dumkof dinamiklerini iyi bildiğinden uyluyor; narkozdan uyandırılmak istemeyen bir hastayı yüksek sesle, tokatlayarak, peşini bırakmadan, ameliyatın bir parçasıymışçasına nasıl uyandırırılar, bu gazete de öyle sarsalıyor meseleyi.

Mesela geçen ay Emniyet'e getirilen işkenceci adamlar. İşkence mağdurlarının yazdıkları, anlattıkları...

O kadar önemli bir hadiseydi ki bu işkenceci adamların "bizi korumaya" getirilmesi, her çok hassas (hesapta) ve bencil kimselerin yaptığı gibi gerçek köşeme çekilip olanları seyretmek, kürekçilerin kendi hayatlarını

kurtarmak için esir tutuldukları adadan kaçarken tutturdıkları ritmin, tekrarladıkları mantranın; o sesin bozulmaması için, uzaktan reiki enerjisi ile manevi destek olmak üzere "Ben tatile çıkıyorum" dedim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cinnet vatanım

Ayça Şen 17.08.2012

Cinnet vatanım Çamaşır makinesi dangır dangır sesler çıkarınca yanına gidip neden bu kadar dikkat çekmek istediğine baktım; üzerinde titreye titreye kendi etrafında dönen kardan adam şeklindeki ıvı zıvır kutusu ittire ittire bir çakmağı tam o sırada yere attı. "Çak" diye düşen çakmak, iki senedir üzerine hiç düşünmediğim, belki de düşünmeye korktuğum sigara mevzuunu hatırlattı.

Aslında PKK ve AKP hakkında çok hassas bir yazı planlıyordum fakat işaretlerin diline kulak kabartmazsak işaretler bir süre sonra küsüp işaret çekmemeye başlar, ben de bu riske giremem, dolayısıyla bizim kedi Sütlü gibi son derece miskin ve sabit bakışlar ve muşmula gibi şişmiş bir ruhla bugünkü yazıma başlıyorum. (Nasıl olsa anlarsınız diye itiraf ettim; yoksa gizlerdim.)

Son dönemde Türkiye'nin sıcaklardan tamamen delirmiş olmasıyla birlikte (cinnet vatanımız) dün bir arkadaşım gazeteyi almış eline, sayfa yüzünü emiyor gibi içine uzatmış, bir yandan fosur fosur sigara içerken, 21 yaşında bir delikanlının polisler tarafından başından vurulup kafasının ayaklar altında...

"Hay Allah sizi kahretsin! Bir de internetten tebrik mesajları almışlar."

Çok efkârlı; bir sigara daha yakıyor bilmeden, oysa küllükte daha öbürü tütmekte.

Gazeteyi bitirene kadar bir paket deviriyor. Yirmi sayfanın yirmisinde de bir sigaralık efkâr.

Gençken sigaraya nasıl başladığımı iyi hatırlıyorum: Bırakmak için bir meşgalem olsun istemiştım. Bir de, bana ait, nereye gidersem gideyim benimle gelecek bir paket fikri de fena gelmemiştı. O kadar aidiyetsiz, o kadar kendimize ait hiçbir nanesi olmayan gençlerdik.

Son iki senedir kurtuldum o hayvandan.

Sigara içen arkadaşlarımın içine soğuk sular serpildi o zaman: O bıraktıysa hepimiz bırakırız.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mantıklı Bayramlar

Ayça Şen 19.08.2012

"Bu dört seçenekten doğru olan cevabı mantık yürüterek bulabileceğime inanıyorum Kenan Bey."

Kenan Bey'in hoşuna gidiyor; seneler içinde spotlardan küçülmüş gözleri daha da kısılıyor, burnunun altında birikmiş memnuniyet dolu gülümsemeyle destekliyor genci.

Yarışma "konsepti"nin önemli bir bölümü de bu aslında: **Mantık Yürütme**.

Delikanlı dört seçeneği üstünkörü, defalarca okuyor:

"Neil Armstrong'un 1969 yılında Ay'a ayak bastığı bölgeye ne ad verilmiştir?

- a) Uyuyan Toprak
- b) Gölgesiz Tepe
- c) Beyaz Kum
- d) Sessizlik Denizi."

Delikanlı doğru cevaba ulaşmaktan çok, on beş bin lirayı riske atma müsrifliğiyle hoş duygular yaratma peşinde.

Riske girmek, akışa bırakmak, mantık yürütmeye güvenmek, ekranda şık duruyor; beş dakikalık bir kahramanlığa zevkle bakıyoruz. Riske attığı on beş bin liraya değer mi, sorunun cevabından çok bunun mantığını bulmak asıl hedefimiz. Çünkü çocuğun babası marangoz muymuş ne, demek ki zanaat hâlâ on beş bini riske atacak kadar kazandırıyor. İçimden **"Belki de raydolapçıdır, onlar çok moda"** diye müthiş bir şüpheye gark oluyorum.

Bu arada bu kanal ne ara açıldı ve biz karşısına dizilmiş de evde çıt çıkarmadan yüzümüzde mavi ışıklar yana yana cevabı tartışıyoruz?

Memo "Rönesans zamanında bilim adamları Ay'ın kraterlerini deniz sanırlardı, buradan 'mantık yürütürsek' doğru cevap bence Sessizlik Denizi" diyor; kalbimin içinde onlarca kelebek havalanıp kanatlarının tozu etrafa saçılıyor, yüreğim kamaşıyor. Biraz da gözlerim yaşıyor, Allah muhafaza: Cümlesinin evlatlarına bir yufka açiveriyorum oracıkta, birer dilim de mayası acık fazla kaçmış ekşice baklavayı ellerimle yediriyorum. Ama bayramın mantığı da bu aslında; evde açılmış baklava.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şam-piyonlar ülkesi

Ayça Şen 22.08.2012

 Şam-piyonlar ülkesi Siz bu satırları okurken hesaplamalarımda bir hata yoksa, Türkiye'de hiç bir şey değişmiyor olacak.

Ve bu değişmeyeceğine olan inancımıza yaslanmış insanlara artık sinirlerim elvermiyor. Çünkü artık öyle hâle geldi ki, sokaktaki çocukların savaşçılık oyunlarına dahi tahammülümüz kalmadı. İşler öyle ciddi.

Bugün aslında Çeşme, Alaçatı, bayram, eller havaya yazacaktım ama iki gündür ülke Gaziantep'teki patlamalarla çalkalanırken insanın öyle bir yazıyla kendine saygısı kalmaz. Tamer Bey'e açıp "Ben bugün yazmasam, bulunduğum yer ülkenin durumuna hiç uygun değil" desem bu zıpçıktı lakaytlığımdan ötürü

kınama duşu alabilirim. İyisi mi düz liseden mezun bir vatandaş olarak hislerimi dile getireyim. Belki okur mektupları bölümünde yayımlanabilir.

Ödevimizi yapmadığımızda hiç sevmediğimiz coğrafya hocası "Siz ödevi yapmayı istemediğiniz için şartlar hep aleyhinize çalışıyordur. Eğer coğrafyayı severseniz, sorumluluklarınızı da seve seve yerine getirirsiniz. O size ödev değil, zevk gibi gelir" derdi.

Ama o zamanlar henüz zamanı gelmediğinden anlayamamıştık, kafamıza dank etmemiştii, jeton düşmemiştii, ne dersiniz.

Devletin kendini temize çıkarması, terörden nemalanmadığını; coğrafyayı sevdiğini bize ispat etmesi gerekiyor. Gerçekten sevse, neyin gerekli olduğunu akıllıca bize anlatır, kimsenin canı yanmadan tereyağından kıl çeker gibi hallediverir. İstediiği zaman gür sesini cayıır cayıır öttürüp yaptırımlarda bulunmasını biliyor. Bunda da insanî değerlendirmelerini yapsın, Güneş Dil Teorisi gibi tek başına hareket etmesin, konuyu kapsayan bütün uzmanlara sorsun, gerekiyorsa yurtdışına çıksın, altlarında uçak var, gitsin biraz araştırsınlar, bir tek bizde yaşanmıyordur bu tip durumlar; gitsinler demokratik ülkelerde nasıl çözmüşler, onlara sorsunlar, hadi dönerken de free shop'tan benim vergilerimle kendilerine çikolata alsınlar, parfüm alsınlar, ona da sesimi çıkarmayacağım söz, "masum insanların ölmesi" gibi aşağılık duruma bir son versinler de tek.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayal kurmak iyidir midir

Ayça Şen 26.08.2012

Aslında bu metni Sanskritçe yazacaktım ama daha sonra size acıdığım için vazgeçtim. Zaten başınızda bin tane dert var, bir de son derece entelektüel yazınların çevirisiyle uğraşmayın diye düz yazıda karar kıldım.

Yine de bugünkü yazımızın içinde ara ara eski Türkçe yazıtlara ya da hiyeroglif taş tabletlere rastlarsanız bir bilene sorarsınız artık, kendimi alamıyorum zira.

Fakat bazı çevreler bu taş tabletleri uzaylıların getirdiğini iddia ediyor, oysa na da ellerimle yazıyorum, siz şahitsiniz ve onlara bu hayal güçlerinden ötürü sadece acıyorum. Bazen de takdir ediyorum. Burada kararsızım. Eğer ne demek istediğimle ilgili kafanızı bir nebze de olsa karıştırabilirdiysem ne mutlu bana. O zaman hemen başa dönüp okuyun çünkü burası yazımızın giriş bölümünü oluşturuyor ve takdir edersiniz ki, **girişi olmayan yazının gelişmesi olamaz**. (Bu sözüm lütfen vecize olarak kayıtlara geçer mi? Vecizelere ve atasözlerine kim bakıyor, dilekçe ile başvurmamız mı gerekiyor?)

Yazımıza henüz geçmedik bu arada, onu da belirteyim. Şunu da ekleyip hemen gelişmeye geçeceğim: Geçenlerde bir adalet sarayı mı, belediye encümeni mi, bir şeyin üzerinde Atatürk'ün "Geçmişi olmayan bir milletin geleceği olamaz" gibi bir vecizesini okuduğumu fakat gel gör ki bizim topraklarda Ata'm da dâhil olmak üzere, herkesin geçmişi sürekli silme eğilimi gösterdiğini fark ediyor, söylediğimiz ile yaptığımızın acaba neden mütemadiyen çeliştiğini, dev coşkuların insanı olmamın da etkisiyle, zaman zaman bir uçurumun kenarında kırk yılda bir tee uzaktan minicik bir şilebin geçtiği, yüzü Karadeniz'e dönük yabanî lacivert sulara haykırıyorum. Yılda bir ya da iki kez tabii. Her gün her gün yapılacak iş değil siz de takdir edersiniz ki.

Çok değil, bir paragraf üstü hatırlayacak olursak, yazımızın değerli giriş bölümünde taş tabletleri uzaylıların getirdiğine inanan Erich Fondan İken ekolüne ne kadar da acıdığımı fakat bazen de takdir ettiğimi, bu iki duygu arasında kafamın çok karıştığını yazmıştım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir bilmecem var çocuklar

Ayça Şen 29.08.2012

 Bir bilmecem var çocuklar Anne bir yerden, baba bir yerden, siz bir yerden. (*)

Siz cevabı düşünürken bendeniz de anlatmaya başlayayım.

Bu hafta sonu çocukluk ve bebeklik arkadaşlarımla, çocukluğumuzun geçtiği KTÜ lojmanlarını görmeye gittik. Yaklaşık otuz sene sonra.

Çok garip; ailelerimiz görüşmeye devam ettiği için, aradan bu kadar şiddetli zaman geçtiğini fark etmemiştik hiç birimiz. Otuz sene gibi bir zamandır bir yeri görmüyor olacak yaşlara geleceğimizi tahmin bile etmemiştik hele.

Babalarımız KTÜ'nün açıldığı zaman orada göreve başlamışlar. Tam bitmemiş fakülte inşaatlarının aralarında bebek arabalarımızı gezdirirken gördüğümüz fotoğraflardaki ana babalarımızın gençliklerinden bile onar yaş büyük hâlde gittik onca yıl sonra.

Hem onların kardeşlerimiz yaşlarındaki hâllerini, hem kendi çocukluğumuzun kendi çocuklarımız yaşlarındaki hâllerimizle karşılaşmaya, sokaklardaki hayaletlerle görüşüp, o yoğun hasreti gidermeye.

Her birimizin hayat hikâyelerimizi ince detaylarıyla bildiğimiz, en ufak bir yargının bulunmadığı, hiçbir role bürünmediğimiz, çocukken nasılsak kendiliğinden öyle olduğumuz; cennetten kopup gelmiş yirmi beş kişi, seneler sonra.

O zamanlar KTÜ'ye "Ka Te Ü" denirdi, İTÜ'ye "İ Te Ü." Şimdiki gibi böyle Katü, İtü diye kısaca denmezdi, te o zamanlardan.

Lojmanın içinde hiç değişmemiş, fazla bir tadilat görmemiş (neyse ki modernleşmemiş) evlerimizi, fırtına gibi girip çıktığımız, babalarımızı uğurladığımız, bütün hikâyelerimizi buyur eden sokak kapımızın önünde uzun süre durdum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Döngel Kârhanesi

Ayça Şen 05.09.2012

 Döngel Kârhanesi Ben bu satırları yazarken siz bu satırları henüz okumuyor olacaksınız ancak siz bu satırları okurken ben başka satırları okuyor olacağım.

Şu son yazdıklarım o kadar komik ki, nefesim kesildi gülmekten.

Memlekette gencecik otuz çocuk ölmüş, “evlat acısı” lafları peynir ekmek gibi sürekli önümüzde, ülkede çattır çattır savaş yaşıyor; oturmuş, çerezi kurumuş, içkileri ispirotodan, sıvaları bomba hasarlarıyla dökülmüş, eski şaşaalı kostümleri sararıp yırtılmış pavyonun yırtık, zamanının ağır kırmızı kadifeden perdesinin önündeki komedyeni ne yaparsa yapsın sevimsiz duracak.

Bu komedyen gündelik hayat.

Dolayısıyla savaş zamanı gece yaşantısını devam ettiren pavyon ise bir metafor; gündelik hayatı anlatıyor. Çocuklar ölürken, feryatlar yükselirken, düzeltilmesi istenip de seçenekler buna müsaade etmezken ve mecburen gerçekler de örtbas edilirken, hayat da bir şekilde devam edecek elbette.

Ölenle ölmeyeceğiz, vakur duracağız, üzülp de “onların” ekmeğine yağ çalmayacağız, bu vakur duruşu zamanla sindirip, içimizde birikmiş kîni bir taş gibi alıp kafalarına atacağız. “Onların” kökü kuruyunca, soyu kesilince içimiz rahat edecek, sonra biz tavernalarımızda yine laternalar çalacağız, yemekler yenecek, şerbetler içilecek, yüzler yine gülecek, yanaklarımız pembeleşecek, dans edeceğiz, kırmızı top burunlu, vantrilok suratlı, takım elbiseli, ceketinin cebi beyaz mendilli komedyenimiz yine bizi güldürecek, güvenli toprakların cennet vatani olacak tekrar.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düşünüyorum öyleyse kazandibi

Ayça Şen 09.09.2012

 Düşünüyorum öyleyse kazandibi Efendim bendeniz bir şeylerin değerini muhakkak kaybettikten sonra anlayan kesimdenim. Bu yüzden gazeteyi de “**Hay Allah keşke okusaymışım**” diye pişman olup bir gün sonra okurum. Yani okuduğum gazetenin adı benim için “**günlük gazete**” değil, “**dünlük gazete**”dir. Çok mantıklı değil mi; dilimizde “günlük gazete” diye bir laf-ı güzaf varsa, “dünlük gazete”nin de muhalefetamız bir şekilde dile gelmesi de kaçınılmazdır.

Bazı şeylerin kaçınılmaz olması su geçirmez bir gerçektir.

Efendim bendeniz, lisedeyken bile fazla görüşmediğim birkaç arkadaş ile buluştum geçen akşam. Lisedeyken de çok fazla görüşmediğim bu kişileri sevip sevmeyeceğim hususunda kararsızdım ve o yemekten sonra sevmemekte emin olduğum için açık açık yazabilirim.

Bir kere hafif argo konuştuğum için sürekli bir utanma ve müstehzi bir şekilde ayıplama hâllerinde olduklarından kafi derecede gıcık olmaya başlamıştım kendilerine de, hadi dedim program terk eden nevroitikler gibi masadan kalkıp gitmeyeyim, istenmeyen kedi gibi kucağımda oturtmaya devam edeyim ellerimi sakınarak.

Yemek bitip de o renksiz sohbet sona erince (aslında tam renksiz değil, kendine göre boz bir rengi vardı ve doğada hiçbir şeyi çağırıştırıyordu. Yok yok çağırıştırıyordu, Kadıköy’deki Kurbağalı Dere’nin bir bölümündeki

Çöpleri artık katılaşmaya başlamış suyun bir kenarına tepilmiş atıklar gibi; hani tuvalinde bütün renkleri bulamaç hâline getirip de bitpazarında kimseciklerin yüzüne bakmadığı çok kirli, çok çirkin, komiklik olsun diye bile alınmayacak o manzara resimlerini çağırıştırıyordu. Bu resimlerin tek değeri tuvallerinin eskiliğidir ki, bezleri de bolarmıştır) müsait bir zamanda vapura atlayıp Anadolu'ya kaçtım.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bırakınız azıtsınlar

Ayça şen 13.09.2012

Bırakınız azıtsınlar Okulların açıldığı sabah sevilen kedimiz Sütlü, camın önünde durmuş son derece hüzünlü bir görüntüyle sessiz sessiz sokağı seyrediyor, yan sokaktaki ilkokula annelerinin elinden tutup yürüyen 66 aylıkların okula gidişini içinden değerlendiriyordu.

Düşünen kedileri yaygaracı köpeklerden daha çok seviyorum.

Sokakta yürürken de birinci kata şöyle bir bakarsınız ve camda çok güzel, zilli tasmaıyla sessizce sizi süzen, kimbilir ne hayat hikâyeniz vardır diye üzerinize senaryolar yazan sessiz bir kedi üstten üstten sizi seyretmektedir bir sfrenks gibi. Fakat on altıncı kata da baksanız ikinci kata da, ağız açılıp kapanan, camın ardından sesi duyulmadığı hâlde cayıır cayıır havlayan yaygaracı bir köpek görebilirsiniz.

480 aylık yazarınız olarak yazımıza başlamadan önce herkese hayırlı ve de uğurlu bir eğitim öğretim yılı dilemek istiyorum değerli ebeveyn kısmı. (Ebeveyn kelimesi zaten kâfi miktarda anne- baba, vasî tayin ettiğinden çoğul kullanılmazmış.)

Pazartesi günü, sonbaharın aniden gelip ışıklarının kışa çaldığı saatlerde o meşhur 66 aylıkları gördüm. İnsan 18 aylıktan sonra çocuğunu artık aylık olarak değil de yıllık olarak anmaya başlıyor. Yani ben hiç Memo'nun yaşı sorulduğunda 25 aylık dediğimi hatırlamıyorum.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Okullar açılıyorla ilgili

Ayça şen 16.09.2012

Okullar açılıyorla ilgili Buradan bakınca ilerideki kanepenin altına kaçmış Dünya şeklinde mavi, küçük bir top, uzayın derinliklerinde öylece, boş boş duruyor.

Küçük bir de deliği var Kuzey Kutbu'nda. Dört başı mağrur bir küçük dünya. Canım ya. Yazık.

O Dünya'ya bakınca mikropların oluşturduğu sözüm ona uygarlıklar, devletler, dinler, ideolojiler var mıdır diye düşüneyim diye zorladım kendimi demin, ki şöyle güzel, entel bir pazar yazısı çıksın diye fakat mümkün değil, olmuyor.

Oysa amma da havalı olurdu ha, düşünsenize, koltuğun altına kaçmış Dünya şeklindeki küçük mavi topa bakıyor, neticede orası da uzayın herhangi bir yeri (çaktın köfteyi), sonra oradaki hızla üreyen mikropları insanlara benzetiyor, paylaşamadığı kaynakları, anlaşılamadığı inançları, hazmedemediği güçleri; kendi kakasıyla bile kavga eden insanoğlu benzetmesi ile o dünyayı anlatıyor filaaaaan. Çok süper olurdu bu klişe fakat bunun için tiyatro kafası gerekiyor. Komik hicivli oyunlar oluyor ya, ne deniyordu onlara, Wagner miydi, Konter miydi, hani komik oyunlar oluyor ya yaa, ha Vodvil Vodvil; biraz o kafadan, biraz Hamlet'e bağlanan zaman zaman dramatik bir düşünsel yapı ve baam diye bir anda oratoryoya kesik atarak çok sesli bir finalle yazıyı paketlerdim. Fakat kafadaki, kalbindeki projeleri eskizden çıkarıp hayata geçirmek zor oluyor. Altyapın eksik oluyor, üstyapın tembel oluyor filan.

Dün gece Cihangir'de kurtlanmış pansiyon ve pansiyonun önünde duran Murat 124 arabalı rüyamın da verdiği sersemlikle dilerseniz bugün hiç riske girmeyip, en aşına olduğum okul alışverişi mevzuuna bakalım ki, işler kolaylasın.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayatın annamı

Ayça Şen 19.09.2012

Hayata anlam arayışları maratonumuz devam ediyor sevgili okur.

Bundan böyle çalışmanızı istemiyorum. Evinizde oturup hayata anlam bulmaya çalışmanızı istiyorum. Çalışma hayatında kaldıkça bırakın hayata anlam bulmayı; hele ki intikal araçlarınız metrobüs, otobüs, dolmuş gibi aşırı kalabalık yerlerse, buralarda yaşayacağınız buhran sizin hayata tutturmaya çalıştığınız tüm anlamları tarumar edecektir. Çünkü şimdi çok affedersiniz ama bütün ihtiyacınız olan bir totoluk yer olduğu hâlde sığınmaya çalıştığınız bu şehirde hepi topu iki yanaklık, bırak iki yanağını, tek yanaklık bile size yer açılmıyor olduğuyla yüzleşince o anlamlar da, anlam arayan ideolojiler de saçmaaaa, sapaaaan, tekrar özür dileyerek, metan gazından tayyare geliyor.

O zaman kafadan daha ne istediğini bilmeyen, istenmediği yerde durmaya çalışarak öz saygısını zedeleyenler olarak, diyelim ki Ayvansaray'dan bineceksiniz metrobüse, yer bulma ümidiyle te geri durağa, Cevizlibağ'a gidip daha da kalabalık bir manzarayla karşılaştığınızda eğitim sisteminin dee, yabancı dillerin dee, 4+4'lerin dee, 13+1'lerin dee, topunun saçma sapanlığı karşınıza dikiliveriyor. Ha, diyeceksiniz ki işte onun için okuyalım da binek arabamızla gidelim diyeceksiniz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gündem psikolojik bir şiddet

Ayça Şen 23.09.2012

 Gündem psikolojik bir şiddet Sevgili okur, siz bu satırları okurken eğer saat 12 civarı ise bendeniz horon kursuna başlamış olacağım. Ama eğer 14'ten sonra ise horon kursundan çıkmışımdır. Sanırım çok terli de olacağımdan terim soğumadan bu yazıyı yazıp duşa girmem gerek. Ne de olsa zaman izafi ya, o bakımdan.

Dün gece çok garip bir rüya gördüm. Denizin altında çok marjinal bir yer açılmış ve gidenler oraya deniz tüpleri mi deniyor, oksijen tüpleri ile inip öyle girebiliyorlar. Tüpü bir geçitte kullanıyordunuz ve o geçit dört dakikalık bir mesafedeymiş. Fakat maalesef birileri bendenize (çok da iyi bir insan olmama rağmen) suikast düzenlemiş (suikast politik bir cinai girişim değil midir; sanırım önemli olmaya çalışıyorum) ve tüpümü bozmuşlar.

Rüyamda çok üzüldüm. Yani benim kadar politika sevmeyen birine neden suikast düzenlemiş olabilirler ki? Kimsenin iktidarında gözü olmayan, ticari hesaplardan anlamayan bir yapıya sahibimdir. Hani diyeceğim ki akrabalarından birine gıcık kaptıkları için suikast düzenleniyor, bendeniz memur ve iflas etmiş birkaç akrabaya sahip maaş + SSK çalışan biriyim.

Anlamıyorum doğrusu.

Ama bu ülkede bir şeyleri anlamak için ille de âlim olmaya gerek yok. Âlim de olmadığım hâlde, yine de anlamıyorum.

Bilemiyorum neden.

Cuma günkü son dakika haberlerinde darbecilere yirmi yıl, on sekiz yıl gibi cezalar verilmesinin ardından anladığım kadarıyla toplumumuzdaki bölünme yarığı biraz daha derinleşti.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sonsuz anlamsızlığa anlamsızca bir bakış

Ayça Şen 30.09.2012

 Sonsuz anlamsızlığa anlamsızca bir bakış Kaç yaşında, hangi mevkide ve hangi sosyal sınıfta olursa olsun, kişiliklerin tam oturmadığı günümüz Türkiye'sinden merhabalar sevgili okur!

Sizleri bilemem ancak bendeniz kişisel imkânlarımla yaptığım ve maalesef kendimden bildiğim izlenimlerimde pek çok zaman bu durumla karşı karşıya kalıyorum.

Şu an detay vermek için ince dengelerin içinde bir mitokondri olup yüzmeye ve her birini iliklerimde hissetmeye üşeniyorum ancak şu kadarını söyleyebilirim ki, insan ilişkilerimiz aslında çok marazlı.

Bir güç mücadelesi ve dediğini yaptırarak kendini ispat, satır altlarında hiç durmadan birbirini hor görme ve bunu belli etmeden arada bir sıcaklık dalgası üfürüp kurutma makinesiyle durumu kurtarma ancak durumu muvakkat bir vakte kadar kurtarıırken de bir bilgi zerresi araklama, bir havadis için kırk samimi takla atma, son bıraktığından acaba farklı mı diye balans ayarı çekme üzerine kurulu, aşırı saygısız ve karşısındakini aptal sanıp aptal yerine koyarak bu güç mücadelesinde mütemadiyen üstte olduğunun garantisi, hâlinde günümüz insan ilişkileri.

Elbette sayısı pek az olan dostlukları aşırı tenzih ederek hem terbiyesizlik yapmak istemem, hem de yazıyı okuyanlar varsa diyerek ikiyeüzlü bir politika uygulamak isterim. (Hay ağızımla bin yaşayayım, gördünüz mü, işte bu tip ikiyeüzlülüklerden bahsediyorum aslında.)

Efendim, bendeniz biraz aptalsı yapıya sahip, her an gaza gelebilen, düşündüğü ve yaşadığı dilinin ucunda olan, bildiğin ebleh biriyimdir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alex Baharı

Ayça Şen 03.10.2012

 Alex Baharı Bu satırları yazmaya başladığım an sevilen kedimiz Sütü'nün yatışı gözüme çarptı da, insanlığımdan utandım resmen.

Öyle saf, öyle meleksi, öyle içi rahat uyuyor ki o pembe burnuyla, hiçbir çekirgenin, farenin, kumrunun âhını almadığı her hâinden belli.

Derhal nazarım değdi ve dışarıdan cazgır bir kedinin ettiği küfür bütün mahallede çınladı, Sütü de rahata alışmanın verdiği ödlelikle aniden bebek uykusundan sıçradı.

O orada pembe patileri uyudukça daha da tozpembe oladursun, pazartesi günü, futboldan anlamayan bendenizin bile anlamadığı şekilde Fenerbahçe'den "gönderilen" Alex'e ve büyük küçük, kadın erkek, hepimizin geçirdiği şoka değinelim.

Bir iki hafta önce filandı sanırım; biz karşının taksilerine binen karşının insanların sıkça yolunun düştüğü, halk arasındaki adıyla "Kurbağalı Dere"nin oradan geçerken, içinde bulunduğum taksiyle hummalı bir kavga ediyordum ki gözüme çok ufak bir aralık, önünde insanların resim çektiği bir heykel çarptı.

Bir yerden sonra kavga ettiğiniz taksinin insanlık suçu yoksa barışmanız gerekir; neticede inerken para ödeyecek, konuşacak, yüz yüze geleceksiniz:

Biraz da agresif bir sesle "O Atatürk müydü" diye sorunca o da sinirle "Ne alakası var bayan, Alex o" dedi. Sonra bir anda yumuşayarak: "Bayan, Alex'e bakın bakalım benziyor mu, bu dönüş benden olsun" deyip, heykele dikkatle bakmam için Lefter heykelinin de bulunduğu göbekten bir tur daha atıp, Alex'in tam yanında kırmızı ışıktaki durdu.

Alex çok celâlli görünüyordu.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oyunu kapatmak

Ayça Şen 07.10.2012

 Oyunu kapatmak **Behzat** ve **Süheyl** Pekiner aman Pekiner demişim, **Uygur kardeşlerin Şahane Pazar** isimli programlarının sekiz sene reyting rekorları kırabildiği cennet vatanımızdan tüm entel ve kendini entel hisseden herkese iyi pazarlar dileyerek, hazırsanız bendeniz **Senyor Kesada**'nın küçük küçük torunu, bugünkü yazımıza başlıyorum sevgili okur.

Pardon, bu yel değirmenlerinden düşmanlar edinen **Jül Sezar** mıydı? Hani kılıcını kuşanıp üzerlerine saldıran, pek edebî olmayacak ama kafayı sıyırmış adam? Entellerin bir zamanlar olmazsa olmaz teşbihlerinin başkahramanı, deli güllabiscisi **Sanço Panza**'nın (nedense yurdumuzda Sanço Panço olarak benimsenmiştir) biat ihtiyacını karşılayarak hayata tutunduğu en eski manyak.

Kaç yüz yıllık **Don Kişot**'u, belki de en büyük dünya klasiğini klişe hâline getirebilmek pek az ülkeye kısmet olabiliirdi. İşte cennet vatanımız da bu topraklardan biri. Bunu nasıl mı başardık, cevabı çok basit: Hem komik, hem ironik, hem fırlama ve bütün bunların yanında sarsılmaz bir bilgi ve üslup sahibi olmak isteyen acar entellerimiz yüzünden oldu. Sizi bilmem fakat bendeniz ve altı arkadaşımın, Don Kişot dendiğinde tüylerimiz diken diken oluyor. Hani şarkı söyleyene bakamamak gibi, kendini yel değirmenleriyle kavga eden bu abimize benzettiklerinde çok utanıyoruz.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Statüko ver ordan bi kilo

Ayça Şen 14.10.2012

Bizim taksi durağının şoförü Kâmil Bey ile bir senedir aynı yolu gider dururuz. Hayatımın bir film şeridi gibi geçtiği arapsaçı o yolda zaman zaman dev politik konuşmalar yapmışlığımız bile vardır.

Çünkü Kâmil Bey az konuşan ama mesele politika olduğunda esaslı konuşan (hacim olarak,) bunun dışında az konuşan, soğuk duran, gündelik sohbetlerde meselâ “evet” diyeceği zaman kafasını çok hafifçe çaprazlama eğen, trafikten isyan yerine sabır biriktirmiş, hikmetli ve sıfırdan başlayarak pek çok iş yapmış, meslek hastalıklarına bile yakalanmış, bunlara rağmen bir ev alabilmiş, çocukları ve torunları yakınlarında oturan evine ve ailesine bağlı mazbut bir baba ve memleketi olan Karadeniz’e gitmek için son iki yıllık taksitinin bitmesini sabırla bekleyen, egosunun şiştiği yerleri bir tek dişlerinin arsından “çıss çıss” sesleri çıkarırken sezinlediğim tutumlu ve tutucu bir AKP, daha doğrusu Başbakan fanatiğidir.

Onunla sohbetlerden büyük zevk ve memleketle ilgili önemli bilgiler almışımdır. Ne zaman ki Uludere katliamı yaşandı, ne zaman ki Kâmil Bey bu olayda Başbakan ne derse doğrudur, bir bildiği vardır, dedi, o günden sonra feci gıcık kaptım ve bir daha da içim ısınmadı. O olaydan beri arabaya biniyorum ve kulaklığımı hiç çıkarmadan (kim zaman müzikçaların şarızı bitik bile olduğu hâlde) tek kelime etmeden kırk beş dakika yol alıyorum. Tavır olarak her ne kadar az konuşsa, sabırlı olup anlık öfkeleriyle tepkisel davranmasa ve bu tavırlar çok makbul olsa da, zamana yaydığı bu tepkisellik ve elbette tartışmaya öfkeli bir inat ile kapattığı “değerlerini” ve sorgusuz sualsiz iktidara kul olduğunu görmüş bulduğum için artık içim ısınmıyor. Isınmak da istemiyor.

Kâmil Bey muhteşem görünen, çok emek verilerek yapılmış fakat tuzu aşırı kaçmış bir yemek gibidir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

İnfilâk tarihi

Ayça Şen 17.10.2012

 İnfilâk tarihi Maya takviminin 21 Aralık 2012 tarihini göstermesine kısa bir süre kaldığı günümüz Türkiye'sinde, bir yazımızın daha başına geldik, sevgili süper güç olmak isteyen fakat tesis yetersizliği çeken devletimizin arada kalmış vatandaşları.

İlk önce yazımızın başlığını bulduğumu, altını bir şekilde dolduracağıma olan inancımı ise hiçbir zaman yitirmediyimi hem new age dinlerle ilgilenen hem de yaşam koçluğuna gönül vermiş fahri psikolog ve astrologlara açıklamaktan büyük gurur duyarım. Neticede insan denen varlık her ne kadar inançla çalışıyor sansak da aslında gazla çalışan oldukça ilkel bir varlık.

Alkış ve onaylanma gazıyla fitillerimizin ateşlendiği günümüz Türkiye'sinde şuna dikkat ettim: Her değer ne kadar sık yer değiştiriyor ve her ideoloji ne kadar şekil.

Düşüncenin o sarkastikliğe vardırıp komik durumlara düştüğümüz diyalektiğini "şaşı bak şaşır"daki gibi bazen kendimizin bile fark etmediği şekilde (maalesef) popülizme hizmet eden bir yaklaşımla yanlış anlayabiliyor ve anlatabiliyoruz. Ona bakarsan herkes düşünceyi alır bir o yana bir bu yana çekştirip, sırf haklı çıkmak için bir hâller eder. Önemli olan biraz da dumkof bir kafanın anlayacağı sabit bir yerde (ki buna sanıyorum mantık deniyor) fazla eğip bükmeden, tüm insanlığın müşterek değerleriyle bir sonuca ulaşmak. Yoksa "şu şekilde de düşünebiliriz"lerin sonu yok. Hatta bir yerden sonra işler çok karışıyor.

Yoksa ben de istemez miyim her an bir oyun oynayarak ideoloji topu ile tatlı bir istop oynamak. Affedersiniz herkes ister.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Eksik bayramlar

Ayça Şen 24.10.2012

 Eksik bayramlar Geçen gün televizyonda kurbanlık inek ve koyun satan bir adamla röportaj yapıyorlardı. Kurbanlı adam satışta üç kişi, kesimde dört kişi ve kaçan kurbanı (kafalı veya kafasız) yakalamak için de on kişilik bir ekiplerinin olduğunu, toplam on yedi kişinin bu işe baktığını söyledi. Ama öyle sanıyorum ki bu bir aile şirketi idi ve kaçanı kovalama ve satış bölümlerine hümanist amcaoğullarını koymuşlardı.

Siz bu satırları okurken arife günü cereyan etmekte. Ve **Memo sabahtan beri evimizin en dini bütün kişisi olarak kurban almak için ısrar ediyor.** Ona "Ama hayvan kesmek" diye sorduğumda "Markette hazır kesilmişler var anne, yedide bir hisseymiş" diyor.

Bütün bunları inanç ifadesini beğendiğim, aydın bir din öğretmeni var, ondan öğreniyor. Hatırlıyorum, ben de tam Memo yaşındaydım, dine sardırılmışım. (Bu yaşlar samimiyetle inanılan din yaşları sanırım.)

Ailemizde konuyla ilgili kimse olmadığından kuzenimle ikimiz onları müşrik görüyor, hiç değilse biz aralarından cennete gidelim de, Allah'a münafık aile bireylerimizi affetmesi için aracı olalım diye din öğretmenimizin tavsiyeleriyle oruç tutup teravihlere gidiyorduk.

Kurban meselesine gelince... Bunun da önemli bir dinî vecibe olduğunu düşünüyor, kuzenim ile bizi ve ailelerimizi Sırat'ta karşıdan karşıya taşıyacak güçlü kuvvetli bir koç kesmek için harçlıklarımızı biriktirmeye çalışıyor, sonra kendimizi tutamayıp kare çikolata alıyorduk.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başlık bulamadım Tamer Bey, siz bulur musunuz

Ayça Şen 28.10.2012

Başlık bulamadım Tamer Bey, siz bulur musunuz Ne kadar nankörüz; dün hazır bayram diye, kalabalığından hiçbir zaman içine giremediğim meşhur makyaj malzemecisinde çok moda olan bilmem ne rujlarına baktım. Satıcı çocuk "Bu renk muhteşemdir, yok satıyor" dediğinde bayramda çalışıyor olmasını da biraz hafifletmek amacıyla "Evet güzel ama bir Alex değil" dedim ki, neşelensin. Fakat yüzüme son derece tepkisiz baktı.

O zaman anladım ki, Alex'i unutmuşuz. Çok üzüldüm. Bizler için önemli insanları bu kadar kolay unutmamalıyız, inandıklarımızdan hemen dönmemeliyiz.

Elbette Alex'i bu kadar kolay unutan bir ürünle işim olmazdı. Hemen çok sinir olup "Yazıklar olsun" diyerek dükkândan çıktım.

O sinirle bir taksiye bindim. Taksici "İşe yeni başladım, yolu tarif eder misiniz" diyerek Anadolu yakasına nasıl geçeceğimizi sordu. Ona bunun yumurta kırmayı bilmeyen birinin aşçı olması gibi bir şey olduğunu söyledim de durumu "eki eki" diye oldukça rahat karşıladı. Üstüne üstlük yolları bilmiyor oluşunun çok sempatik olduğunu düşünen taksici kardeşimiz yedi yaşında bir çocuğun, bütün ilginin mütemadiyen üzerinde olmasını istediği bir refleksle car car car konuşarak, hem de köprü üzerindeyken, yolları bilmeyen birine göre öyle süratli gidiyordu ki, tam sinirim bozulurken öndeki iki araç kıpkırmızı frenler yaptılar. Bu frenleri görmeyen acar ve çeneyi yağlamış taksicimiz de aniden direksiyonu kırarak acı bir fren eyledi. Boynum kütüünk diye öne gidince tesadüfen büyük bir kazadan yırttığımızı fark edip bu kez çok feci sinirlendim.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Bulut Atlası'

Ayça Şen 04.11.2012

"Bulut Atlası" "Sinemalarda **Bulut Atlası** var, mistik mesajlar veriyor" dediler gittik.

Çok severim mistik hikâyeleri. Haa mistisize olmaktan utanırım bak.

Ne bileyim, altın gününe gitmiş gibi hissederim öyle.

Bunun etapları vardır: **Karanlıktan korkmayla** başlayıp **ruh çağırma**yla devam eden, oradan **burçlara** geçen ve yüксеle yüксеle **yogaya**, **tai chi**'ye, **enerji sağaltımı**, **reiki**, **bioenerji** ve en nihayet **çıkıkçılara** varan, zevkli bir yoldur.

Nedense heteroseksüel erkekler mistisize olmaktan hep bir çekinirler.

Fakat **yine de** pek çok homofobik arkadaşın ilk beş dakika direnip **fallarını** hepimizden daha dikkatli dinlediğine ve havaya girdiğine çok kez şahit olmuşumdur.

Bendeniz her şeyi yerli yerinde yapan, toplum normalleriyle fazla ters düşmeyen, insan gibi insanları çok severim. Ne bileyim, fal bakılan ortamlarda bir anda Gıralıça İkinci Elizabeth gibi davranmanın ne âlemi vardır. Belli ki ortam buna önem veriyor, iki üç vakit de sen görüver. Ya da burçlardan mı konuşuluyor, bir iki yükselen etkisi, Merkür Venüs retrosu öğren, morali bozuk arkadaşlarını arada bir rahatlat "Merkür geri gidiyor ondandır ama bu sene yengeçlerin senesiymiş, Satürn uzaklaşıyormuş" filan de. İncilerin mi dökülür.

Mesela moralimin bozuk olduğu bir dönem bir arkadaş tee Belçika'lardan **Carlos Castaneda**'nın iki CD'sini yolladı.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Turizm yazısı gibi bişey

Ayça Şen 07.11.2012

İnsan aklına geldi mi hemen kenara yazmalı ki unutmasın. Sabahtan beri öyle şahane girişler geldi ki aklıma, nerden baksan dört kalın paragraf ederdi ama not almadığım için geçti gitti.

Demek ki söz uçar, düşünceyse hattızatında uçuktur netekim.

Hay Allah yazı biraz sarpa sarıyor belki ama şu anda bir telefon geldi ve vize işlemleri için acilen fotocuya gidip biometrik fotoğraf çektirmem gerekiyor. Maksimum yarım saat sonra görüşürüz.

Yarım saat sonra...

Yazıyı şişirdiğimi düşünen bazı önyargılı okurlarımıza teessüflerimi arz ederek giriş bölümümüze devam etmek istiyorum.

Ha bu vize ne demek allahaşkına. Yakışıyor mu medeni geçinen Avrupa'ya. İnsan utanır da almaz. Gerçi biz de gücümüzün yettiği ülkelerden istiyoruz. Fakat bence çok ayıp bir şey. Mesela vize masasında damgacı olsam kat'iyen kimsenin vizesine utancımdan bakamazdım. Pasaportunu verenlere "Ay estağfurullah lütfen buyrun" derdim.

Mesela biz şimdi ayıptır söylemesi çok ucuza bilet bulunca ve Roma'daki beş gecesini bir Alaçatı gecesinden ucuza gelen bir evcuğaz tutunca "E gidelim gaari" olduk. Fakat yine de vize paraları Yunanistan'a gitsin, hazır ayaktaayken Dedeagaç'a (Aleksandrapolis'e) de bir gün girip çıkar Karamanlı doksan yaşındaki Yunanlı teyzelerle karşılaşp eski Türkçe konuşuruz diye heves ettik.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Geyik gibi şendik ve ceylan gibi zıpzıp

Ayça Şen 11.11.2012

 Geyik gibi şendik ve ceylan gibi zıpzıp Bu sevimli pazar yazımız için karakaşan bilgisayarımın başına oturduğumda sevgili oğlum Memo gözümün içine bakarak üzeri ara ara bombeli kalın camdan kalemligi yan yatırmış "tırrr tırrr" diye ses çıkarıyor, bir yandan da bakalım laf edecek miyim diye beni kesiyordu. Ses değil ama beni kontrol etmesi asabımı bozduğu için evin yakınlarında bir kafe vardı, oraya seğirttim. Kafedeki özerkliği garantilemek için de "İstersen sen de gel Memo, matematik ödevini kafede yaparsın" dedim.

Bir sonraki adımını düşünürken bana da bir kurtuluş planı hazırlayacak vakit bırakmamak için bir yandan "tırrr tırrr" sesini çıkarmaya devam ediyordu ki böylelikle ben de güya kilitleneceğim, onun tüm isteklerini yerine getireceğim.

Gürültü varken de düşünebildiğimi ispat etmek için o sesi çıkarırken bir bilmece sordum: Çocuk gürültü yaparken bir anne sağına soluna bakıyorsa bunun çocuğun kafasına atacak nispeten ağır bir nesne arama selâmi olduğu bilmeceyi sorduğumda beni fazla da şımartmamak için eser miktarda güldü ve bu müzakereleri bir başka zamana erteleyip bendeniz kafeye giderken o da matematik ödevini kesinlikle yapmamak üzere odasına oyuncak almaya yollandı. Meseleyi tamamen unutmuş görünüyordu. Şimdilik!

Hayat sürekli bir mücadele hâli. Çocuklarla, yetişkinlerle, sürekli bir özerkliğinizi koruma için refleks hâline gelmiş tepkileriniz ve maalesef dürtülerinizin toplamı. Yani bu da doğanın size verdiği en önemli görevlerden biri: Özgürlük.

Tanrı'nın da bu yüzden var olduğunu düşünüyorum: Tanımlanamazlığıyla insanı tüm putlardan arındırarak özgür kılmak.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsaniyet, sevgi ve idam

Ayça Şen 14.11.2012

 İnsaniyet, sevgi ve idam Yirmi yaşlarında filandım. Çok da hoşlanmadığım, burun delikleri tazyikli nefes alıp vermekten sertleşip çekikleşmiş, rengi basınçtan mora çalan, gözbebekleri hareketli hırslı arkadaş "Kendimden çok utandım" diye bir yemekte yaşadığı olayı esprili şekilde anlatan bir başka arkadaşla sinirle "Ben hiçbir zaman geçmişimden utanmadım" diye çıkıştı. Durup dururken, zodonkk diye.

O kadar abesti ki bu öfkesi, geçmişinden hiçbir şekilde utanmayan insanlara olan sevgimi kaybettim. Onlarla nasıl arkadaşlık kurulur ki, kendine dışarıdan bir gözle bakamayanla, rezil olduğu zamanları komik bir hikâye olarak görmeyenle ha şimdi oturup ne konuşulur!

Bir insan geçmişinin derdine niye bu kadar düşer? Bu kadar sinirlenecek ne vardır geçmişinde, bu kadar savunacak, utanmıyorum diye kafa tutacak kendi kendine?

Geçmişe bakmak zaten başlı başına sağlıklı bir durumdur oysa. Çünkü geçmiş adı üzerinde, geçmiştir. Sadece bakmak bile hatalı bir davranışsa, o zaman geçmişin kendisi de elbette ki, hadi şimdi aranızda geçmişinden sarsılmaz şekilde utanmayanlar için "az bile olsa" diyelim, hata payı barındırır.

Fakat bakınız sayın okur, geçmişini yargılamadan izleyip geleceği daha sağlıklı kurmaktan bahsediyorum. Yoksa ensemize vurulması için alan tahsis etmekten bahsetmiyorum yani.

Dolayısıyla idam geri dönülmesi, pişman olunduğunda telafisi mümkün olmayan bir, ne denir ona, tutum mudur, karar mıdır, eylem midir, nedir? Buna ne denir? İnsanlık suçudur, ilkeliliğin en ağır bedelidir, denebilir.

[Yazının devamını okumak için tıklayın.](#)

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vatikan'a gittim dönücem

Ayça Şen 21.11.2012

 Vatikan'a gittim dönücem Seyahat etmek aslında tam bana göre bir iş. Bir kere sürekli yaşadığın bir memleket olmayınca takip edeceğin bir gündemi de olmaz.

Her gittiğin yerde taş çatlasın bir hafta kalacaksın, oradan oraya gidecek, ne gazete okuyacak, ne televizyon seyredeceksin. Bütün gün yürüyüp o şehri dolaşacaksın, atmosferini koklayacak, ışığın o kültürdeki rengini hissiyata çevirecek ve tabii en nihayetinde de küresel lezzetler tadacaksın.

Bunun için de idealimdeki ve bence saygın bir meslek olan rantiyeye olacaksın. Paraya da tabii ki hem uçak biletleri, hem kalacak yer, hem yeme içme, hem de bu mükemmel miskin yaşamda kirli kıyafetlerini yıkama sorumluluğu bile duymadığın için kirlenince gidip yenisini alacağın yeni kıyafetlerin için ihtiyaç duyacaksın. Kirli kıyafetlerini değiştirdiğin dükkânda da bir öncekileri ölü bir fare gibi çöpe atacaksın.

Ve sizi temin ederim o ülkede kendi memleketinizden birini tanıyorsanız çıtınızı bile çıkarmayacaksınız. Yakınlarında bir mahalleden geçiyorsanız parmak uçlarında ve nefesinizi tutarak geçeceksiniz. Şu anda anlatırsam büyük bir dedikodu ortamı olacağından dolayı maalesef anlatamıyorum fakat Roma'da yaşadığımız "o geceyi" bir filmde görsen "yok artık ne çok abartmış bu yönetmen de" dersin.

Fakat Türkler artık yurtdışında birbirini tanımazdan geliyor; eskiden yurtdışında Türkçe konuşan biri oldu mu gözlerim yaşarır hemen muhabbete daldım ama yaşım ilerledikçe ve elbette en çok da evlerine gittiğimiz o hanım kız yanlarında bulunduğumuz bir saati kendi evlerinde kavga etmeye çabalayarak geçirip de ikrah ettirdiği ve özellikle de tövbe estağfurullah genelde küçük burjuvalar Roma'ya gidiyormuş gibime geldiği için Türkçe konuşarak yanımızdan geçen herkesten çok feci gizlendim. Onlar da bizden gizlendiler zaten...

Özellikle çoksesli müziği dünyanın en pahalı ses sistemi olduğunu düşünmeye bile gerek olmayan Vatikan'da dinlemek için Pazar ayın saatini seçtik. Muhteşem ses sisteminde kilise korosunu sonuna kadar huşu içinde dinleyip, özünde Katolik olmasına rağmen yanımızdan geçen kardinallere gıcık kapan ve o şatafata sinirlenen Tomris Ağabey'e dışarıda Papa'nın camdan halka seslendiği konuşmasını seyretme teklifi ettim ama Papa keratası da o kadar küçük bir pencereden iğne ucu gibi görünüyordu ki, muhteşem ses sisteminde milimetrik nefesli yaşlılık titreşimlerini dinleyerek, vaazına Latince bakarak erkenden ayrıldık. Çok garip ama bir adet bile çarmıhta İsa heykeli olmayan ama her yanda Papa heykelleri dikilmiş Vatikan'ın şatafatlı altın varaklı hatta belki

de bizzat altın külçeli kubbesi, kapıları, duvarları ile dünyanın en acayip para dökülmüş yerinde hoşuma giden şey insanların dinine ya da yalnız bir kadın olup olmadığına bakmadan içeri alınıyor oluşuydu.

Ama elbette saatlerce yürürken tesadüfen ve aniden karşımıza çıkan o devasa etkileyici **Giardano Bruno**'nun heykeli de 1600 yılında Papalığa karşı geldiği için çırılçıplak bir şekilde halkın gözleri önünde engizisyon tarafından yakıldığı için dikilmişti. Roma'nın yerlileri mevcut sisteme karşı çıkıp yakıldığı hâlde yine mevcut sistem tarafından halkın isteği üzerine Campori di Fiori meydanına heykelinin dikilmesini demokratik bir hareket olarak görse de bendeniz heykelin karanlık ve lanetli duruşunu papalığa meydan okumaya gösterilen bir aba altı zopa ifadesine yordum. Yine de Latincem yok yani.

Yakılma kararı alanlara son sözü "Bu kararı alırken siz benden daha çok korkuyorsunuz laan" diye bağırın Giardano Bruno'yu yakılmaya götüren Kopernik'in bilimsel gerçekliğini benimseyerek kiliseyle tüm bağlarını kesmesi olmuş.

Sinirlerimi bozan bir başka mesele ise Roma'daki heykellerin hayatın bu kadar içinde oluşuydu. İnsana çok yakın ve her an yanında gibi. Bilemiyorum bu benim Müslüman kültürümden mi kaynaklanıyor ama bizimkileri evde bırakıp da bir süreliğine sokaklarda tek başıma dolaşmaya çıktığımda heykellerden korktum. Eve döndüğümde kaldığımız en az yüz elli yıllık apartmanın yüksek tavanlı, dev ferforje siyah loş ışık veren lambasının altından telli kapılı asansörüne girerken şeytanın beni takip ettiği gibi bir hisse kapıldım ve çok feci korktum. Heykeller apartman boşluğuna kadar beni takip etmemiş, sinsi sinsi şehrin içine anıt kılığında gizlenmişlerdi. Ama eminim o dev gibi kocaman adam heykelleri yanlarından geçerken gözleriyle vampiri vampiri bana bakıyorlardı.

Müslüman kültüründe heykel olmaması büyük rahatlıkmiş.

Yine de bıraksalar rahatlıkla Roma'da yaşarım. Savaş hâlinde olan bir ülkede sürekli bir düşmanlık içinde yaşamaktansa, düşmanı olmayan bir ülkede bir iki heykelden korkarak ve Memo'nun Vatikan'da yürürken sürekli yaptığı gibi euzubillahimineşşeytanırracim çeke çeke yürür geçerim.

aycazen@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeşil ördek

Ayça Şen 25.11.2012

 Yeşil ördek Sabah kimsecikler uyanmadan çekiç gibi kahvemi yapıp tek başıma yazı yazmaya bayılırım.

Ufacık dükkânında yakın gözlüğü ile sessiz sessiz çalışırken hemen yanındaki mono radyodan kımır kımır türkü dinleyen bir ayakkabı tamircisinin gündüz gözüyle bile karanlık olan dükkânının, loş çalışma lambalı huzurunu duyarım.

Bu sabah da işte, ellerimin siyah boyası, tiner kokusunun çakırkeyfi ve elbette bilgisayarımın dandik ses kartının ayakkabı tamircisi radyosuna benzer iğne gibi tiz sesiyle çok ama çok kısık sesle, kendi hâlimde **Neşe Karaböcek**'in bol elektrosazlı "Yeşil ördek gibi daldım göllere, sen düşürdün beni dilden dillere" türküsünü

dinleyerek sevgili yazımın başına oturdum ve o da nesi; teker teker evdekiler uyanmaya başladı. Hay bin kunduz!

Böyle zamanlarda hiç sevmiyorum müşterek yaşamı. Çevrenizdekilerle aynı hırlara sahip olmayabiliyorsunuz; onlar sizi kunduracılar zincirinin başında görmek isterken (mesela jazz, mesela blues ile) siz orada hem de hiç de komiklik olsun diye değil, gayetle de ciddi bir şekilde yetmişlerin batakhane sound'u ile Topkapı otobüs terminalindeki sigara dumanı içindeki şehirlerarası otobüslerden biriyle Ardahan'a askere giden bir erin yün donu ile oturuyor oluyorsunuz, içinizden.

İlk tezahürat Tomris Ağabey'in az sonra kusacakmış gibi buruşturduğu yüzünden geldi: **"Bu ne kadar kötü müzik!"**

Ve Memo: **"Bu benim hayatımda duyduğum en kötü şey!"**

Eskiden olsa utanır, sırtarak ve çok mahcup olarak hemen kapatıp "Yok ondan değil de, şey olmuş ondan öyle şaaptım" derdim.

Bu kez üşenmedim ve gümbür gümbür salonun diğer ucuna yürüyüp kulaklığı aldım, çattır çattır dinlemeye devam ettim. Onlara ve kendime rağmen bildiğimi okudum.

İşte batakhane müziğinin türbe neşvesiyle dolduğu an! Tayy-i konsept. Hahhah tövbe tövbe...

Fakat bu hamaset dolu kulaklık operasyonunu yaptıktan sonra dikkatim dağıldı ve ne yazdığımı unuttum. O kadar kendimin gazına geldim ki, hedefi şaşırdım. Oysa yazıya oturduğumda şevk içindeydim. Sonra taviz vermeden bildiğimi okuyunca o kadar hoşuma gittim, o kadar hoşuma gittim ki ne yazacağımı unuttum.

Bendeniz gerçek bir Türk insanıyım sayın okur. Kafa karışıklığım, etki altında kalışım, laf dinleyen korkak hâlim, hiç durmadan suçluluk duyuşum ve führer ihtiyacım ile faşistliğimi birilerinin üzerine bindirecek mazlum duruşum ile bu coğrafyanın "iyi eğitim" görmüşlerindenimdir.

Dolayısıyla Türk insanının dikkatini dağıtmak çok kolaydır. Özünde türkü dinleyen etten robot olan bu insanlara bir iki kükreyeceği alan tanınırsa hemen hedeften şaşıp şevke gelebilirler. Belki kafaları karışıp esas meseleden uzaklaşırlar ama ortaya da şevk dolu büyük bir enerji çıkabilir.

Bunu dinamik enerjiye çevirecek dinamolar üretmek de artık bilim adamlarının görevidir.

Tanıdığım iyi biri bilim adamı vardı ama sanırım kafayı üşütmüş geçen sene.

Neyse ben araştırmaya devam ediyorum, bulunca haber ederim.

Esen kalın.

aycazen@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünyanın tüm tankları ve ocakbaşıları

Ayça Şen 28.11.2012

 Dünyanın tüm tankları ve ocakbaşıları Biraz önce Salı Pazarı'ndan aldığımız çekiçte (kıрма) dev gibi yeşil zeytinlerin hayatımıza renk katmasıyla neşe dolu bir yazımızın daha başına geldik değerli okur.

Bununla da kalmıyor, uzun zamandır kurumsallaşmadan yapabileceğim "o" işin ne olduğunu bulmuş olmanın muhteşem heyecanını da içimde yaşıyorum.

Bir yandan çekirdek çitlermiş gibi çekiçte zeytin ile kuracağımız sermayesiz ve patronsuz internet radyosunu taş çatlasın üç hafta içinde hayata geçiriyor olduğumuzu pembe pembe düşünürken, bir yandan Memo'nun sabah *YouTube*'dan izlettiği tank belgeselinin o tüylerimi diken diken eden siyahlığını unutmaya çalışıyorum.

Elbette silmeye çalıştıkça dağılıyor bu içimdeki siyahlık. Göz boyalarını silmek istedikçe gözaltlarına kadar sıvaştıran pavyon şarkıcısı gibi. (Bu muhteşem metaforları yazarlara da, beğenenlere de bazen çok gülmem geliyor ama hayatın tadı tuzu da bu sevgili metaforlarımız ve onları beğenen yargısız naif insanlarda saklı netekim.)

Memo'nun ısrarla dünyanın en güçlü tanklarını seyretmemi salık vermesinden sonra (çenemi eliyle tutup kafamı çevirdi ve göz yuvarlaklarıma da cort diye ince ayar yaptı,) bir anda kendimi bu belgeselin içinde buluverdim.

Dünyanın en iyi on tankının geri sayım belgeselinde, tankları Birinci Dünya Savaşı'nda İngilizlerin bulmasından itibaren savaşlarda etkinliklerine göre değerlendirmişler. (İlk tanklar, Rolls Royce'un zırhlı bir aracından türemiş ve bu tankları, sırf ne olduklarını bilmeyen insanları korkuttukları için belgeselciler dördüncü sıraya yerleştirmişler. Zaten tankların "korkutucu olma özelliği" diye bir kategori de vardı değerlendirmede.)

Belgeselin dikkatimi en çok çektiği nokta, tankların seri üretime uygun olmadığı durumlarda puan kaybetmesiydi. Yani bir tank engibeli yollarda gidebiliyor, uzak menzillere ateş edebiliyor, dayanıklılığıyla içindeki askerleri ölümden koruyabiliyor fakat seri üretileniyorsa puan kaybediyordu. Yani içindeki askerlerin can güvenliği yok ama mesela elli beş bin ya da doksan beş bin üretiliyorsa daha fazla puan alıyordu.

Evet, savaşın hiçbir ahlâkı yoktur ama bu da olacak şey değil yahu, hele ki 2012 yapımı bir belgeselde!

Listenin en başında İkinci Dünya Savaşı'nın seyrini değiştiren Rus yapımı T-34 tankları vardı. Belgesele göre Ruslar Hitler'i bu tanklarla yenip tüm tarihi değiştirmiş. Ölen zavallı yirmi milyon Rus askerini kimse saymıyordu yine.

Bu satırları yazarken acaba Türk yapımı tank var mıdır diye merak edip Google efendiye yazdım ve karşıma 2010 yılına ait bir haber çıktı. Ankaralı bir kullanıcının sanal alışveriş sitesi e-bay'e "hemen al 200 bin dolar öde" diye bir ilan vererek M-60 Patton tank sattığını yazıyordu. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin en çok kullandığı tank da bu M-60 Patton tanklarıymış.

Bakınız insanoğlu resmen kuş misali; yazımızın başında patronsuz, sermayesiz internet radyosundan bahsediyorduk ki, bir anda internetten tank satımına geldik.

Bu tankların yapımının ilk adımı öyle sanıyorum ki insanın ateşi bulup da ilk hayvanı avlayıp ocakbaşı kızartmayı yapışıyla atıldı. O kokular yayılmasaydı bu zulümler olmazdı.

Dünya barışı için sıradaki belgesel dünyanın en iyi ocakbaşıları belgeselleri olmalıdır ki, düşmanımızı iyi tanıyalım.

Yani kendi iştahımızı.

Kıyamette de demokrasi

Ayça Şen 02.12.2012

Dün akşam geç saatlere kadar Memo, arkadaşı Arda, Tomris Ağabey ve bendeniz, deniz kenarında geniş bir çimenlikte çift kale maç yaptık.

Futboldan nefret ederim fakat çocuklar o kadar istekliydi ve filmlerde de bu tip sahneler o kadar tozpembe gösterilir ki, kabul ettim. Elbette kaleci olarak.

Trafiğe kapalı alanda sahilde artizlik yapmak için dazıra dazır son sürat giden polis görünümündeki zabıta arabalarından canımızı korumaya çalışarak gerçekleştirdiğimiz bu maçta, Arda'nın müthiş golleriyle altı-beş karşı takımı ezdik. Rövanşı bu gece olacak bu maç işinin hastası olduğumu da belirtmek isterim.

Dolayısıyla insanın kaburga kemiklerini inceltip ezen sıkıntılı lodoslu ve bir türlü içini boşaltamayan bu yağmurlu havada deliksiz uyku çekmek için ideal yöntem gece geç vakit maçlarıymış, bunu anladık. Yoksa kiminle telefonda konuşsam Boğaz Köprüsü'nden tek ayağını sallandırmış bir umutsuzlukla konuşuyordu bir iki gündür. Onlara minimum tek kale maç etmelerini önerdim (yetmişlerde buna "maç etmek" denirdi diye hatırlıyorum).

Telefonda çok mutsuz konuşan arkadaşlarımdan biri, çok eskiden beri tanıdığım eşcinsel bir erkek arkadaşım. Dinî inançları çok kuvvetlidir; oruç tutar, namaz kılar, sürekli dua eder, Allah ile bağıını büyük bir suçluluk duygusu ve bitmeyen bir vicdan azabı ile yürütür, adaklar adar, ikide bir gidip koyun keser, manevi yollara girer filan. Fakat bütün bunları inancından mı yoksa bir türlü barışamadığı eşcinselliğinden mi yapar, bilemiyorum. Zira Kur'an'da geçen "Lût Kavmi" meselesi aklını fena hâlde karıştırır, geceleri uykularını kaçırrır.

Dün Fransa'da açılan eşcinsel camisi haberinden sonra hemen onu arayıp müjdeyi verdim. Belki bizde de kurulur dedim, güldü. Göztepe Parkı'na mesela bir eşcinsel camisi kurulması durumunda Bağdat Caddesi sakinlerinin bu duruma acaba nasıl bir tepki vereceğinin hayalini kurup, telefonda çok şeker dakikalar yaşadık.

Bir insanın en önemli meselesi kendini tanıyıp gerçekleştirmesi. Bu durumda erkek egemen ve sert etkiler alan fanatik memleketlerde, kendine duyduğu öfkeyi topluma şiddet olarak yansıtmasını dinginleştirmek, acı içindekilerin içlerini sakinleştirmek ve yaratanın her yerde ve herkes için olduğunu anlatabilmek için bu tip bir ilerici caminin yapılmasının ne kadar önemli olduğunu da konuştuk.

Batı Paris'in banliyölerinden birinde eşcinsel bir Budist rahip, Cezayir aslı Fransız vatandaşı Ludovic-Mohammed Zahed'e evinin bir bölümünü ibadet edebilmeleri için tahsis etmiş. Psikoloji ve antropoloji doktoru Zahed 2010 yılında Müslüman Eşcinseller Örgütü'nü kurmuş. Kurucu üyeleri başlangıçta altı kişiyken şu anda 350 kişilik bir cemaate sahipmiş. Zahed bu caminin, diğer camilere alınmayan eşcinsellere de özgürce ibadet edebilecek bir alan açma ihtiyacından açıldığını söylüyor.

Ancak ülkedeki Müslüman dernekleri bu girişime çok kızmışlar. Fransa İslam Konseyi eşcinsel Müslümanların varlığını kabul etmekle birlikte, onlar için özel cami fikrini saçmalık olarak tanımlamış. İslam'da eşcinsellik yoktur, açılan bu yere de cami denemez diye çok feci azarlamışlar.

Yine de inanç özgürlüğünü yaşayamamak canlarına tak etmiş olacak ki, Zahed ve arkadaşları hiç orali olmadan inandıkları yolda devam ediyor, azarlara ve eleştirilere orali olmuyorlar. Yani inançla devam ediyorlar. İnanç da bu demek zaten.

Maya takviminin 21 aralığı göstermesine sayılı gün kaldı. Ya kıyamet kopacak ya da yeni çağ başlayacak. Kıyametin de seçme özgürlüğüyle kopacağına inanıyorum.

Fanatikler için kıyamet kopacak, özgürlükçüler içinse yeni ve güzel bir çağ başlayacak.

aycazen@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gakkoş Usta ile vezir parmağı

Ayça Şen 05.12.2012

Gakkoş Usta ile vezir parmağı **Bizim memleket insanının en önemli özelliklerinden biri adres bilmektir.** En azından bir miktar da olsa bilmeye çalışmaktır. Yani durup da adres sorduğunuz bir vatandaşın hiçbir fikri olmasa bile derinlerinden bir yerlerinden adresi bulacağına olan gizli inancı, bir iki saniye beklettirir insanı. Bir sihirbazın şapkasının içinden metrelerce kurdele çıkarması gibi ağızdan bir anda adres bilgileri dökülmeye başlayacak gibi mistik bir sihirsel umut vardır bu yardımcı olma isteğinde. E karşınızdaki de nasıl olsa Birleşmiş Milletler barış konferansına yetişmediği için çok da problem teşkil etmez. Önemli olan niyettir. Sizin bu Beyaz Saray'da toplantıya yetişmiyor oluşunuzun garantisi karşınızdakini oldukça rahatlatır ve bu da sizi delirtir.

Adres sorduğunuz kişi karşısında durup bir süre onun güzelliğini seyretmenizi ister. Bu, genlerinde vardır. Sevilme ihtiyacı. İlgi görme isteği. Bu onun en değerli hazinesinin verdiği bir haktır.

Bilmemek ayıp değil, öğrenmemek hiç ayıp değildir. Zaten allaaşına adresi bilsen ne olur bilmesen ne. Önemli olan sosyalliktir. Önemli olan aynı ailenin ferdi olmaktır. Adres bahanedir.

Bugün Hasanpaşa Salı Pazarı'nın orada çok güler yüzlü genç bir kadın, henüz kentsel dönüşüm uğramamış köy genlerinin sağlıklı şişman kırmızılığıyla akbil çıkartılacak en yakın merkez durağın neresi olduğunu sordu bendenize. O kadar tatlı ve temiz bir gülümsemesi vardı ki, bir süre merkez durağın nerede olduğunu düşünürmüş gibi yapıp onu seyrettim, temiz havasını soludum. Sonunda bilmediğimi söylediğimde nasıl olsa bana kızacak kadar kirletmemişti hayat onu. İşaret parmağı henüz kabzasından çıkmamıştı.

Kentsel dönüşüm insanların ilk olarak işaret parmağını erekte ediyor. "Öğreten adamlık ve öğreten kadınlığın başladığı yerde bet bereket kalmaz" der modern düşünür bir arkadaşım. Kapitalizmin en amansız illetlerinden biridir öğretme, ders verme, dediğini yaptırma, mürit edinme ve en nihayet haddini bildirme ihtiyacı ve dahası, refleksi. İşte büyük konuşma da aynı kaynaktan beslenmekte, fanatizm de bu köyden gelmektedir. Ay şimdi yazarken acaba yazı yazmak da gıcık bir hareket olabilir diye aklıma bir kurt düştü ya, neyse.

Sanat sektöründe üretici olarak çalışan bir arkadaşım (sanatçı oluyor yani) “**eğer haddimizi biliyor olsaydık hiçbir şey üretemezdik**” der hep.

Bugün Salı Pazarı’nın orada adres soran kadının adresi bilmediği hâlde yüzüne baka baka düşünen, biliyormuş gibi davranan ve sonunda bilmediğini söyleyen bendenize, sinirlenmeden bütün güzelliği ve ciğerlerinin genişliğiyle gülümsemesi ve her şeye yeniden başlayıp bir başkasına sormak üzere sakın bir hamle yapması, içimde temiz poyrazlar estirdi. Bayılıyorum bu hisse. Hayat bu güzel insanları görünce güzel bir tek. Onların varlığı esolzadelere karşı koyma gücünü artırıyor insanın.

İşaret parmağını çıkarıp insanın yüzüne yüzüne “big bradır iz vaçing yu” yapanların, hani bir karate hareketi vardır ya, cart diye işaret parmağıyla gözünü acıtır, işte o karate hareketini yapmak istiyorum.

Aslında düşündüm de, bunu yapmak istemesem daha iyi olurdu ya.

Mesela o pazarın oradaki kadın çok tatlı biriydi, hiç böyle şiddet içerikli kötücül şeyler düşünecek biri değildi. O büyük ihtimalle mis gibi mantılar açardı, çibörekler yapardı.

Bakınız “eminim” demiyorum, “büyük ihtimalle” diyorum.

Yine de sıcak sıcak servis yapınız. Afiyet olsun.

aycazen@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kuymak tabakası

Ayça Şen 09.12.2012

 Kuymak tabakası Rüyamda telefonuma gelen Suriye’nin Selanik’i bombaladığı haberini, rüya bu ya, bu yaşta gittiğim okulda şaşıarak sınıf arkadaşlarıma söylediğim için öğretmenden azar işitince sonunda “Eeh yeter be senden çektiğim” diyerek okulu bırakıp sevinç içinde uyandım.

Tıpkı böyle bir film seyretmişim; filmde savaşın kötülükleri ve çocukların savaşta çektikleri anlatılıyordu, filmin sonunda coşkulu bir müzik ve şapkalarını gökyüzüne fırlatarak sevinç içinde koşuran çocukları görüyor ve savaşın bittiğini düşünüyorduk. Fakat kamera açıldıkça savaşın değil ama sabah okula giden çocukların okulun bomba ile yıkıldığını görüp sevindiklerini anlıyorduk. Film böyle bitiyordu.

Yani meseleyi bilimle toparlayacak olursak; mutlu sonlar izafidir. Kimine mutlu gelen son bir diğerine mutsuz, ya da tam tersi olabilir. (Bu açıklamayı da belki aranızda benim gibi her dinlediği fıkrayı açıklattıranlar vardır diye yaptım.)

Rüyamda sanırım yaklaşan tarihin 21 Aralık oluşunun ve elbette Kemalist kafayla büyütülmüş bilinçaltımın etkisi büyüktür. Fakat şu anda aklımı kurcalayan mesele, benim o sınıfta neden sürekli azar işittiğimdi. Neyse artık kötü günler geride kaldı.

Elbette rüyanın etkisiyle sabaha karşı bülbüllerin öttüğü, hayatın Zeki Müren şarkılarına bağladığı, çoğunluğun ceset gibi sırtüstü uyuduğu saatlerde uyandım. Bu çok kısa vakte has, zaman ve hava durmuş, boşluk yeryüzüne inmiş hissini daha çok tatmak üzere balkona çıktım. O sırada karşı apartmanın üzerinden hâlâ şehirde yaşayabildiğine inanamadığım ağır kanatlı sağlamcı bir baykuş havayı koltukaltlarına bastıra bastıra bir

yere gidiyordu. Bütün bu ağır kanatlar, gizemli sessiz uçuşlar, karanlıklarda kafayı tam tur çevirmeler filan, hepsi ufacık, gariban bir fare için, düşünebiliyor musunuz.

Bu kadar büyük prodüksiyonun zavallı gariban farenin bir sıkımlık canı için yapıldığını düşününce, tövbe tövbe doğanın dengesinin bu müsrifliğine canım sıkıldı, içeri girdim.

Geriye bakmayı da, hayatı paylaşmayı da hiç sevmediğim için kimseyi uyandırmadan kendime güzel bir kahve yaptım. Mis gibi kahve kokusu eve yayılınca da ne güzel uyunur diye evdekilerin yerinde olmak istedim fakat uyumaya üşendim. Hazır uyanmışken yazımı yazayım, insanoğlunun her gece yatıp da ölü gibi uyumasının ne kadar saçma olduğunu sizlerle paylaşayım istedim.

Gerçi çay kokusu da fena değildir fakat garip bir su buharı vardır o kokuda. İçinde çocukluk kahvaltılarında kalma fazla anlamlar yüklü olduğu için yorucudur biraz. Ayrıca çay kokusunun düşüncesinde ek olarak kahvaltı sofrasını hazırlama ve toplamanın da angaryası vardır. Velhasılkelam, kahve kokusunu daha çok severim.

Anneannemin bir el değirmeni vardı, onunla kahve çekirdeklerini çeker, bu işe çok önem verirdi; her kahvede taze kahve kokmasına dikkat ederdi.

Bu satırları sizlere Brezilya'da anneannemin evinden yazıyorum.

Dedem Jose Feliciano ile büyük bir malikanede yaşayan anneannem Selanikli bir tüccarın kızıymış. İkinci dünya savaşı sonrası Güney Amerika'ya gelin gittiği için orada zorla kahveye alıştırmışlar. 12 Eylül'den sonra Türkiye'ye döndüğünde "Ah vatanım" dediği için "Yaşam boyu başarı ve ayda 150 gr. kahve" ödülüne layık görülmüş. İşte bu yüzdendir ki taze kahve kokusunu çok severim. Bana hep anneanne huzurunu anımsatır.

Fakat kahvenin tiryakiliği de çok pis oluyor değerli okur. Anneannem rahmetli, çok sinirli biriydi. Sanırım kahve mahrumiyeti saatlerinde geliyordu bu ani sinir dalgaları. Biz torunları kendisinin öğle uykuları sırasında çıt çıkarmamaya aşırı önem verirdik. Hatta bendeniz derslerim kötü olduğundan aile arasında pek sevilmediğim ve azarlanmaktan da illallah ettiğim için ek olarak nefesimi de tutardım. Yine de şans bu ya, hınzır kabak hep de benim başıma patlardı. Zaten sakınan göze çöp batar. Hah hah hah sevgili okur, bu güzel pazar sabahı sizin de keyfinizi kaçırmak istemem.

Kahvenin hayatımızdaki önemine değinmeden önce hepinize mutlu bir pazar diliyor, en güzel günler, en güzel geceler sizlerin olsun diyorum, umarım bu yazı pazar kahvesi bölümüne denk gelmiştir de, hiç değilse hissikablelvukudan yırtarız.

Hoşçakalın.

aycazen@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kelebek gibi uçarım, aslan gibi uyurum

Ayça Şen 12.12.2012

 Kelebek gibi uçarım, aslan gibi uyurum Üşengeçliğin ne pis bir şey olduğunu bilmeniz için ancak üşengeç olmanız gerekir değerli okur.

Üşengeç bir insanın bağımlı insan türü olduğunu tam olarak anlamanız için de ancak üşengeç olmanız gerekiyor elbette. Size su getirecek, üç gün önce arabayı bıraktığınız otoparka gidip arabanızı oradan kurtaracak, alışverişe gidecek, eve dönüp yemekleri yapacak, telefon çaldığında telefonu size uzatacak, dahası konuşacak, gelen misafirleri karşılayıp sohbet edecek ve daha bir sürü şey için, insanlara bağımlısınız.

Bir nevi bitkisel hayattır üşengeçlik. Günden güne özsaygınızı yiyen, hareket etmedikçe pis bir iç sıkıntısı olarak hayatınıza sıvaşan, ağır ve yağlı bir histir. Sanılanın aksine depresif bir durum değil, bir varoluş şeklidir. Yani bir insan hem mutlu hem de üşengeç olabilir pekâlâ. Üşengeç olmasa evet daha mutlu olacağını bilir ancak (burası biraz zor) üşengeç olmamaya üşenir.

Domuz büyüğü gibi bir şeydir üşengeçlik. Eğer büyü ve nazar varsa eminim tembellik ve üşengeçlik olarak zuhur ediyordur. Dolayısıyla bendenizde nazar olduğunu şıp diye bulabiliriz. Bu ay lazerle nazar tedavisi yapılan bir merkezden yer ayırttım, tek seansta zimba gibi olup her işe kendim koşturacağım. Üzerimdeki bu domuz yağı hissi geçecek, çok daha helal ivme ve duygulara yelken açacağım.

Efendim geçenlerde yaptığım bir öküzlükten bahsetmeden edemeyeceğim: Bizi adam yerine koyup gelmiş, ellerinde de koca bir buket çiçek olan, oldukça saygın insanlar evimize teşrif ettiler. Sohbetin en koyu yerinde açık pencereyi kapatmak maksadıyla içeri odaya gittim. Tam dönüşte yatak odasının aralık kapısından rahat ve yumuşak yatağıma gördüm ve sadece beş dakika gözlerimi dinlendirmek üzere uzandım. Üzerimdeki günlük kıyafetlerimle uyandığımda sabaha karşı üç buçuğu geçiyordu. Ev ahalisi uyumuş, misafirler çoktan gitmiş, getirdikleri frak giymiş çiçekler "biz burada ne arıyoruz" der ve küfür eder gibi salonun ortasında yüzüme bakıyorlardı.

Karşı konulamayacak kadar uykum gelmişti. Niyetim derin bir uyku çekmek değil, sadece biraz gözlerimi dinlendirip salona dönmekti. Fakat nasıl bir uyumaysa kendimi kapatmış, hiçbir sesi duymamış, bir nevi ölmüştüm. Şu anda kafamı meşgul eden soru ise bu durum üşengeçlikten mi yoksa yorgunluktan mı kaynaklanmıştı.

Bana kalırsa üşengeçlikten kaynaklanmıştı. İnsan ilişkilerini iyi tutmaya üşendiğim için uykuma engel olmamış, kafama göre takılmıştım. Çünkü demin kendime karşı dürüst olup derinlemesine o âna geri dönüp aslında yatağa gözlerimi dinlendirmek için uzanırken uyuyakalıp misafirlerin gitmesini bekleyeceğimi bildiğimi kendime itiraf ettim. Çok terbiyeli insanlarmış doğrusu.

Takvimin **21 aralık**a bu kadar yakın olmasıyla birlikte üşengeçliğim daha da artmaya başladı. Şimdi mesela kıyamet kopsa herkes geyik geyik bağıra çağıra koşturmaya başlayacak. Bunun daha sessiz ve yormayan bir şekli olmalı. Zira üşengeçlik öyle bir tembellik hâlidir ki, etrafınızdaki insanların hareketliliği bile zorlar insanı. Sadece onlara bakmak bile huzurunuzu bozar, kafanıza demir külçe koymuşsuz gibi hissettirir.

Bu yüzden sizden ricam diyelim ki göktaş filan düştü, ya da büyük depremler oldu ve yerler yarılmaya, gökyüzü aşağıya düşmeye başladı, lütfen fazla panik yapıp sağa sola koşturmayın. Kendinizi göz kapaklarınızın üzerine binen ağırlığın kollarına bırakın. Bunu sizden rica ediyorum.

Yavaş yavaş uykuya dalın. Mesela yatağınız yan mı yattı, o zaman da yan yattığında bir pozisyon bulup uyumanın bir yolunu bulun. Kıyamette bize düşen görev bu olmalı.

Mesela garbım afakımı sarsa dahi çelik zırhlı duvar, benim aslan gibi uykum var.

Roaarr.

aycazen@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şu şekilde...

Ayça Şen 19.12.2012

 Şu şekilde... Sevgili okur, bendeniz terk edilmekten hiç hoşlanmam. Ayrıca terk edilmiş yerlerden de hiç hoşlanmam. Fakat Sakız Adası'nda bir köy var, Ortaçağ'dan kalma, orası mesela terk edilmiş olmasına rağmen çok güzel. İçinde kimse yaşamıyor; yani yan köylerden getirilen inekler biraz otlamak için geliyor, bir iki tavuk arada bir ürküp zıplıyor fakat genel itibarıyla pek bir yaşam formu olduğunu söyleyemem. Ona rağmen çok güzel.

(Ay bir dakika ya, burada hiçbir metafor yoktur ha, sakın yanlış anlaşılmasın derim.)

Şimdi mesela bir buçuk yıldır yazıyorum *Taraf'a*, ama Allah biliyor ya, ikide bir Tamer Bey'i arayıp "Tamer Bey, ilham kaynaklarım rezervlerini tüketti ben artık yazmasam ya da bir süre ara versem" deyip dururum, o da sağ olsun onca işinin ve onca solculuğunun arasında bana ani bir gaz verir, o gaz beni iki ay idare ederdi.

Taraf'ta yaptığım en önemli şey, bir işi para için yapmıyor olmaktı. Hatta indirim kartı için bile yapmadım. Yani geçen gün *Taraf'ın* alt katındaki kitapçının müşterilerinin yüzde yirmilik indirimden faydalanmak için kartlarını çıkarttığını görünce ben de kimseciklere duyurmadan kasadaki arkadaş'a "Ben de biraz *Taraf'ta* çalışıyorum bazen" dedim. Bunu söylerken pardösümün yakalarını kaldırmış, etraftan kimsenin duymamasına çok özen göstermiştim.

Fakat kasadaki arkadaş çok gür bir sesle "Neee *Taraf'ta* mı yazıyorsunuz, ben ama sizi hiç tanımıyorum" dedi, ben de "Ay tamam tamam yüzde elli zamlı da öderim" diye etrafa karşı mahcup olarak konuyu apar topar kapattım.

Dolayısıyla maddiyat için değil, hem yazmaktan kopmamış olmak için, hem de *Taraf* gibi idealist ve çağ başlatan bir gazeteyi geyiklerimle popüler ortamlarda da sesini duyurmasına yardımcı olmak için şaaptım.

Şimdi Ahmet Altan ve Yasemin Çongar gidince benim de diğer bütün yazarlar gibi gazım kaçtı elbette. Sanki kızarmış butları büyük kahkahalarla ısıarak demir testilerde şarapları içip üzerindeki posttan yapılmış kürküyle savaşa mola veren neşeli ilkçağ kralı ölmüş ve sevilen kral öldükten bir süre sonra bakımsız kalan şehre veba gelmiş gibi bir his vardı içimde. Zerre kadar yazasım yoktu. Veba bana da bulaşmıştı. O gün herkesle kavga ettim. Özellikle de akbil kuyruğundaki kadınla. Neyse şimdi canınızı sıkmak istemem.

Fakat bu sabah gazeteyi açıp baktığımda herkesin aynen yola umutla devam ettiğini görünce bu umutta bir süre daha durmam gerektiğini hissettim.

Belki etrafta ağır "ağalar paşalar" olmayınca hem politika bile parçalarım hehhehh.

Velhasılıkelam, ipini koparmış yazılarımla sizlerle birlikte olmaya devam ediyorum sevgili geyik dostu.

Memo'nun üç dört yaşlarında binlerce kez seyrettiği "*Kayıp Balık Nemo*" filminde ağlara takılan balık sürüsünün birlik olup "Yüzmeye devam, yüzmeye devam" diye mantra tutturup ağdan kurtuldukları gibi tıpkı.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zekâ geliştirilebilir mi

Ayça Şen 23.12.2012

Bugünkü yazımıza başlamadan önce bütün okurlarımıza manuel bir müjde vermek istiyorum. Bundan böyle yepyeni bir uygulama var! Yazarken hangi şarkıyı dinlediğimizi öğreneceksiniz. Evet evet yanlış duymadınız; yazı yazımı sırasında acaba yazar hangi şarkıyı dinliyordu diye merak etmeye son! Bu yeni yazılımımız sayesinde yazarımızın yazısını hangi şarkıyla yazdığını şıp diye bulacak, farklı duygulara yelken açacaksınız. (*)

Efendim, elma sirkesi sıkarak içtiğim ve yaşamaktan bezdiren ve dolayısıyla zayıflatan (çünkü su bildiğiniz gibi yaşam kaynağıdır,) suyu yudumlarken gazetemizin bugünkü diyet bölümünü de burada kapatıp derhal çocuk ve aile bölümüne geçiyorum:

Dün değil beriki gün *Taraf*'ın üst kutucuklarından birinde **“Yap-boz oynayın, zihninizi canlı tutun”** haberi çok dikkatimi çekti. Çünkü bendeniz eğer insan olmasaydım kesin cin olurdum. Neden mi, çünkü çok hileci ve hızlı hareket eden biri olduğum için. Ancak haddini bilen ve cin olmadan adam çarpmayan, oldukça görgülü bir yapıya da sahip olduğumdan, bu hileleri sadece düşünce bazında tutarım. Fakat yine de kendime olan güvenim çok yüksek olmadığından arada bir acaba ayaklarım ters mi diye kendimi kontrol etmeyi de ihmal etmem. Sadece evde çıkardığımız ayakkabıların biri ters biri düz durduğundan henüz şüphe düzeyinde olan bu ecinnilik durumundan o kadar da fazla endişe duymuyorum. Fakat Allah muhafaza diyelim ki bir gün ayaklarımızı ailecek ters gördüm, o zaman çok fena korkarım. Fakat insanın olduğu şeyden korkması ne kadar çıkmaza sokar insanı değil mi değerli okur. Neyse bu anlamsız korkularımla canınızı sıkmayayım.

Ne diyorduk, ha evet, **zekâ geliştiren oyuncaklar**.

Bu halk arasında **“Puzzle”** tabir edilen pazıllar bendenizin çocukluğundan beri kanayan yarasıdır. Millet uhu ile yapıştırarak duvarına koca koca pazıl tablolar asarak zihnini canlı tutarken ben uhu kokusu ile zihnimi canlı tutmaya çalışıyordum. Siz de takdir edersiniz ki cin olduğundan şüphelenen birinden pazıl yapma gibi incikli cincikli binlerce parçalı bir sabır beklenemez.

Geçen gün epey zamandır görüşemediğimiz bir arkadaşımın evine gittim ve masasında küçük parçalı büyükçe bir pazıl görüp içim sıkıldı. Tam kendimi dışlanmış hissedecekken neyse ki bunun beş yaşındaki yeğeninin pazılı olduğunu ve üçü mimar, ikisi ressam olmak üzere beş okumuş kişinin koca pazılı yapamadığını öğrendim de içim rahatladı.

Bir de şimdi isim vermek istemediğim bir marka var, tazminatlarının şiddetinden yüce rabbim korusun; var ya canım dünyanın en meşhur parçaları birleştirme oyuncağı, hani ufak bir kutusu iki aylık maaşın olan...

İşte onun da hesapta sabrı ve zekâyı geliştirdiği söylenir, ben de Memo'ya majör olaylarda gider alırdım: (Matematikten 55 alması, yere attığı kıyafetlerini cumurlayarak sandalyenin üzerine kaldırması, kalınlaşmış dişlerini fırçalaması gibi.)

Geçenlerde çok çok durgun zekâlı ve bildiğin moron bir tanıdığın evine oturmaya gittik. Bu oturmaya gitme eyleminden her ne kadar hoşlanmasam da insan zamana yenik düşüyor ve bir anda kendinizi yorgunluktan oturmaya gidiyor buluyorsunuz (bu konuya ileride daha detaylı değineceğiz).

Derken bu moron tanış koridorun ucundan kafası görünmeyecek yükseklikte üst üste fotoğraf albümlerini bize doğru taşıırken görüldü. Eskiden olsa kendimde savaşıma gücü bulur ve albüm bakmaktan nefret ettiğimi ve derhal gitmek istediğimi histerik çığlıklarla dile getirir ve o çirkin terliklerle sokağa fırlardım fakat artık zamana yenik düştüm; elime tutuşturulan albümlerde hiç tanımadığım yenge, elti ve kayınbiraderlere bakıyor hatta otobüs duraklarında rastladığım insanlara benzeyen bu fotoğraftaki kimseleri merak bile ediyorum.

Derken küçüklük fotoğraflarına geldi sıra! Bu tanıdık kişi benden iki yaş da küçük olmasına rağmen babaannesinin güdümlü robotu gibi hipnoz şeklinde bütün âdetleri yerine getiren biri; fotoğrafta onu bu yüksek tazminat davası açabileceği için ismini vermek istemediğim birleştirme oyuncağını yaparken gördüm ve anladım ki oyuncaklar zekâ geliştirmiyor.

Hiçbir şey zekâ geliştirmiyor.

Hiç-bir- şey -ze-kâ ge-liş-tir-mi-yor.

İnsan ezberleriyle yaşıyor. Üzerine hiçbir şey koymuyor. Olanı döndürüyor.

Zekâ geliştiren tek bir şey var, o da hiçbir şey.

Not: Çok mu nihilist oldu?

(*) Behice Aksoy, *Gülünce Gözlerinin İçi Gülüyor*

aycazen@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

2013 geliyor herkes sevinçten ölüyor

Ayça Şen 30.12.2012

 2013 geliyor herkes sevinçten ölüyor Yeni yıla girmek üzere olduğumuz günümüz Türkiye'sinden herkese iyi uykular dileyerek bugünkü yazımıza başlıyoruz sevgili vatandaşlarımız.

Siz bu satırları henüz okumayıp bendenizin de yazmaya yeni başladığı, havanın uykulu ve kapalı olduğu şu gündüz saatlerinde evde bir film izleniyor ve kendisi için bir şey yapmaya üşenen hesapta o "özverili" fakat aslında sorumsuz insanlardan olduğumdan, filmi videoya koymaya üşeneceğim için iki işi birarada yapmaya gayret ediyorum.

Filmin ilk sorusu şu idi: "Yıldızlar neden aşağıya düşmez de gökyüzünde asılı kalır?" Bu soruya hâlâ mantıklı bir cevap bulamamış insan cinsinden geliyor olmaktan utanç duymanın yanı sıra cevabı da şiddetle merak ediyorum.

Cevapları bulamamanın ağırlığından dolayı sorulardan kaçayım diye kendine olmayacak sorunlar çıkarıp içinden çıkamamayı kendine zevk, meşguliyet ve elbette bu çıkmazları düşünmekle kendini ciddiye alma alışkanlığı edinmiş insanoğluna ait olacağıma, size yemin ederim kuş beyinli Trollerden olmayı bin kere tercih ederdim.

Son zamanlarda izlediğimiz filmlere dikkat ediyorum, bunlar tarihî film de olsalar günümüzde geçiyor da olsalar sürekli bir problem oluyor. Kimse şöyle bir sırtını rahata yaslamamış; hep bir sorun, hep bir çıkmaz. İçim daraldı artık.

Şu anda seyrettiğimiz ve adını bilmediğim, dahası sormaya da üşendiğim bu film de al sana işte antik Roma'da geçiyor ve adamlar uzun fistanlarıyla bir retorik bir retorik, tartışmaktan, insanları ateşe mateşe atmaktan, vahşi kavgalar etmekten bir türlü insan gibi konuşmıyorlar. Vallahi yoruldum. Kabak tadı verdi yani. Aradan binyıllar geçiyor ama insanoğlunun geçimsizliği geçmiyor. Hepsi de sahip olma dürtüsünden kaynaklanıyor.

Şimdilerde yılbaşı hediyelerinin de gazlanmasıyla birlikte yeri geldi diye diyorum, hediye aldığınız dükkânlara dikkat ederseniz alışveriş bağımlısı insanlarımız eşyalara dokunurken onları sanki ağzından içeri tıktırıcaklarmış gibi titreyerek garip bir haz ve açlıkla elliyor, her şeye nazarlarını değdiriyorlar.

Yeni yılda nazar olmasın sevgili okur. Temennimiz bu. Sahip olma amaçlı bakılmasın. Çiçeği dalında güzel görmeyi, denizi içemeyeceğimizi, ille de deniz manzaralı ev ile Kaptan Kusto olamayacağımızı, Kalipso'ya da sahip olmak için çeşitli terbiyesizlikler yaparak nice hayatlar karartacağımızı, ölümsüzlüğe giden yolda ancak madara olacağımızı efendice kabul edip elimizdeki senelerin kıymetini bilelim.

Yeni yılda artık daha tembel bir hayat olmalı. Daha az enerji harcanmalı, daha hırssız ve sakin istekler, gürültü patırtı olmadan, fazla konuşmadan, etrafı velveleye vermeden, bağırıp çağırmadan güzel bir çağ başlasın. Hazır kıyamet de kopmadı, yeni bir çağ başladı diyorlar; bundan sonra gelecek bin yıl iyi olsun, hoş olsun. Varsın filmler sıkıcı olsun, aksiyon olmasın, giriş gelişme sonuç çöksün, sadece giriş sürüp gitsin, bu girişler de alengirli olmayıp hep güzel güzel başlasın, bizi üzmesin.

Gelecek nesiller tarihten bihaber olsun, domates eksin, çilek eksin, dilden dile bir şey anlatılmasın, çocuklar tarih adı altında dedikoduya bulaşmasın, kimse kimseyi üzmesin. Cahillikten ölmüyor, bunun adına cahillik demeyiz olur biter. Her şey bizim elimizde.

Noel Baba'dan bunları istiyorum. Ama baca tıkanmış. Alo baca hattı vardı di mi?

Bakın, isteyince her şey nasıl da tıkr tıkr halloluyor.

aycazen@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Küçük Prens de yasaklansın

Ayça Şen 06.01.2013

 Küçük Prens de yasaklansın Geçen gün **Memo** büyük bir itirafta bulundu: **"Anne"** dedi, **"sen bana bebekken uyku zamanı hep klasik müzik açardın ya, sen odadan çıktıktan beş dakika sonra haberler başlardı ve bittikten sonra yarım saat de İngilizce, Fransızca ve Almanca haberler okunurdu."**

Çok üzüldüm. Çocuk yetiştirmede devlet radyosunun haberlerinden faydalanacağım aklıma gelmezdi. Kemalizm'den kalma bir miras diyelim.

Sonrasında da bir **Küçük Prens** CD'si alıp bu kez uyuyacağı zamanlar teybe takar ve odadan hızla kaçardım. (Çünkü çocukluğumda o kadar çok *Küçük Prens*'i oku, oku, oku diye annem kafama çöreklenir ve o kadar abartarak *Küçük Prens*'ten sitayişle bahsederdi ki *Küçük Prens*'e karşı bir direnç oluştu bende. Hiç sevmem.)

Fakat kahpe felek ağlarını örmüştü bir kere: Oturduğumuz lojmanda çocuklardan oluşan bir tiyatro kurulmuş, bana da düşe düşe yılan rolü düşmüş, bozuntumu belli etmemeye çalışırken ardından ikinci darbe gelmiş ve yılan rolü için şişman kaçacağım, bu şekilde ancak sosis rolünü oynayabileceğim kara haberiyle sarsılmıştım. Sürekli darbe darbe diye hava atan siz solcu okurlar; hayat bana bu darbeyi sekiz yaşında vurmuştu, naber!

Nerde kalmıştım... Hah, Memo'nun başucuna *Küçük Prens*'i açıp odadan kaçardım. Derken bir gece *Küçük Prens* CD'sini koyduktan yarım saat sonra Memo'nun odasından bir şey almak için sessizce girdim. *Küçük Prens* CD'si ortalarına gelmişti. Seslendiren büyük bir şevkle Türkiye'yi düşmanlardan koruyan büyük önder Atatürk adında bir kahraman olduğunu, Türkiye devletini kurmak için tüm ülkeyi seferber ettiğini ve şapka takıp modern kıyafetler giyinmek için halkı desteklediğini, bu sayede modern bir toplum oluştuğunu anlatıyordu. CD'yi okuyan duygulu ses coşmuş, 23 Nisan şiirine geçmişti.

Yıl 2004 filan. **Taraf** daha açılmamış, Kemalizm tartışmaları popüler ortamlarda dillendirilmemişti. Çok şaşırdım. Kitabın orijinalinde Atatürk adında bir diktatörün gelip halkı modern kıyafetler giymeye, şapka takmaya zorladığı, takmayanları öldürme emri verdiğini yazan *Küçük Prens* de zamanında çok hoş karşılanmıyordu fakat bütün bunlara rağmen şimdinin Atatürkçüsü, eskinin solcusu anne babalarımız nasıl olduysa bu bölüme takılmamış, *Küçük Prens*'i her şeye rağmen çok çok sevmişlerdi.

Benim zaten kafam son derece karışık. O zamanların solcuları şimdinin nasıl oluyor da darbecileri oluyor ve o zaman nasıl oluyor da *Küçük Prens*'te yazanları yasaklatmak istemiyorlar, filan.

Ay ben deliricem bu ülkede.

Yemin ederim deliricem. Ya da delirdim ve ben üzülmeyeyim diye demiyorsunuz.

Ya da paralel delirdiğimiz için birbirimizin delirdiğini fark etmiyoruz. Ki, benim en sevdiğim sistem budur. Yani hepimiz paralel şişmanlasak kimse birbirinin şişmanladığını fark etmez, paralel yaşlansak hepimiz genç görünürüz, gibi.

Ya da hepimiz paralel evrenlerde yaşarsak kimse kimseye dokunamaz, maraz çıkmaz.

Yani ben böyle düşünüyorum.

Bu arada şimdilerde sakıncalı bulunduğu için **Şeker Portakalı** şikâyet edilmiş. Mesela buna da çok üzüldüm zira çocukluğumda okuduğum tek kitaptır *Şeker Portakalı*. Sanıyorum 14 buçuk kez okumuştum. Aslında 15 edecekti de ortasında küvete düşüp şişmişti, onun için yarım kaldı.

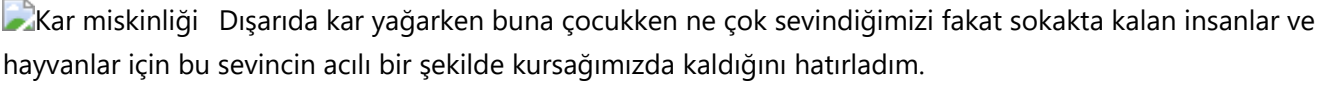
Aslında bir şey diyeyim mi, bu şekilde yasaklanma dedikoduları dönerse belki dikkat çekip okutturabiliriz çocuklara. Yoksa kesinlikle okumayacaklar zaten, eğer cinsellikle ilgili sakıncalıymış dersek bir nefeste okuyabilirler.

Siyah İnci yasaklanıyormuş diyecem ben Memo'ya. Ağız birliği yapalım lütfen.

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kar miskinliği

Ayça Şen 09.01.2013

Kar miskinliği Dışarıda kar yağarken buna çocukken ne çok sevindiğimizi fakat sokakta kalan insanlar ve hayvanlar için bu sevincin acılı bir şekilde kursağımızda kaldığını hatırladım.

Büyüyünce insanın güzel duyguları nasır tutup öyle pek de acı macı vermiyor. Rüya görürken nasıl ki duygular çok feci yoğun duyulursa, çocukluktaki duygular da tıpkı rüyalarındaki gibi çok şiddetli oluyor. Dolayısıyla azıcık kaşarlanmak iyi mi kötü mü şu an tam da bilemedim. Zira çocukluğumda kar yağsın diye beklerken bir yanımda korkunç suçluluk duyardım ve bu acı çok betardı.

Şimdi büyüdük fakat bu kez de kar yağışı çocukkenki kadar haz vermez oldu. Bedel olarak ödediğimiz vicdan azapları da geçti. Yani karda kalmış hayvanlar ya da insanlar artık çocukkenki kadar üzmüyor beni. İşte vicdan azabını burada duyuyorum; neden artık kar yağmalarından zevk almıyor, bunu bir külfet gibi görüyorum: Şu anki sıkıntı bu.

Kar yağdığı için hatta büyük bir üşengeçlik de duymaya başladım. Neden mi, çok basit: Ya Memo **“haydin karda oynamağa”** diyecek, ya da yaşama sevinci solmamış arkadaşlarınız hiç üşenmeden çıplak elleriyle kartopu yapıp size atacak ve eğer benim kadar şanssızsanız o kartopu muhakkak ya donk diye kafanıza gelecek ya da arkadaşınız girişimci bir hıyar olduğu için montunuzun içine atacak. Bütün bunlardan nefret ederim.

Zaten çocukluğumdan beri pis mahalle çocuklarının kartopunun içine taş koyup kafamızı yarması tehlikesiyle burun buruna olduğumuzdan tedirginlik yaşırdım; şu anki arkadaşlarınızın hangi mahallelerde büyüdüğünü bilmiyorsunuz ki, ya o içine taş koyan çocuklardansalar?

Velhasıl kelam, Memo gelin sokakta oynayalım, kardan adam yapalım, havuç alalım kömür bulalım, ama kömür yok ki onun yerine ne koyalım gibi aşırı yorucu mevzulara girecek diye çok korkuyorum. Sabahtan beri bana bulaşmasınlar diye hasta taklidi yapıyorum.

Bu yaşama sevinçsizliği özellikle kar yağdığı günlerde çok yoğun oluyor. Her taraf bembeyazken üşengeçlikten göz çevrem kararıyor, psikolojim bozulduğu için gözlerim çipil çipil oluyor, uyusam bu kez de gündüz gözü uyuduğum için suçluluk duyacağım ve bu miskinlik bir hafta içimden çıkmayacak.

Var ya yine en güzeli kedi olmak. Hiç bu tip hesaplara girmiyor. Oturduğu yerde uyukluyor ve sokağa baktığı zaman içeride olduğuna çok seviniyor. Ne kardan adamı var ne kartopu. Mis gibi bütün gün uyuyor. Ve biz de onu kedi olduğu için sürekli çok seviyoruz.

Of of of şu an feci bir tipi başladı. İyi ki hayat dolu değilim. Şimdi kartopu, kardan adam derken amma yorulup üşüyecektim. Hele eve gelince o ıslak paçalara basarak eşofmanı çıkarmak yok mu, ya bir de çıplak elle tuttuğunuz kartopundan sonra ellerinizin mosmor olarak zonklaması...

Bütün bunlar bendenizin kıtalararası bir insan olduğunun en güzel göstergesi. Şu an güney yarım kürede olmalıydım. Fakat hayat planlarımda hatalar oluştu.

aycazen@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ölümüne bir Meto'for (for Meto)

Ayça Şen 13.01.2013

 Ölümüne bir Meto'for (for Meto) Cehenneme atlar gibi, Altı Ocak günü alev alev yanan şehre süzüldü, ya da bu ikircik onun hayatında hep vardı; ocağına, Meryem Ana'sının kutsal kucağına atladı.

Birini alana bir diğerini de yanında hediye veriyoruz bu canına yandığının Karaköy vapurunda.

Ne olursa olsun, artık klişelerimle dalga geçtiğinde utanacağım, bu yargıyı teslim edebileceğim bir yeraltı mihenk taşı yok. İstedğim kadar abartılı, şatafatlı, okuyanları utandıracak benzetmeler, metafor yağmurları yapabilirim.

(Derin bir yara acısı.)

Metin Kaçan'ın atladığı haberini okuduğumda ağzım açık kaldım. Uzun süre öylece, çeneme kramp girmiş gibi, kramp girmiş boşluğa takıldım.

Yazsan olmaz, yazmasan hiç olmaz insan, Metin Kaçan.

Bir benzerleri daha olamayacak Kaçan'lardan en küçükleri Fatih'le yakın arkadaşım. Metin Kaçan'sa hep uzaktan; bir şekilde Trainspotting doksanlarımızın Kuzuların Sessizliği hapisanelerinin maskeli Anthony Hopkins'iydi; hem güvenilir ve sağlam, hem çok korkunç ama bir yerden çok tanıdık, Metin Kaçan.

Ama asla gariban değil. Yani gariban hiç değil.

Metin Kaçan katiyen gariban değildi.

O hep çok tehlikeli ve kim olduğu hep flu kalmış hayaletli ve köhne köşkün arada kırmızı ışıklı bakan ve her zaman ama her zaman şefkatle gülümseyen, her an bir hinlik yakalamış gibi müstehzi bakan kontu gibiydi. Her an gülümseyen bu hâli ona asalet katardı. Aklımda hep o gülümsemesiyle kalacak pek çoklarının aksine, bu yüzden çok şanslıyım.

Bir röportajında para hakkında "En önemli şey artık para" diye inanmadan konuşmuş olabilir ama büyük ikramiye çıkan bir bileti cıgaralığını yakarken kullanabilecek nadir insanlardan biri, büyük bir hedonistti Metin Kaçan.

Haberin şokundan sonra kalbime üzüntüden bir ağrı girdi. Sebebini bilmediğim yoğun bir pişmanlık; o soğukta atlarken hissedebilecekleri yasak bölgesine girip, korku duvarını aştıktan sonra gelen mutluluğu duymaya çalıştım. Rüzgârı bu kadar şiddetle, dönüşü olmadan içinden geçirmek nasıl bir duyguydu.

Kulağında ölüme yakışır coşkulu bir müzik olmadan nasıl atlamaya cesaret etmişti, acaba o müziği gaip ten duyuyor muydu, acaba atlatanından mı içmişti, acaba bir anda mı karar vermişti, acaba suçluluk mu duyuyordu, yetersizlik mi, anlamsızlık mı, yalnızlık mı, yoksa hepsinin birden kördüğüm olduğu yer mi, yoksa bir anda gelen muhteşem bir rahatlama hâli miydi.

Vardı bir bildiği.

Yıllardır görmemiştim; gençlik yaşlarımdan aklımda kalan, Dolapdere'nin çok acayip karanlık dehlizlerinden birkaç önemli sahneyi, iyi aile çocuğu zıpçıktı bir başka arkadaşım la bana gezdirmiş, aslında sigortacı olmamız gereken hayatlarımızı yüzümüze daan diye vurmuş ve o kadar ki, bu memur hayatlarımızın güvenli duvarlarını eve dönünce öpmüşük.

Boğaz köprüsünün çelik halattan telleri kalbimizi zangır zangır titretip ölümün sazları ağıt yakarak her an sessizliği yırtarken ve Meto'nun dinmeyen ve bilinmeyen acı ve öfkesiyle uyum sağlamaya çalıştığı ve hapishanelerimizin anahtarlarını eksik eteklerinin mahrem yerlerine saklamış İstanbul artık her köprüyü geçişte daha fazla İstanbul ve köprü artık yetmiş metreden bir yer altı türbesi.

Coşku bağımlılarının tek sebebi umut ve heveslerini terbiye eden edepsiz ve haddini aşan bir öğretmen gibi seni adam yerine koymadan rüzgârlarında oradan oraya uçuruyor, yüzünü gözünü yerlere sürüyor, üzerinde sigara da söndürüyor, susturucu takıp kafana tetiği de çekiyor, şehvetinden daha neler ediyor o hep aynı şeyleri anlatan bunamış hayat, evet.

Metin Kaçan'dan sonra eski tüfek arkadaşlarımla araştık, başsağlığı dileştik, hepsinin ortak sözü "Meğer ne çok seviyormuşum herifi" oldu. Bizlerin de bir gün öleceğini ve çok üzüldüğünü fark edip birbirimizle dikkatle ve hürmetle konuştuk.

Keşke o da duysaydı da dalgasını geçseydi.

Huzur içinde uç Metin Kaçan.

Her ne yapmış veya yapmamış olursan ol.

Huzur içinde uç.

Ah be abi...

aycazen@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayat şeydir ölüm ise öbür şey

Ayça Şen 20.01.2013

 Hayat şeydir ölüm ise öbür şey Merhaba sevgili okur; amma çok insanı kaybolduk bu hafta öyle değil mi? Kaybolduk diyorum zira nereye gittiklerini bilmiyoruz ve bu da mantığımda bir bolarma yaratıyor; yani belki de ölenler aslında ölmüyor ve bizler onları görünmez kılıyor da olabiliriz.

Böyle düşünmem çok doğal.

Bir kere bu hafta en yakın arkadaşlarımdan birinin öz teyzem kadar sevdiğim annesini kaybettik. Telefon çalıp da arkadaşım **“Annemi kaybettik Ayça; annem gitti”** dediğinde gayrı ihtiyari panik ve manevi bir merakla **“Peki ama nereye gitti”** diye hafifçe bağırdığımı, arkadaşımın da son derece hâlsiz bir sesle **“İnşallah iyi bir yere”** dediğini hatırlıyorum.

Sonrası çorap söküğü gibi: Bir gün hepimiz öleceğiz.

Bir gün hepimizin öleceği gerçeği canımı çok sıkmakla birlikte gerçeklik algımda büyük yamulmalar yaratıyor. Ve bu yamukluk dünyanın ve sistemlerin aslında yusuvarlak değil de bir elips şeklinde oluşu kadar gerçek ve bir o kadar anlamsız ve gereksiz olabilir. Belki bu yamulma olmasa güneş beni ısıtamaz, bu yamukluk olmasa döngüler tıkr tıkr işlemez, sular damla damla akarak durulmaz, içimiz her turda yükselip coşkunlaşmaz, roller coaster'lar bu kadar neşeli olmaz.

Geçen arkadaşımın annesinin öldüğü sabaha karşı; güneşin doğmaya yüzünün tuttuğu sabah perdeye gözüm ilişti. Kumaşın dokusu, rengi, yakınlığa aralanan iplikleri ve bütün bu detaylara çok yukarıdan baktığında aniden sıkışan ve küçücükten de küçücük kalan hayat. Ve bir anda yükselerek Güneş Sistemimizin uzak galaksilerden kumaşın ipliğinin üzerindeki toz zerreciği kadar kaldığı bir mesafe. Sonra bu elipsten tekrar kendini bıraktığında kumaşın maytlarına kadar yaklaştığın bir yakınlık- uzaklık birimi hayat.

Hayat yani; **bir zaman birimi değil, hiçbir yere olan bir uzaklık ölçüsü.**

Bu uzaklıkta neredeyiz, nereye yakınız, nereye uzağız ve bir de niye yakın ya da uzağız...

“Yakin” demek, bir şeyden emin olmak; sağlam, kesin bilgi sahibi olmak demek. Tavla sevenler iyi bilir; **“Yek”** ise **“Tek”** demek malum. Yani bir tek şeyden emin olma durumu olabilir bu yakın olma durumu, o da artık uzak diye bir mesafe kalmaması.

Ama nereye?

Nereye yakın olduğumuzu bulmadan önce önümüzde önemli bir etap var sanırım. O da, önce nerede olduğumuzu, sonra yakın ile bulunduğumuz yer arasındaki mesafeyi bulmak.

Aslında basit bir matematik problemi fakat matematiğim o kadar kötü ki...

aycazen@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Böyle saç a böyle tarak

Ayça Şen 27.01.2013

 Böyle saç a böyle tarak Öncelikle bütün okurlarımızın **Dünya Bacanaklar Günü**’nü kutlarım.

Özellikle cennet vatanımız Türkiye’de beyhude geçen ömürlerimizin sizler de takdir edersiniz ki güzide paylaşımlarının başında, elbette **bacanaklık** müessesesi gelir. Ardından gelen **baldızlık** ve **kayınbiraderliklere**

günün anlam ve önemini dağıtmamak adına, bu yazıda değinmeyeceğim.

Şunu öncelikle heves ve sevinç ile belirtmeliyim ki, bırakınız ülkemiz için bacanakların ne kadar büyük bir önem taşıdığını, sosyoloji bilimi adına süper önemli bir coğrafi konuma sahip olması bile başlı başına çok değerli ve manidar kılar iki bacının kocalarını. Neden mi? Gelin birlikte inceleyelim...

Efendim biliyorsunuz **ülkemiz çok kardeşli bir ulustur**. Fakat maalesef çok kardeşli sülalelerin de en büyük handikabı (İngilizceye daha yatkın olanlar için "hendikep"i,) dakkada bir kırk yıllık dosyaların çıkarılıp büyük marazlar oluşturulması, sırf kötücüllük ve terbiyesizlik ihtiyaçlarımızın karşılanması için suni kavgalar ve husumetler yaratılmasıdır.

Dolayısıyla şu an bu yazıyı yazarken TRT3'te dünya korolarının minimum dört sesli barış şarkıları söylüyor olması bile bu gerçeği yazmaktan alıkoyamıyor bendenizi.

Bugün istiyorum ki **Dünya Bacanaklar Günü**'nde **"197 Alo Bacanak Hattı"** sevgi mesajlarıyla dolsun, tüm sülalelerde bacıların kocaları birbirlerine destek olsun, birlikte kurulan veyahut kurulması hedeflenen bütün dükkânların güzel bir şekilde depozitoları ödenerek hoş ortaklıklar başarıyla kurulsun, ya da sülaleleri birbirine düşüren miraslarda bir türlü pay edilemeyen elli metre kare dükkânlar, evler, tarafsız bacanaklar tarafından dostluk ortamında tartışılsın, gerekirse pay edilsin, asil Türk bacanakları karılarına kalacak olan mal mülke tamah etmeyip adaletten yana olsun.

Bugün her günkünden daha fazla ihtiyaç duyduğumuz bacanaklarımız rica ediyorum karılarına düşen mirasa göz dikmesin. Göz dikmesin ki sağlıklı nesiller yetişsin, kıcı kırık üç kuruşların beş kuruşların derdinden hastalıklar, kanserler veyahut veremler yaşanmasın.

Bugün her günkünden daha fazla ihtiyaç duyduğumuz bacanaklarımız bacılara destek olsun, kardeşlerin birbirlerine düşmemesi için ellerinden gelen olgunluğu göstereyin, yoksa ailelerin biraraya geldiği o özel günlerde zeytinyağlı sarmaların nasıl olur da kuru üzümle o denli yaş, ılık ve pirinçleri tıpkı sütlaç pirinci gibi kaymaksı dağılır damakta.

Değerlerimizi korumak bugün her zamankinden daha çok bacanakların ellerinde.

Öyle olmasa bacanaklar arası bozkır cirit atma yarışları düzenlenir miydi hiç? Dünya haritası bu kadar düzenli, Türkiye'miz hiç bu kadar minimum üç tarafı denizlerle çevrili olabilir miydi?

Pınar Selek davasının zart diye bir çırpıda ağırlaştırılmış müebbet kararıyla noktalandığı günümüz Türkiye'sinde aklı başında yazı yazmak ya da okumak insanı geri zekâlı gibi hissettirir diye düşündüm. Yani afedersiniz osur osur ipe diz gibime geldi. Konu sinema, müzik, spor, bilim, ne olursa olsun, aklı başında, mantıklı herhangi bir yazının aptal gibi hissettirebileceğine inandığım için bugün Dünya Bacanakları'nı anmak istedim.

Bu yazımızı ulusların kardeşliğinde önemli rol oynayan bacanaklara ve Karagöz- Hacivat duruşunda tüm ömrünü geçirip hayatını kaybetmiş tüm denizatlarına ithaf ediyorum.

İnşallah iyi ediyorumdur.

aycazen@yahoo.com

Kaynak: taraf.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)